

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Hobb_Robin-Farseer_06-Stara_krev.pdb

PDB Name: Hobb Robin-Farseer 6-Stara krev

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 19.4.2007

Modification Date: 19.4.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

FARSEER 6
STARÁ KREV
ROBIN HOBB

NÁVRAT®
THE FARSEER: Book 3
ASSASSIN'S QUEST Volume 1

Prolog Všemi zapomenutý

Každé ráno se probouzím s rukama od inkoustu. Ležím tváří na psacím stole, uprostřed změti svitků a listů papíru. Můj chlapec, až ke mně přijde s podnosem, si možná troufne vyplísnit mne za to, že jsem se předešlou noc neodebral na kutě. Ale občas se mi zahledí do tváře a neodváží se ani hlesnout. Nesnažím se mu vysvětlovat, proč si počínám, tak jak si počínám. Není to tajemství, které by člověk svěřil mladšímu muži, je to tajemství, jehož se musí dopídit a dopátrat sám.

Člověk musí mít v životě nějaký smysl. Teď už to vím, ale trvalo mi prvních dvacet let života, než jsem to zjistil. Vtom se mohu stěží považovat za výjimku. Přesto je to lekce, na niž jsem nezapomněl, jakmile jsem se ji jednou naučil. A tak nemaje takřka nic kromě bolesti, již se v tyto dny zaobírám, našel jsem si pro sebe smysl. Pustil jsem se do úkolu, o němž se lady Patience a písař Fedwren zasazovali již dávno. Začal jsem psát tyto stránky ve snaze podat ucelenou historii Šesti vévodství. Zjistil jsem však, že je nesmírně těžké udržet mysl zaměřenou na jediné téma, a tak se rozptyluji menšími pojednáními: o mých

názorech na magii, o mých postřezích k politickým strukturám a úvahami o jiných kulturách. Když můj neklid dosáhne vrcholu a já už nejsem schopen utřídit si myšlenky, abych je sepsal, pracuji na překladech nebo se pokouším vytvářet čitelné kopie starších dokumentů. Zaměstnávám své ruce v naději, že rozptýlím svou mysl.

Psaní mi pomáhá asi tak, jako kdysi Veritymu tvorba jeho map. Detailní práce a potřebná koncentrace málem stačí na to, aby člověk zapomněl jak na nutkání své závislosti, tak na sedliny bolesti následkem toho, že se jí kdysi poddal. Taková práce dokáže člověka pohltit a on zapomene sám na sebe. Nebo lze zajít ještě hlouběji a objevit nespočetné vzpomínky tohoto já. Až příliš často zjistím, že jsem odbočil moc daleko od historie Šesti vévodství k historii FitzChivalryho. Tyto vzpomínky mne staví tváří v tvář tomu, kým jsem kdysi byl a kým jsem se stal.

Je-li člověk hluboce ponořen do takového bilancování, je až s podivem, kolik si toho dokáže vybavit. Ne všechny vzpomínky, které takto vyvolám, jsou bolestivé. Měl jsem více dobrých přátel, než jsem si zasloužil, a zjistil jsem, že jsou oddanější, než jsem měl právo očekávat. Poznal jsem krásy a radosti, jež prověřily sílu mého srdce úplně stejně jako tragédie a ohavnosti. Přesto mé temné vzpomínky jsou co do poměru asi objemnější než u většiny lidí, jen málo jich zažilo smrt v hladomorně nebo si dokáže vybavit vnitřek rakve pohřbené pod sněhem. Mysl bojácně uhýbá před takovými detaily. Jedna věc je vzpomenout si na to, že mě zabil Regal. A druhá zaměřit se na podrobnosti protřpěných dní a nocí, kdy mne mořil hladem a pak mě umlátil k smrti. Když to udělám, vybaví se mi okamžiky, kdy mé vnitřnosti, i po všech těch letech, ztuhnou jako led. Dokážu si vybavit oči toho muže a zvuk jeho pěsti drtící můj nos. Stále pro mne existuje místo, které navštěvuji ve svých snech, kde bojuji, abych se udržel na nohou, a snažím se nemyslet na to, jak to provést, abych Regala konečně zabil. Vzpomínám si na jeho úder, při němž mi pukla odulá kůže v tváři, přičemž jizvu tam dodnes mám.

Nikdy jsem si neodpustil ten triumf, který jsem mu dopřál, když jsem si vzal jed a zemřel.

Avšak ještě bolestnější než události, které si umím vybavit, jsou ty, jež jsou pro mne ztracené. Když mě Regal zabil, zemřel jsem. Nikdy potom už jsem nebyl obecně znám jako FitzChivalry, nikdy už jsem neobnovil vztahy s buckkeeperskými lidmi, kteří mne znali od mých šesti let. Nikdy už jsem nežil na hradě Buckkeep, nikdy už jsem se nezastavil za lady Patience, nikdy už jsem nesesádal na krbových kamenech u Chadeových nohou. Rytmus životů, které se dříve proplétaly s mým, byl pro mne ztracen. Přátelé zemřeli, jiní se oženili, miminka se rodila, děti dospívaly a já nic z toho neviděl. Ačkoli již nevlastním tělo mladého zdravého muže, stále žijí mnozí, kteří mne kdysi nazývali přítelem. Pořád občas toužím někoho z nich spatřit, podat si s ním ruce, abych utišil letitou osamělost.

Leč nemohu.

Ty roky jsou pro mne ztracené, jakož i všechny roky jejich životů, jež teprve přijdou. Rovněž ztracené je ono údobí, ne delší než měsíc, avšak pro mne mnohem, mnohem delší, kdy jsem byl uvězněný v hladomorně a potom v rakvi. Můj král mi zemřel na rukou, přesto jsem jeho pohřeb neviděl. Nebyl jsem ani přítomen zasedání rady po mé smrti, kde mě shledali vinným z praktikování magie Moudrosti, a tudíž konstatovali, že si zasloužím smrt, která mi byla osudem vyměřena.

Patience si přišla vyžádat mé tělo. Právě žena mého otce, kdysi tak sklíčená zjištěním, že její manžel zplodil před svatbou bastarda, byla ona osoba, jež mne vyzvedla z té proklaté cely. Právě její ruce omyly mé tělo k pohřbu, narovnaly mi končetiny a zahalily mne do pohřebního rubáše. Nešikovná, excentrická lady Patience mi z nějakého důvodu vyčistila rány a pečlivě je ovázala, jako kdybych byl pořád naživu. To ona sama mi nechala vykopat hrob a dohlédla na pohřbení mé rakve. To ona a Lacey její věrná služebná, mne oplakaly, zatímco všichni ostatní, ať už ze strachu či opovržení nad mým zločinem, mě opustili.

Přesto nic nevěděla o tom, jak Burrich a Chade, můj učitel v tajném umění vražednictví, přišli o několik nocí později k mému hrobu a odhrabali napadaný sníh a kusy zmrzlé země, již byla zaházená má rakev. Jedině oni dva byli přítomni, když Burrich prorazil víko rakve a vytáhl mé tělo ven, načež zavolal - s pomocí své vlastní magické Moudrosti - vlka, jemuž byla svěřena má duše. Pak z vlka tu duši vymámili a uzavřeli ji zpět do potlučeného těla, které prve opustila. Vzbudili mne, abych znovu chodil v lidském těle, abych se rozpomněl, jaké to je mít krále a být zavázaný přísahou. Do dnešního dne nevím, zda jsem jim za to vděčný. Možná, jak tvrdí šašek, neměli na výběr. Možná nejsou na místě žádné díky ani obvinění,

ale pouze uznání sil, jež nás svedly dohromady a připoutaly k našim neviditelným osudům.

1 Zmrtvýchvstání

V Chalcedských státech jsou drzeni otroci. Vykonávají hrubou práci. Jako důlní horníci, kovářští dmýchači, veslaři na galérách, posádky kafilérek, dřiči na polích a prostitutky. Výjimečně naleznou otroci uplatnění též jako chůvy a vychovatelé dětí, kuchaři, písaři a vyučení řemeslníci. Celá oslnivá civilizace Chalcedu, od velkých knihoven Jepu až po bájně fontány a koupele v Sinjon 's, je založena na existenci otrocké třídy.

Bingtownští kupci jsou hlavním zdrojem dodávek otrocké síly. Kdysi většinu otroků tvořili váleční zajatci, a Chalcedské státy stále oficiálně prohlašují, že je tomu tak i dnes. Jenomže v uplynulých letech nebylo dost válek na to, aby se dostalo požadavku vzdělaných otroků. Bingtownští kupci jsou velmi nápadití, co se týče vyhledávání nových zdrojů, a v této souvislosti se často uvádí rozmach pirátství na souostroví Trade Islands. Každopádně ti, kdo v Chalcedských státech vlastní otroky, projevují jenom pramalou zvědavost ohledně toho, odkud jejich otroci pocházejí, jen když jsou zdraví.

Otrokářství je zvyk, který v Šesti vévodstvích nikdy nezakořenil. Pokud je člověk usvědčen ze zločinu, může se po něm chtít, aby poškozenému sloužil, ale vždy je to pouze na omezenou dobu a nikdy se na něj nepohlíží jako na někoho, kdo odpykává svůj trest. Je-li zločin příliš závažný, než aby ho bylo možné odčinit prací, potom zločinec zaplatí životem. V Šesti vévodstvích se nikdo nikdy nestal otrokem a naše zákony ani nepodporují myšlenku, že by nějaká rodina mohla do království přivážet otroky s tím, že jimi zůstanou. Z toho důvodu mnozí chalcedští otroci, kteří se tak či onak osvobodili od svých vlastníků, často vyhledávají Šest vévodství jako svůj nový domov.

Tito otroci s sebou přinášejí cizokrajné tradice a folklór ze zemí svého původu. Jeden takový příběh, který jsem si zaznamenal, pojednává o dívce, která byla Vecci, nebo jak bychom řekli my, nadaná Moudrostí. Toužila opustit domov svých rodičů a odejít s mužem, jehož milovala, aby se stala jeho ženou. Jejím rodičům se nápadník nezamlouval a nedali jí svolení. Když ji odmítli pustit, dívka byla příliš poslušným dítětem na to, aby neuposlechla. Avšak zároveň to byla příliš horoucí žena, než aby dokázala dál žít bez své opravdové lásky. Ulehla proto na lože a zemřela zármutkem. Rodiče ji pohřbili za neskonalého truchlení a mnoha výčitek svědomí, že jí nedovolili následovat hlas svého srdce. Aniž by však tušili, dívka byla Moudrosti svázaná s medvědicí. A když zemřela, medvědice vzala její duši k sobě, aby neuletěla ze světa. Uplynuly právě tři noci od pohřbu dívky, kdy medvědice vyhrabala z hrobu její tělo a vrátila do něj duši. Dívčino zmrtvýchvstání z ni učinilo novou osobu, která už nebyla nijak zavázaná poslušností k rodičům. A tak opustila roztržštěnou rakev a vydala se hledat svou lásku. Příběh má však smutný konec, jelikož byla nějaký čas medvědicí, nebyla již tak úplně člověkem a její mileneček, jehož zbožňovala, ji nechtěl.

A právě útržek tohoto příběhu se stal základem pro Burrichovo rozhodnutí, pokusit se mne vysvobodit z hladomorny prince Regala tím, že mě otráví.

Místnost byla moc rozpálená. A příliš malá. Dýchání mě již neochlazovalo. Vstal jsem od stolu a zamířil k sudu s vodou v koutě. Sundal jsem víko a zhluboka se napil. Srdce smečky vzhlédl jako by vycenil zuby. "Vezmi si hrnek, Fitzi."

Voda mi stékala po bradě. Upřeně jsem se na něj zahleděl, nespouštěje z něj oči.

"Osuš si tvář." Srdce smečky stočil zrak ode mě zpátky ke svým rukám. Měl na nich tuk, který vtíral do nějakých popruhů. Nasál jsem ten pach nosem. Olízl jsem si rty.

"Mám hlad," řekl jsem.

"Sedni si a dokonči svou práci. Pak se najíme."

Snažil jsem se rozpomenout, co po mně vlastně chtěl. Pohnul rukou směrem ke stolu a já si vzpomněl.

Na mém konci stolu ležely další kožené popruhy. Vrátil jsem se zpátky a usedl na tvrdou židli.

"Mám hlad zrovna teď," vysvětloval jsem mu. Znovu se po mně podíval tím způsobem, jako by vycenil zuby, ale přitom je neukázal. Srdce smečky totiž uměl cenit oči. Vzdychl jsem. Tuk, který používal, moc pěkně voněl. Polkl jsem naprázdno. Pak jsem sklopil zrak. Na stole přede mnou ležely kožené popruhy s

kousky kovu. Chvilí jsem na to hleděl. Po čase Srdce smečky odložil popruhy a ořel si ruce do hadry. Přišel a stoupl si vedle mě, já se musel otočit, abych na něj viděl. "Koukej," pravil a dotkl se kůže přede mnou. "Tady tohle jsi spravoval." Stál nade mnou, dokud jsem to znovu nevzal do ruky. Sklonil jsem se, abych si to očichal, a on mě udeřil do ramene. "To nedělej!"

Zaškubalo mi ve rtech, avšak zuby jsem raději nevycenil. Když jsem je vycenil, vždy ho to moc, moc rozlítlo. Chvilí jsem nečinně držel popruhy. A pak jako by se mé ruce rozpomněly dříve než má mysl. Sledoval jsem své prsty, jak zpracovávají kůži. Když to bylo hotovo, podržel jsem to před ním a pořádně za to zatahal, aby viděl, že to vydrží, i kdyby kůň trhl hlavou nazad. "Ale tady žádný kůň není," připomněl jsem si nahlas. "Všichni koně jsou pryč."

Bratře?

Už jdu. Vstal jsem ze židle. Zamířil jsem ke dveřím.

"Pojď zpátky a posad' se," pravil Srdce smečky.

Nighteyes čeká, řekl jsem mu. Pak jsem si vzpomněl, že mě nemůže slyšet. Říkal jsem si, že by mohl, kdyby to zkusil, jenže on by to stejně nezkusil. Věděl jsem, že kdybych s ním znovu mluvil tímto způsobem, zmáčkl by mě. Nenechal by mě takto příliš mluvit ani s Nighteyesem. Dokonce by zmáčkl i Nighteyese, kdyby se mnou vlk mluvil příliš. Připadalo mi to dost prapodivné. "Nighteyes čeká," oznámil jsem mu ústy.

"Já vím."

"Teď je dobrý čas na lov."

"Pro tebe je lepší, když zůstaneš uvnitř. Mám tu pro tebe jídlo."

"Nighteyes a já bychom si mohli opatřit čerstvé maso." Při té myšlence se mi pohnula ústa. Rozsápaný králík, z něhož se ještě kouří uprostřed zimní noci. Právě to jsem chtěl.

"Nighteyes bude dnes v noci muset lovit sám," pověděl mi Srdce smečky. Přešel k oknu a pootevřel trochu okenice.

Mrazivý vzduch se vlil do místnosti. Ucítíl jsem Nighteyese a o něco dále sněžnou kočku. Nighteyes zakňoural. "Běž pryč," řekl mu Srdce smečky. "Běž, upaluj, běž lovit, nažer se sám. Nemám tu dost žrádla, abych tě nasytil."

Nighteyes ustoupil ze světla, které se řinulo z okna. Nešel však daleko. Čekal tam na mne, ale já věděl, že nemůže čekat dlouho. Stejně jako já měl hlad právě teď.

Srdce smečky popošel k ohni, který tolik přehříval místnost. Stál u něj hrnec, on si ho pohrabáčem přitáhl a sundal z něho poklici. Vyvalila se pára a s ní rozličné vůně. Obilí a zelenina, a slabounký náznak vůně masa, už téměř dovařeného. Byl jsem tak vyhládlý, že jsem zavětril tím směrem. Začal jsem kňourat, ale Srdce smečky na mne znovu vycenil oči. A tak jsem se znovu vrátil na tvrdou židli. Sedl jsem si. Čekal jsem.

Dával si dost načas. Vzal ze stolu všechny postroje a pověsil je na hák. Pak odložil stranou nádobu s mazadlem. Poté přinesl na stůl horký hrnec. Pak vyndal dvě misky a dva hrnky. Nalil do hrnků vodu. Vytáhl nůž a dvě lžíce. Z kredence přinesl chleba a skleničku s marmeládou. Do misky přede mnou naložil dušené, jenže já věděl, že se ho nesmím dotknout. Musel jsem sedět a vydržet nejíst, zatímco on uřízl krajíc a podal mi ho. Mohl jsem krajíc držet v ruce, ale nesměl jsem se do něj zakousnout, dokud se neposadí i on ke svému talíři, porci dušeného a chlebu.

"Vezmi si lžíci," připomněl mi. Pak zvolna usedl na židli hned vedle mne. Já zatím držel lžíci, chleba a čekal jsem, čekal a čekal. Nespouštěl jsem z něj oči, ale nedokázal jsem potlačit nervózní pohyby úst. To ho rozzlobilo. Znovu jsem pusu zavřel. Nakonec řekl: "A teď se najíme."

Čekání však stále nebralo konce. Směl jsem si jednou kousnout. Musel jsem to pokousat a polknout, než jsem si vzal další sousto, jinak by mi jednu vlepil. Směl jsem si vzít pouze tolik dušeného, kolik se mi vešlo na lžíci. Vzal jsem hrnek a napil se z něj. Usmál se na mě. "Dobře, Fitzi. Hodný chlapec."

Usmál jsem se v odpověď, ale pak jsem si vzal moc velké sousto chleba a on se na mě zamračil. Snažil jsem se žvýkat pomalu, ale měl jsem zrovna takový hlad a jídlo bylo hned po ruce, takže jsem nechápal, proč mě je nenechá sníst hned. Trvalo dlouho, než jsme se najedli. Dušené schválně připravil moc horké, abych si popálil ústa, kdybych si vzal moc velké sousto. Chvilí jsem nad tím uvažoval. Pak jsem řekl:

"Připravil jsi jídlo schválně moc horké. Abych se popálil, kdybych jedl moc rychle."

Jeho úsměv na sebe nechal chvíli čekat. Kývl na mě.

Přesto jsem dojedl dříve než on. Musel jsem sedět na židli, dokud neskončí i on.

"Dobrá, Fitzi," řekl posléze. "Dnes je docela pěkný den. Vid', hochu?"

Podíval jsem se na něj.

"Řekni mi na to něco," vyzval mě.

"A co?"

"Cokoli."

"Cokoli."

Zamračil se na mě a já chtěl vycenit zuby, protože jsem přece udělal to, co mně řekl. Po chvíli vstal a vzal si láhev. Něco si nalil do svého pohárku. Podržel láhev přede mnou. "Nechceš trochu?"

Odtáhl jsem se. Už jen ten zápach mě zaštipal v nose.

"Odpověz," připomněl mi.

"Ne. Ne, je to špatná voda."

"Ne. Je to špatná brandy. Ostružinová pálenka, velmi laciná. Já ji vždy nesnášel, tys ji míval rád."

Odfíkl jsem si. "Nikdy jsme to neměli rádi."

Postavil láhev a pohárek na stůl. Vstal a šel k oknu. Znovu ho otevřel. "Běž na lov, řekl jsem!" Ucítíl jsem, jak Nighteyes uskočil a odběhl pryč. Nighteyes má ze Srdce smečky strach stejně jako já. Jednou jsem na Srdce smečky zaútočil. Byl jsem na tom dlouhou dobu zle, ale potom se to zlepšilo. Chtěl jsem si vyjít ven na lov a on mě nechtěl pustit. Stál přede dveřmi a já se proti němu vrhl. Praštil mě pěstí a přitlačil mě k zemi. Není větší než já. Je však podlejší, a taky chytřejší. Zná mnoho chvatů a většina z nich bolí. Držel mě přitisknutého zády k podlaze, já měl hrdlo obnažené v očekávání jeho zubů, trvalo to dlouho, předlouho. Když jsem se hnul, vlepil mi. Nighteyes cenil zuby venku před domem, ne však moc blízko u dveří, ani se nepokusil dostat dovnitř. Když jsem kňoural o milost, znovu mě praštil. "Bud' už zticha!" řekl. A když jsem zmlkl, řekl mi: "Ty jsi mladší. Já jsem starší a víc toho vím. Umím se bít lépe než ty, lovím lépe než ty. Vždycky mám nad tebou vrch. Uděláš všechno, co po tobě budu chtít. Uděláš všechno, co ti řeknu. Rozumíš?"

Ano, řekl jsem mu. Ano, ano, tohle je smečka, rozumím, rozumím. Ale on mě znovu praštil a držel mě tam, chřtán dokořán, dokud jsem mu ústy neřekl: "Ano, rozumím."

Když se Srdce smečky vrátil ke stolu, nalil mi do pohárku brandy. Postavil ho přede mne tak, abych to cítil. Odfíkl jsem si.

"Zkus to," ponoukal mě. "Jen trošku. Míval jsi to rád. Pil jsi to ve městě, když jsi byl mladší a nesměl jsi chodit do krčem beze mne. A pak jsi požvýkal mátu a myslel sis, že nepoznám, co jsi dělal."

Zavrtěl jsem hlavou. "Neudělal bych něco, kdybys mně řekl, abych to nedělal. Rozuměl jsem."

Vydal jakýsi zvuk, něco mezi zakuckáním a kýchnutím. "Och, dělal jsi velmi často věci, o nichž jsem ti řekl, abys je nedělal. Velmi často."

Znovu jsem zavrtěl hlavou. "Na to si nevzpomínám."

"Dosud ne. Ale vzpomeneš si." A znovu ukázal na brandy. "No tak. Ochutnej. Jen trošinku. Udělá ti to dobře."

A protože mi to řekl, musel jsem a ochutnal jsem. Zaštipalo mě to v ústech a v nose a já začal frkat jako divý, nemohla se té pachuti zbavit. Zbytek jsem z pohárku vylil.

"Inu, Patience by byla jistě spokojená," řekl jen. A pak mě donutil vzít hadr a utřít to, co jsem rozlil. A umýt ve vodě nádoby a do sucha ho utřít.

Občas jsem se roztřepal a spadl. Nebyl k tomu žádný důvod. Srdce smečky se mě snažil udržet v klidu. Občas mě třas uspal. Když jsem se později probudil, celé tělo mě bolelo. Píchalo mě v hrudi, pak v zádech. Někdy jsem se kousl do jazyka. Neměl jsem ty chvíle rád. Děsily Nighteyese.

A občas tu byl s Nighteyesem a se mnou někdo třetí, někdo, kdo myslel s námi. Byl hodně malý, ale byl tady. Nechtěl jsem ho tu. Nechtěl jsem tu nikoho, vůbec nikdy, kromě Nighteyese a mne. On to věděl a celý se krčil, takže tu po většinu času nebyl.

Později přišel nějaký muž.

"Jde sem nějaký muž," oznámil jsem Srdci smečky. Byla tma a oheň hořel nízko. Doba na lov už minula. Panovala úplná tma. Brzy poručí jít spát.

Neodpověděl mi. Tiše a rychle vstal a uchopil velký nůž, který vždy ležel na stole. Ukázal mi, abych se přemístil do kouta, pryč jemu z cesty. Měkce popošel ke dveřím a čekal. Zvenčí jsem slyšel muže, jak našlapuje ve sněhu. Pak jsem ho ucítil. "To je ten šedý," sdělil jsem mu. "Chade."

On vzápětí otevřel dveře a šedý vešel dovnitř. Kýchl jsem ze všech těch pachů, které s sebou přinášel. Různými prášky ze sušených listků, tak byl vždy cítit, a též rozličnými dýmy. Byl vyzáblý a starý, ale Srdce smečky se k němu vždy choval, jako by byl ve smečce výš než on. Srdce smečky přiložil na oheň další dřevo. Místnost se za okamžik projasnila a rozehrála. Šedý si shodil kapuci. Chvilí na mě hleděl svýma světlýma očima, jako kdyby čekal. Pak promluvil k Srdci smečky:

"Jak je na tom? Je to lepší?"

Srdce smečky pokrčil rameny. "Když vás ucítil, řekl vaše jméno. Za poslední týden neměl žádný záchvat. Před třemi dny se mnou chvíli opravoval postroje. A odvedl dobrou práci."

"Už se nesnaží do kůže hryzat?"

"Ne. Alespoň ne v době, kdy na něj dohlížím. Navíc je to práce, kterou dobře zná. Mohlo by to s ním trochu hnout." Srdce smečky si posměšně odfrkl: "Když už nic, spravený postroj je věc, která se dá prodat."

Ten šedý popošel až k ohni a podržel nad ním ruce. Na rukou měl skvrny. Srdce smečky vytáhl svou láhev brandy. Nalili si do pohárů. I mně podal pohár s trochou pálenky na dně, ale nenutil mě ochutnat ji. Dlouze, předlouze spolu hovořili o věcech, jež neměly co do činění s jídlem, spánkem nebo lovem. Šedý prý cosi slyšel o nějaké ženě. Mohl by to být kritický bod obratu pro všechna vévodství. Srdce smečky řekl: "Nebudu o tom mluvit před Fitzem. Slíbil jsem to."

Šedý se ho zeptal, jestli si myslí, že jim rozumím, a Srdce smečky řekl, že je to jedno, že on dal své slovo. Já už chtěl jít spát, ale oni mě přinutili sedět tiše na židli. Když už se ten starý chystal k odchodu, Srdce smečky řekl: "Je moc nebezpečné, abyste sem chodil. Pro vás moc daleká cesta. Dokážete se dostat zpátky dovnitř?"

Šedý se jen usmál. "Mám své metody, Burrichi," pravil. Já se usmál také při vzpomínce, jak býval vždy hrdý na svá tajemství.

Jednoho dne šel Srdce smečky ven a mě nechal uvnitř samotného. Neuvažal mě. Jenom řekl: "Je tu trochu ovsy. Pokud budeš chtít jíst, až budu pryč, budeš se muset rozpomenout, jak ho uvařit. Jestli půjdeš ven dveřmi nebo oknem, i kdybys dveře nebo okno pouze otevřel, já se to dozvím. A umlátím tě k smrti. Rozumíš tomu?"

"Ano," řekl jsem. Zdálo se, že má na mě pořádnou zlost, ale já si nemohl vzpomenout, že bych byl dělal něco, co mi zakázal. Otevřel bedničku a vytáhl z ní nějaké věci. Většinou kulaté kousky kovu. Mince. Jednu věc jsem poznával - byla blýskavá a zakřivená jako měsíc, a páchla po krvi, když jsem ji poprvé dostal. Bil jsem se o ni s někým dalším. Nevzpomínal jsem si, že bych ji chtěl, ale bil jsem se a získal ji. Držel ji na řetízku a díval se na ni, pak ji zastrčil do mošny. Bylo mi jedno, že si ji bere pryč.

Než se vrátil, měl jsem už ukrutný hlad. A když přišel, byl něčím cítit. Ženskou vůni. Ne moc silnou, a smíšenou s loukou. Byla to však dobrá vůně, která mi říkala, že něco chci, něco, co není jídlo ani voda, ani lov. Šel jsem blíž k němu, abych si to očichal, ale on si toho nevšiml. Uvařil kaši a najedli jsme se. Pak se jen posadil k ohni a vypadal velmi, velmi smutně. Vstal jsem a vzal láhev brandy. Přinesl jsem mu ji i s pohárkem. Vzal to ode mne, ale neusmál se. "Možná že zítra tě naučím dělat poskoka," řekl mi. "Možná že to bys mohl zvládnout." Pak vypil všechnu brandy v láhvi a hned si otevřel další láhev. Seděl jsem a sledoval ho. Když usnul, vzal jsem jeho plášť, na němž byla ta vůně. Prostřel jsem ho na podlaze a ulehl na něj, čmuchaje, dokud jsem neusnul.

Měl jsem sen, ale nedával mi žádný smysl. Byla v něm žena, jež byla cítit jako Burrichův plášť, a já ji nechtěl nechat jít. Byla to moje samice, ale když odešla, nešel jsem za ní. To bylo vše, nač jsem se dokázal rozpomenout. Vzpomínat na to nebylo dobré, tak jako nebylo dobré mít hlad nebo žízeň.

Nutil mě zůstat uvnitř. Donutil mě zůstat uvnitř velmi, velmi dlouho, zatímco já nechtěl nic jiného než jít

ven. Ale tentokrát přšelo, moc hustě, tak hustě, že skoro všechn sníh roztál. Pojednou mě připadalo dobré nejít ven. "Burrichi," řekl jsem a on ke mně náhle zvedl zrak. Myslel jsem, že se chystá zaútočit, tak rychle sebou hnul. Měl jsem co dělat, abych se nepřihrbil. Hrbení ho občas velmi rozlítlo.

"Copak je, Fitzi?" zeptal se a hlas měl laskavý.

"Mám hlad," řekl jsem. "Zrovna teď."

Dal mi velký kus masa. Bylo uvařené, byl to však velký kus. S vervou jsem se do něj pustil a on mě přitom sledoval, ale neřekl mi, abych tolik nehltal, ani mi nevlepil pohledek. Tentokrát ne.

Pořád jsem se škrábal na tváři. Ve vousech. Nakonec jsem šel a stoupl si před Burriche. Poškrábal jsem se před ním.

"Vadí mi to," řekl jsem mu. Vypadal překvapeně. Dal mi však horkou vodu a mýdlo a velmi ostrý nůž. Podal mi kulaté sklo s nějakým člověkem uvnitř. Dlouho jsem na to hleděl. Celý jsem se rozechvěl. Měl oči jako Burrich, s bělmem okolo, jenže ještě temnější. Nikoli vlčí. Jeho srst byla tmavá jako Burrichova, ale chlupy na jeho čelistech byly nestejně dlouhé a drsné. Dotkl jsem se svých vousů a uviděl prsty na mužově tváři. Bylo to divné.

"Ohol se, ale dávej pozor," řekl mi Burrich.

Málem jsem se rozpomněl jak. Vůně mýdla, horká voda na tváři. Ale ten ostrý, převelice ostrý nůž mě pořád řezal do kůže. Malé řezné ranky, které pálily. Potom jsem se podíval na muže v kulatém skle. Fitz, pomyslel jsem si. Skoro jako Fitz. Krvácel jsem. "Všude krvácím," řekl jsem Burrichovi.

Zasmál se mi. "Vždycky krvácíš, když se oholíš. Vždycky se snažíš moc spěchat." A vzal tu ostrou, převelice ostrou čepel. "Sed' klidně," přikázal mi. "Nějaká místa jsi vynechal."

Seděl jsem jako pěna a on mě neřízl. Bylo těžké zůstat v klidu, když přišel tak těsně ke mně a zblízka se na mě podíval. Když skončil, uchopil mne rukou za bradu. Pozvedl mi tvář a zahleděl se na mě. Jeho pohled byl tvrdý. "Fitzi?" řekl. Otočil hlavu a usmál se na mne, ale potom jeho úsměv zmizel v okamžiku, kdy jsem se na něj podíval já. Podal mi kartáč.

"Žádný kůň tu není, abych ho kartáčoval," řekl jsem mu.

Zatvářil se takřka spokojeně. "Vykartáčuj si tohle," odvětil a prohrábl mi vlasy. Musel jsem si je kartáčovat, dokud nebyly uhlazené. Na hlavě jsem měl bolavá místa. Burrich se mračil, když viděl, jak bolestivě ucukávám. Vzal mi kartáč a řekl, abych v klidu stál, zatímco se díval a pozorně mi ohmatával kůži pod vlasy. "Bastard!" zasyčel drsně, a když jsem se přikrčil, řekl: "Ne ty." Zvolna potřásl hlavou. Poklepal mě po rameni. "Bolest časem odezní," pravil. Ukázal mi, jak si stahovat vlasy dozadu a svazovat šije koženým řemínkem. Byly už dost dlouhé. "Takhle je to lepší," konstatoval. "Opět vypadáš jako člověk."

Procitl jsem ze snu, škulal jsem sebou a ňafal. Posadil jsem se a dal se do breku. Burrich vstal z postele a přišel za mnou. "Co se děje, Fitzi? Jsi v pořádku?"

"Odvedl mě od matky!" řekl jsem. "Odvedl mě od ní. Byl jsem moc malý na to, abych od ní byl odloučen."

"Já vím," pravil. "Já vím. Ale to už bylo dávno. Teď jsi tady a v bezpečí." Vypadal skoro polekaně.

"Vykouřil doupě," řekl jsem mu. "Udělal z matky a bratrů usně."

Jeho tvář se změnila a hlas už nebyl laskavý. "Ne, Fitzi. To nebyla tvá matka. To byl vlčí sen. Nighteyes. To se možná stalo Nighteyesovi. Ale ne tobě."

"Och, ano, to je pravda," řekl jsem a najednou mě popadl vztek. "Och, ano, to je pravda, a bolelo to stejně. Úplně stejně." Vstal jsem z postele a obešel místnost. Chodil jsem tak velmi dlouho, dokud jsem opět nebyl s to opanovat své pocity. On jen seděl a sledoval mne. A zatímco jsem chodil, vypil hodně brandy.

Jednoho jarního dne jsem stál a hleděl z okna. Svět krásně voněl, životem a novostí. Protáhl jsem se a zakroužil rameny. Slyšel jsem, jak mi praští v kostech. "Bylo by krásné vyrazit si dopoledne na vyjížďku," řekl jsem. Otočil jsem se, abych se podíval na Burriche. Právě míchal kaší v kotlíku nad ohněm. Přišel a stoupl si vedle mě.

"V horách je stále zima," pravil tiše. "Říkám si, jestli se Kettricken dostala v bezpečí domů."

"Pokud ne, byla to chyba Sooty," odpověděl jsem. Pak se ve mně cosi přetočilo, až to zabolelo, takže jsem na chvíli nemohl popadnout dech. Snažil jsem se přijít na to, co to bylo, ale mezitím to odběhlo pryč. Nechtěl jsem to honit, ale věděl jsem, že je to něco, co bych ulovit měl. Bylo by to jako lov na medvěda. Když jsem se k tomu dostal blíž, obrátilo se to proti mně a chtělo mi to ublížit. Ale něco na tom mě ponoukalo, abych se za tím přesto vydal. Zhluboka jsem se nadechl a setřásl to. Znovu jsem nasál vzduch a v hrdle se mi zadrhl nějaký zvuk.

Burrich stál vedle mě, velmi ztichlý a zadumaný. Čekal na mě.

Bratře, ty jsi vlk. Pojd' zpátky, pojd' od toho pryč, ublíží ti to, varoval mě Nigtheyes.

Uskočil jsem před tím.

Pak Burrich začal dupat po místnosti, hlasitě klet a nechal připálit kaši. Stejně jsme ji museli sníst, nic dalšího jsme neměli.

Nějakou dobu mi Burrich nedal pokoj. "Copak se nepamatuješ?" říkával pokaždé. Nikdy mě nenechával o samotě. Opakoval přede mnou jména a chtěl, abych se pokusil říci, kdo to byl. Občas jsem něco věděl, ale jenom malinko. "Žena," řekl jsem mu, když vyslovil Patience. "Žena v místnosti s rostlinami," zkusil jsem to, ale on se na mě pořád vztekal.

Když jsem v noci usnul, mívám sny. Sny o mihotavém světle, tančícím na kamenné zdi. A o očích v malém okénku. Byl jsem na loži jako přikovaný a nemohl jsem pořádně dýchat. Když jsem se dokázal nadechnout tolik, abych vykřikl, procitl jsem. Občas mi trvalo dlouho, než jsem k tomu nabral dech. Burrich se probouzel také a vrhal se po noži na stole. "Copak je, copak je?" ptával se mne. Ale já mu to nemohl říci.

Bylo pro mne lepší spávat za denního světla, někde venku, a vdechovat vůni trávy a jarní země. To se mi pak sny o kamenné zdi nezdávaly. Místo toho za mnou přicházela žena a sladce se ke mně tiskla tělem. Její vůně byla stejná jako vůně lučního kvítí a její ústa chutnala po medu. Bolest z těchto snů se ozvala, až jsem se probudil a zjistil, že ona je navždy pryč, že si ji odvedl jiný. V noci jsem seděl a hleděl do ohně. Snažil jsem se nemyslet na studené kamenné zdi, ani na temné, uplakané oči a sladká ústa obtěžkaná trpkými slovy. Nespál jsem. Ba ani jsem si netroufal lehnout. Burrich mě k tomu nenutil.

Chade se jednoho dne vrátil. Nechal si narůst dlouhý vous a měl na sobě klobouk s širokou obrubou jako kramář. Když přišel, Burrich zrovna nebyl doma, ale já ho vpustil dovnitř. Neměl jsem tušení, proč přišel. "Chceš trochu brandy?" zeptal jsem se v domnění, že snad proto přišel. Podíval se na mě zblízka a skoro se usmál.

"Fitzi?" řekl. Natočil hlavu stranou a zahleděl se mi do tváře. "Pověz. Jak se máš?"

Na takovou otázku jsem neznal odpověď, a tak jsem na něj pouze civěl. Po chvíli postavil kotlík na oheň. Vytáhl si z brašny věci. Přinesl voňavý čaj, trochu sýra a uzenou rybu. Vyndal také svazečky bylin a naskládal je do řady na stole. Pak vyndal kožený váček. Uvnitř byl tlustý žlutý krystal, dlouhý právě tak, aby se mu vešel do ruky. Na dně brašny potom ležela velká mělká mísa, uvnitř modře glazovaná. Postavil ji na stůl a nalil do ní čistou vodu, když tu se vrátil Burrich. Byl na rybách. Měl vlasec s šesti navléknutými rybkami. Byly to sladkovodní ryby, nikoli mořské. Byly kluzké a lesklé. Burrich je mezitím vykuchal.

"Ty ho tady teď necháváš samotného?" zeptal se Chade Burriche, když se spolu přivítali.

"Musím, abych obstaral jídlo."

"Takže už mu důvěřuješ?"

Burrich uhnul před Chadeovým pohledem. "Cvičil jsem už hodně zvířat. Naučit zvíře, aby dělalo to, co chci, není totéž jako důvěřovat člověku."

Burrich připravil rybu na pánvi a potom jsme se najedli. Vzali jsme si také sýr a čaj. A zatímco jsem umýval pánve a nádoby, sesedli se k rozhovoru.

"Chci vyzkoušet byliny," řekl Chade Burrichovi. "Nebo vodu anebo krystal. Něco. Cokoli. Začínám mít dojem, že není doopravdy... při sobě."

"Ale je," ujistil ho klidně Burrich. "Dopřejte mu čas. Nemyslím, že byliny by pro něj byly to nejlepší."

Předtím než se... změnil, zahrával si až příliš s bylinami. Ke konci býval buďto nemocný, anebo zas nabitý energií. Když se zrovna neutápěl v zármutku, byl vyčerpaný bojem nebo tím, že se jako králův muž propůjčil Veritymu či Shrewdovi. Pak byl místo odpočinku na elfí kůře. Zapomněl, jak odpočívat a nechat tělo, aby se samo zotavilo. Nikdy na to nečekal. Tu poslední noc... jste mu dal karisové semeno, vidíte? Foxglove říkala, že nikdy předtím nic takového neviděla. Myslím, že by mu více lidí přišlo na pomoc, kdyby z něj nebyli tak vyžděšení. Chudák starý Blade si myslel, že dočista zešlel. Nikdy si neodpustil, že ho skolil na zem. Kéž by jen věděl, že chlapec doopravdy nezemřel."

"Nebyl zrovna čas vybírat to nejlepší. Dal jsem mu, co jsem měl hned po ruce. Nevěděl jsem, že se po karisovém semeni pomate."

"Mohl jste ho odmítnout," pravil tiše Burrich.

"To by ho nezastavilo. Byl by ztracený, tak, jak na tom byl, vyčerpaný, a byl by na místě zabit."

Šel jsem ke krbu a posadil se na něj. Burrich mi nevěnoval pozornost. Lehl jsem si, překulil se na záda a natáhl se. Cítil jsem se příjemně. Zavřel jsem oči a bokem vnímal teplo ohně šířící se po těle.

"Vstaň a posad' se na stoličku, Fitzi," ozval se Burrich.

Vzdychl jsem, ale uposlechl. Chade se na mne nedíval. Burrich se vrátil k tématu jejich rozhovoru.

"Nerad bych ho přetěžoval. Myslím, že jen potřebuje čas, aby to zvládl sám. Rozpomíná se. Občas. A potom s tím bojuje. Myslím, že si nechce vzpomenout, Chade. Myslím, že v podstatě se ani nechce vrátit k existenci FitzChivalryho. Možná se mu líbilo být vlkem. Možná se mu to zalíbilo natolik, že se už nikdy nevrátí zpátky."

"Musí se vrátit zpátky," pravil tiše Chade. "Potřebujeme ho."

Burrich se vzpřímil na židli. Měl nohy opřené o hromadu dřeva, ale teď jimi stanul na podlaze. Naklonil se k Chadeovi. "Máte nějaké zprávy?"

"Já ne. Ale Patience ano, tuším. Je to občas velmi frustrující, dělat kysu za zdi."

"Tak co jste zaslechl?"

"Jen Patience a Lacey, jak se baví o vlně."

"A co je na tom důležitého?"

"Chtěly vlnu, aby mohly utkat velmi jemné plátno. Pro novorozeně nebo hodně malé dítě. ‚Narodí se koncem našich žní, což je ale počátek zimy v horách. Tak to uděláme hodně silné,‘ říkala Patience. Asi je to pro Kettrickenino dítě."

Burrich vypadal zaskočeně. "Patience ví, co je s Kettricken?"

Chade se zasmál. "To nevím. Kdo ví, co ta ženská vlastně ví? V poslední době se hodně změnila. Celý Buckkeep teď začíná mít v hrsti, a lord Bright ani nevidí, že se to děje. Ted' už si myslím, že jsme ji měli do našeho plánu zasvětit, zapojit ji od samého začátku. Ale možná raději ne."

"Mohlo by to pro mne být snazší, kdybychom to byli udělali," řekl Burrich, zíraje hluboko do ohně.

Chade potřásl hlavou. "Je mně líto. Musela uvěřit, že jsi Fitze opustil, že jsi ho zapudil kvůli praktikování Moudrosti. Kdyby sis přišel pro jeho tělo, Regal by mohl pojmout podezření. Museli jsme Regala utvrdit ve víře, že ona je jediná, kdo má zájem na tom, aby byl pohřben."

"Ted' mě ale nenávidí. Řekla mi, že mi chybí oddanost, kuráž." Burrich pohlédl na své ruce a stísněným hlasem pravil: "Věděl jsem, že mě přestala milovat už před léty. Když dala svoje srdce Chivalrymu. Dokázal jsem se s tím smířit. Byl to muž, který jí byl hoden. A já ji opustil jako první. Takže jsem dokázal žít, aniž mne milovala, protože jsem věděl, že mě stále respektuje jako muže. Jenomže teď mnou pohrdá. Já..." Zavrtěl hlavou a zavřel pevně oči. Na chvíli zavládlo ticho. Pak se Burrich pomalu narovnal a obrátil se k Chadeovi. Hlas měl již klidný, když se zeptal: "Takže si myslíte, že Patience ví o tom, že Kettricken uprchla do hor?"

"Nepřekvapilo by mne to. Žádné oficiální zprávy samozřejmě nebyly. Regal zaslal notu králi Eyodovi, v níž se ptal, zda Kettricken uprchlá do hor, ale Eyod odpověděl jen to, že ona je královna Šesti vévodství a její počínání není předmětem zájmu Horského království. Regala to tak rozlítlo, že přerušil obchodní styky s horaly. Jenže Patience zřejmě ví hodně o tom, co se děje za zdmi hradu. Možná že ví i to, co se děje v Horském království. Co se týče mne, hrozně rád bych věděl, jak hodlá tu příkrývku poslat do hor. Je to dlouhá a úmorná cesta."

Burrich delší dobu mlčel. Potom řekl: "Měl jsem to zařídit tak, abych mohl jet s Kettricken a se šaškem."

Byli však k dispozici jen dva koně a zásoby také jen pro dva. Nedokázal jsem splasit víc než to. A tak jeli sami." Pohlédl do ohně a pak se zeptal: "Tuším, že nikdo nic neslyšel o následníku trůnu Veritym, je to tak?"

Chade pomalu zakroutil hlavou. "O králi Veritym," připomněl mu mírně. "Kdyby tak byl tu." Zahledl se do dálí. "Kdyby se vydal zpátky, myslím, že teď už by byl tady," pravil klidně. "Ještě pár takových hezkých dní, a v každém zálivu budeme mít rudé lodě. Já už nevěřím, že Verity se vrátí."

"Pak je tedy Regal právoplatným králem," procedil skrz zuby Burrich. "Aspoň do doby, než se narodí a dospěje Kettrickenino dítě. A pak se můžeme těšit na občanskou válku, až se dítě pokusí vznést svůj nárok na korunu. Pokud ještě bude existovat Šest vévodství, jimž by mohlo vládnout. Verity. Nyní už si říkám, kéž by jen nebyl vyrazil za těmi Elderlingy. Když byl naživu, měli jsme aspoň nějakou ochranu před nájezdníky. Nyní, když je Verity pryč a jaro nabývá na síle, nic už nestojí mezi námi a rudými loděmi..."

Verity. Zachvěl jsem se zimou. Zapudil jsem ten chlad pryč. Vrátil se zpátky a já ho znovu zapudil. Držel jsem si od něj odstup. Po chvíli jsem se zhluboka nadechl.

"Takže zbývá voda?" zeptal se Chade Burriche a já pochopil, že se spolu mezitím bavili, ale já je neslyšel. Burrich pokrčil rameny. "Jen do toho. Co se tím může pokazit? Už někdy odezíral z vody?"

"Nikdy jsem to s ním nezkoušel. Vždycky jsem ale tušil, že by mohl, kdyby to zkusil. Má v sobě Moudrost a Umění. Proč by neměl být schopen odezírat?"

"Jen proto, že člověk něco umí, ještě neznamená, že by to měl dělat."

Chvíli hleděli jeden na druhého. Pak Chade pokrčil rameny. "Možná že mé řemeslo mi nedovoluje mít tak choulostivé svědomí, jako máš ty," pronesl upjatě.

Burrich po chvíli drsně pravil: "Pardon, sire. My všichni sloužíme našemu králi, jak nám velí naše schopnosti."

Chade na to kývl. Pak se usmál.

Vzápětí sklidil ze stolu všechno kromě mísy s vodou a několika svíček. "Pojď sem," řekl mi tiše a já se vrátil zpátky ke stolu. Usadil mě na židli a postavil mísu přede mnou. "Dívej se do vody," řekl. "Pověz mi, co vidíš."

Viděl jsem vodu v míse. Viděl jsem modř na jejím dně. Ani jedna odpověď ho neuspokojila. Pořád dokola mi opakoval, abych se podíval znovu, a já stále viděl totéž. Několikrát pohnul svíčkou a pokaždé mi řekl, abych se podíval znovu. Nakonec se obrátil k Burrichovi: "Inu, aspoň že odpovídá, když na něj člověk mluví."

Burrich přikývl, ale vypadal zkroušeně. "Ano. Možná časem," řekl.

Věděl jsem, že pro tu chvíli se mnou skončili, a uvolnil jsem se.

Chade se zeptal, zda by na noc nemohl zůstat u nás. Burrich odvětil, že samozřejmě. Pak vstal a přinesl brandy. Nalil dva pohárky. Chade přitáhl moji stoličku ke stolu a opět se posadil. Já mezitím seděl a čekal, ale oni se znovu bavili jen mezi sebou.

"A co já?" řekl jsem po chvíli.

Ustali v hovoru a pohlédli na mě. "Co má být?" zeptal se Burrich.

"Já nedostanu brandy?"

Dívali se na mě. Burrich se opatrně zeptal: "Ty bys chtěl? Myslel jsem, že ji nemáš rád."

"Ne, to nemám. Nikdy jsem neměl." Na chvíli jsem se zamyslel. "Ale byla laciná."

Burrich na mě zíral. Chade se pousmál a sklopil zrak ke svým rukám. Burrich pak vzal další pohár a nalil mi trochu brandy. Chvíli seděli a sledovali mne, ale já nic nedělal. Nakonec se znovu začali bavit mezi sebou. Usrkl jsem brandy. Pořád mne páčila v ústech a v nose, ale uvnitř mě hřála. Věděl jsem, že už víc nechci. Pak jsem si ale pomyslel, že chci. Znovu jsem se napil. Bylo to nepříjemné jako prve. Jako kdyby mi Patience vnutila něco proti kašli. I tuhle vzpomínku jsem zapudil. Postavil jsem pohárek na stůl. Burrich se na mne nedíval. Neustále se bavil s Chadem. "Když lovíte vysokou, často se k ní nejlépe přiblížíte prostě tak, že předstíráte, že ji nevidíte. Zvěř zaujme postoj a bude sledovat, jak se blížíte, a nehne kopytem, dokud se na ni přímo nepodíváte." Vzal láhev a nalil mně do pohárku další brandy. Při tom pachu, který z něj stoupal, jsem si odfrkl. Jako bych uvnitř zaznamenal nějaký pohyb. Myšlenku v mysli. Natáhl jsem se po vlkovi.

Nighteyesi?

Bratře? Spím, Changere. Ještě není vhodná doba na lov.

Burrich se do mě zabodl pohledem. Přestal jsem.

Věděl jsem, že již další brandy nechci. Ale někdo jiný si myslel, že chci. Kdosi jiný mě ponoukal, abych pohár zvedl, jen abych ho podržel v ruce. Rozvířil jsem brandy v pohárku. Verity takhle kroužil s vínem v číši a díval se do něj. Nahlédl jsem do tmavého poháru.

Fitzi.

Postavil jsem pohár na stůl. Vstal jsem a obešel místnost. Chtěl jsem jít ven, ale Burrich mě nikdy nepouštěl ven samotného, a už vůbec ne v noci. A tak jsem chodil po místnosti, dokud jsem zase nepřišel ke své židli. Znovu jsem na ni usedl. Pohárek s brandy byl stále na svém místě. Po chvíli jsem ho zvedl, jen abych utišil nutkavý pocit zvednout ho. Jenže jakmile jsem ho měl v ruce, on to změnil. Vnutil mi myšlenku, že ho chci vypít. Jak mě to prve zahřálo v břiše! Jen ho rychle vypij, ta chuť nepotrvá dlouho, jen to teplo, dobrý pocit v břiše.

Věděl jsem, oč mu jde. Začínal jsem mít vztek.

Tak si jen trochu usrkni. Konejšivě. Šeptavě. Jen aby ses uvolnil, Fitzi. Oheň tak pěkně hřeje, měl jsi dobré jídlo. Burrich tě ochrání. Chade je u tebe. Nemusíš být tolik ve střehu. Jen si ještě usrkni. Trošku si usrkni.

Ne.

Malinko usrkni, jen abys svlačil ústa.

Trochu jsem usrkl, aby mi dal konečně pokoj. On ale nepřestal, a tak jsem si zavdal ještě. Dal jsem si pořádný lok a polkl jsem. Bylo těžší a těžší odolávat. Začínal jsem mít nade mnou vrch. A Burrich mi pořád doléval.

Fitzi. Pověz: "Verity je naživu." To je vše. Řekni jen to.

Ne.

Copak tě brandy neblaží v břiše? Je tak hřejivá. Zavdej si ještě trochu.

"Vím, o co se snažíš. Chceš mě opít. Abych tě nedokázal zadržet venku. To ti nedovolím." Tvář jsem měl zbrocenou potem.

Burrich a Chade na mne oba pohlédli. "Nikdy předtím v opilosti nepovykoval," konstatoval Burrich.

"Alespoň ne v mé přítomnosti." Zdálo se, že je to zaujalo.

Řekni to. Řekni: "Verity je naživu." Potom tě nechám být. Slibuji. Jen to řekni. Jenom jednou. Třeba šeptem. Řekni to. Řekni to.

Sklopil jsem oči na stůl. Velice tiše jsem řekl: "Verity je naživu."

"Och?" řekl Burrich. Znělo to moc lhostejně. Okamžitě se naklonil, aby mi dolil další brandy. Láhev byla prázdná. Ulil mi ze svého pohárku.

Pojednou jsem to chtěl. Chtěl jsem to sám za sebe. Vzal jsem pohár a celý jej vyzunkl. Pak jsem vstal.

"Verity je naživu," řekl jsem. "Je mu zima, ale je naživu. A to je všechno, co mám říci." Šel jsem ke dveřím, odstrčil závoru a vyšel do noci. Nepokoušeli se mě zastavit.

Burrich měl pravdu. Všechno to tam bylo, jako písnička, kterou člověk moc často slýchal a nemůže ji vypudit z mysli. Běhalo to za každou mou myšlenkou a podbarvovalo to všechny mé sny. Dotíralo to na mě a nedávalo mi to pokoje. Jaro přešlo v léto. Staré vzpomínky začaly překrývat ty nové. Mé životy se začaly postupně spojovat. V tom švu byly mezery a záhyby, ale bylo stále těžší odmítat znát pravdu.

Jména se znovu odívala do významu a podob tváří. Patience, Lacey, Celerity a Sooty už nebyla jen obyčejná slova, ale zněla jako zvony vzpomínkami a emocemi. "Molly," řekl jsem sám sobě nahlas jednoho dne. Když jsem to slovo vyřkl, Burrich na mě v tu ránu pohlédl a málem pustil na zem preparované střívko, z něhož umně splétal šňůru na pytlácké oko. Uslyšel jsem, jak zadržuje dech, jako by se mi chystal něco říci, ale místo toho jen mlčel a čekal, až sám řeknu něco víc. Neřekl jsem. Jen jsem zavřel oči, sklopil hlavu do dlaní a toužil po hlubinách zapomnění.

Dlouho jsem potom stál u okna a hleděl na louku za ním. Nebylo tam nic k vidění. Ale Burrich mě nezarazil ani mě nenutil vrátit se ke své práci, jako by to udělal jindy. Jednoho dne, když jsem opět civěl z okna do husté trávy, jsem se Burriche zeptal: "Co budeme dělat, až sem přijdou pastýři? Kde pak

budeme žít?"

"Uvažuj přece." Právě přikolíkoval králíčí kůži k podlaze a seškrabával z ní maso a tuk. "Oni nepřijdou. Nemají stáda, která by vyhnali na letní pastvu. Většina dobrého dobytka putovala do vnitrozemí spolu s Regalem. Vyplenil Buckkeep a vzal všechno, co mohl odvézt či odtáhnout. Klidně bych se vsadil, že těch pár ovcí, které nechal na Buckkeepu, se přes zimu proměnilo ve skopové."

"Zřejmě ano," souhlasil jsem. A potom mi něco vpadlo do mysli, něco strašnějšího než všechny ty věci, které jsem znal a nechtěl šije připomínat. Byly to všechny ty věci, které jsem neznal, všechny otázky, které zůstaly nezodpovězeny. Vyšel jsem ven, abych se prošel po louce. Přešel jsem ji až k břehu potoka a šel podél něj až k rozbahněnému úseku, kde rostly bojínky. Nasbíral jsem zelené klasy bojínků, abych je přidal do kaše. Opět jsem zase znal názvy všech rostlin jako dřív. Nechtěl jsem, nicméně jsem věděl, které by člověka usmrtily a jak je upravit. Všechny někdejší znalosti byly opět tam a čekaly, aby si mě podmanily, ať už budu chtít či nikoli.

Když jsem se vrátil s klasy zpátky, Burrich právě vařil obilí. Položil jsem je na stůl a nabral ze sudu do hrnce vodu. Když jsem je propláchl a vyndal, konečně jsem se zeptal: "Co se stalo? Té noci?"

Velice pomalu se otočil a pohlédl na mě, jako bych byl zvíře, které by nečekaným pohybem mohl vyplašit. "Té noci?"

"Té noci, kdy král Shrewd a Kettricken měli uprchnout. Proč jsi neměl připraveny koně a nosítka?"

"Och, té noci." Vzdychl, jako kdyby znovu vyvolával na světlo starou bolest. Pak promluvil, velmi pomalu a klidně, jako by se bál, že mě poleká: "Sledovali nás, Fitzi. Po celou tu dobu. Regal věděl všechno. Toho dne jsem nebyl s to ze stájí propašovat ani trochu ovsu, natož pak tři koně, nosítka a mezka. Farrowští zbrojnoši byli všude, snažili se působit dojmem, že jenom přišli na inspekci do prázdných stájí. Netroufal jsem si jít za tebou, abych ti to řekl. Takže jsem nakonec počkal, až začne oslava, až se Regal korunuje králem a bude si myslet, že vyhrál. Potom jsem proklouzl ven a šel pro jediné dva koně, které jsem mohl v tu chvíli sehnat. Pro Sooty a Ruddyho. Ukryl jsem je v té kovárně, abych měl jistotu, že je Regal neprodá jako ty ostatní. Jediné jídlo, které jsem dokázal splasit, bylo to, co jsem uzmul na strážnici. Bylo to jediné řešení, které jsem dokázal vymyslet."

"A královna Kettricken a šašek na nich uprchli." Ta jména z mých úst zněla cize. Nechtěl jsem na ně myslet, ba ani šije vybavovat. Když jsem naposledy viděl šaška, plakal a vinil mě z toho, že jsem mu zabil krále. Já trval na tom, aby uprchl místo krále a zachránil si život. Nebyla to zrovna nejlepší vzpomínka na rozloučení s člověkem, jehož jsem nazýval svým přítelem.

"Ano." Burrich přinesl hrnec s kaší na stůl a nechal ji tam, aby zhoustla. "Chade a vlk mě k nim zavedli. Chtěl jsem jet s nimi, ale nemohl jsem. Jenom bych je cestou brzdil. Má noha... věděl jsem, že bych koním dlouho nestačil, a jízda ve dvou v takovém počasí by koně vyčerpala. Musel jsem je prostě nechat jet." Zavládlo ticho. Pak zavrčel, hlubším hlasem než vlk: "Kdybych někdy zjistil, kdo nás prozradil Regalovi..."

"To já."

Zabodl se do mne pohledem, ve tváři se mu zračila hrůza a nevěřící úžas. Sklopil jsem zrak ke svým rukám. Začínaly se chvět.

"Byl jsem hloupý. Byla to má chyba. Královna komorná, malá Rosemary. Vždycky byla při tom, vždycky se nám pletla pod nohama. Musela být Regalovou donašečkou. Slyšela, jak královně říkám, aby se připravila, aby král Shrewd jel s ní. Slyšela mě, jak Kettricken říkám, aby se teple oblékla. Regal by z toho nutně vyvodil, že se chystá uprchnout z Buckkeepu. Věděl by, že bude potřebovat koně. A možná byla víc než donašečka. Možná že zanesla košík s otráveným pohoštěním jistě staré ženě. Možná že namazala sádlem schody, po nichž, jak věděla, měla královna brzy sestupovat."

Přinutil jsem se zvednout zrak od klasů a střetnout se s Burrichovým zničeným pohledem. "A co nezaslechla malá Rosemary, zaslechli Justin a Serene. Byli přísáti jako pijavice ke králi a vysávali z něho sílu Umění, znali každou myšlenku, kterou on skrze Umění sdělil Veritymu nebo od něj přijal. Jakmile se dozvěděli, co dělám já, že sloužím jako králův muž, začali slídit i za mnou. Nevěděl jsem, že je něco takového možné. Avšak Galen objevil způsob a naučil ho své žáky. Pamatuješ se na Willa, Hostlerova syna? Člena koterie. Byl v tom nejlepší. Uměl tě dokonce přesvědčit, že tam není, když tam byl."

Potřásl jsem hlavou, abych z ní vytřepal děsivé vzpomínky na Willa. S ním se vrátily i stíny hladomorny,

věci, které jsem si stále odmítal vybavit. Zajímalo mě, zda jsem ho tehdy zabil. Ale spíš jsem si myslel, že ne. Nejspíš jsem do něj nedostal dost jedu. Zvedl jsem zrak a zjistil, že Burrich mě dychtivě sleduje.

"Té noci, na poslední chvíli, král odmítl jet," řekl jsem mu tiše. "Tak dlouho jsem na Regala pohlížel jako na zrádce, až jsem zapomněl, že Shrewd by v něm stále mohl vidět syna. To, co udělal Regal, když uzmul Veritymu korunu, přestože věděl, že jeho bratr žije... Král Shrewd už nechtěl déle žít, když věděl, čeho je Regal schopen. Požádal mě, abych mu posloužil jako králův muž a poskytl mu sílu Umění, aby se mohl naposled rozloučit s Veritym. Jenže Serene a Justin číhali." Odmlčel jsem se, když nové kousky skládky zapadly na místo. "Měl jsem vědět, jak je to snadné. U krále nebyly žádné stráže. Proč? Protože Regal je nepotřeboval. Protože Serene a Justin na něj byli přísátí. Regal se svým otcem skončil. Prohlásil se následníkem trůnu, Shrewd už mu k ničemu dobrému nebyl. A tak z krále Shrewda vysáli veškerou sílu Umění. Zabili ho. Ještě než stačil dát Veritymu sbohem. Nejspíš jim Regal řekl, aby se postarali o to, že už se s Veritym vícekrát nespojí. A tak jsem potom zabil Serene a Justina. Zabil jsem je týmhž způsobem, jakým oni zabili mého krále. Bez jediné šance bránit se, bez sebemenšího slitování."

"Klid. Upokoj se." Burrich rychle popošel ke mně, dal mi ruce na ramena a přitlačil mě k židli. "Třeseš se, jako by se o tebe pokoušel záchvat. Uklidni se."

Nemohl jsem ze sebe vypravit ani slovo.

"Právě to jsme s Chadem nemohli rozlousknout," řekl mi Burrich. "Kdo vyzradil náš plán? Mysleli jsme na každého."

I na šaška. Nějakou dobu jsme se báli, že jsme Kettricken poslali pryč v doprovodu zrádce."

"Jak jste si to mohli myslet? Šašek krále Shrewda miloval jako nikdo na světě."

"Nepřipadli jsme na nikoho jiného, kdo by náš plán znal," řekl prostě Burrich.

"To nebyl šašek, kdo nám to všechno zhatil. Byl jsem to já." A to byl myslím právě ten okamžik, kdy jsem úplně přišel k sobě. Právě jsem řekl tu nejnevyslovitelnější věc, postavil se tváří v tvář té nejkrutější pravdě. Všechny jsem je zradil já. "Šašek mě varoval. Řekl, že přivedím smrt králů, když se nenaučím nechat věci být, jak jsou. I Chade mě varoval. Snažil se na mně vynutit slib, že už neuvedu do pohybu žádná další kola. Ale já neposlouchal. A tak mé činy zabily mého krále. Kdybych mu nebyl nápomocen v Umění, nebyl by tak otevřený vůči svým vrahům. Otevřel jsem ho a pátral po Veritym. Ale místo něj se tu objevily ty dvě pijavice. Králův vrah. Och, v tolika, v tolika ohledech, Shrewde. Je mi to tak líto, můj králi. Tak líto. Ale pokud vím, Regal by přece neměl mít žádný důvod, aby tě zabil."

"Fitzi," pravil Burrich pevným hlasem. "Regal nikdy nepotřeboval důvod, aby svého otce zabil."

Potřeboval pouze vyčerpat důvody, aby ho držel naživu. A ty jsi nad tím neměl kontrolu." Pojednou svraštil své zachmuřené čelo. "Ale proč ho zabili právě tehdy? Proč si nepočkali, až budou mít i královnu?"

Usmál jsem se na něj. "Tys ji zachránil. Regal si myslel, že královnu už má. Mysleli si, že nás zastavili, když ti zabránili vyvést koně ven ze stájí. Regal se tím dokonce chvástal přímo přede mnou, když byl v mé cele. Že musela odjet bez koní. A bez teplých zimních věcí."

Burrich se mohutně zazubil. "Ona a šašek si vzali věci, které byly přichystány pro Shrewda. A odjeli na dvou nejlepších koních, kteří kdy vyšli z buckkeepských stájí. Vsadím se, že se do hor dostali v bezpečí, chlapče. Sooty a Rud se teď už nejspíš pasou na horských pastvinách."

Byla to však jenom velmi slabá útěcha. Té noci jsem šel ven a běhal jsem s vlkem, a Burrich nic nenamítal. Nemohli jsme však běžet moc daleko ani moc rychle, a krev, kterou jsme té noci prolili, nebyla krví, kterou jsem chtěl vidět téci, tak jako horké čerstvé maso nemohlo zaplnit prázdnotu v mém nitru.

A tak jsem si vzpomněl na svůj život a na to, kým jsem býval. Jak dny mýjely, začali jsme se s Burrichem znovu bavit otevřeně jako staří přátelé. On mi svěřil můj život a vládu nad ním do vlastních rukou, třebaže si občas uštěpačně posteskl nad tím, že to udělal. Rozpomněli jsme se na staré způsoby jednání mezi sebou, na staré způsoby zažívání legrace, na staré způsoby sváření. Leč jak se věci mezi námi urovnaly a znormalizovaly, oba jsme si o to více připomínali všechno to, o čem jsme přišli.

Přes den nebylo dost práce, která by Burriche zaměstnala. Byl to muž, který mívával na povel všechny buckkeepské stáje a koně, psy a sokoly, kteří je obývali. Sledoval jsem, jak si pro sebe vymýšlí úkoly,

aby nějak naplnil vleklé hodiny, a věděl jsem, jak moc se mu stýská po zvířatech, která míval tak dlouho na starost. Já zase postrádal všechnen ten ruch a lidi ode dvora, avšak ze všeho nejvíc jsem umíral touhou po Molly. Vysníval jsem si rozhovory, které bychom spolu vedli, trhal jsem na louce tužebníky a ostřice, které voněly jako ona, a v noci jsem uléhal při vzpomínce na dotek její něžné ruky na své tváři. O těchhle věcech jsme však s Burrichem nemluvili. Místo toho jsme dávali kousky svých životů dohromady, abychom poskládali alespoň nějaký celek. Burrich rybařil a lovil, bylo třeba škrábat usně, prát a spravovat košile a nosit vodu. Byl to život. Jednou se pokusil zavést se mnou hovor na to, jak mě přišel navštívit do hladomorny, aby mi přinesl jed. Když mluvil o tom, jak musel jít pryč a zanechat mne uvnitř cely, ruce mu slabě pošukávaly. Nedokázal jsem ho nechat, aby v tom pokračoval. "Pojďme na ryby," navrhl jsem znenadání. Zhluboka se nadechl a přikývl. Šli jsme na ryby a ten den jsme už více nemluvili. Přesto se nedalo zapřít, že jsem byl vězně, trýzně hladem a umlácen k smrti. Když se na mě čas od času zadíval, bylo mi jasné, že ty šrámy vidí. Oholil jsem si jizvu táhnoucí se dolů tváří a sledoval jsem, jak mi nad čelem vyrůstají bílé vlasy, přesně v místě, kde jsem měl roztrženou kůži. Nikdy jsme o tom nemluvili. Odmítal jsem na to být jen pomyslet. Ale žádný člověk by tím neprošel nepoznamenáný. V noci jsem začal mít sny. Krátké živé sny, ledové okamžiky ve znamení ohně, sežehující bolesti, zoufalého strachu. Vzbudil jsem se, vlasy zbrocené studeným potem, zemdléný strachy. Když jsem se posadil uprostřed temnoty, sny byly ty tam, nezůstalo mi ani nejtenčí vlákénko, s jehož pomocí bych je rozuzlil. Pouze bolest, strach, hněv, zoufalství. Ale především strach. Zdrcující strach, až jsem se celý třásl a lapal po dechu, oči mi slzely a v hrdle jsem cítil trpkou žluč.

Když se to stalo poprvé, vztyčil jsem se na loži jako svíčka, s němým výkřikem na rtech. Burrich se svezl z postele a dal mi ruku na rameno, aby se zeptal, zda jsem v pořádku. Odstrčil jsem ho tak hrubě, že narazil do stolu a málem jej převrátil. Strach a vztek se nahustily do jediného okamžiku bezmezné zuřivosti, kdy bych ho zabil jenom proto, že byl zrovna po ruce. A v tomtéž okamžiku jsem se zavrhl, pohrdaje sám sebou natolik, že jsem dychtil zničit všechno, co mě utvářelo či ohraničovalo. Odvrhl jsem prudce celý svět, až jsem skoro vymazal i své vlastní vědomí. Bratře, bratře, bratře, zavyl ve mně zoufale Nighteyes a Burrich klopýtl dozadu s nezřetelným výkřikem. Po chvíli jsem dokázal polknout a zamumlal jsem k Burrichovi: "To nic, jenom noční můra. Promiň. Bylo to ještě pod vlivem snu, jenom noční můra." "Chápu," odvětil příkře. A pak zamyšleněji: "Chápu." Šel si znovu lehnout. Já ale věděl, že chápe jen to, že mi v tom nemůže pomoci, a to bylo všechno.

Zlé sny mě nepronásledovaly každou noc, ale dost často na to, abych měl hrůzu ulehnout. Burrich předstíral, že spí, já ale věděl, že je vzhůru a potichu leží, zatímco já osamocen svádím své noční bitvy. Z těch snů jsem si nic nepamatoval, pouze zdrcující hrůzu, kterou mi působily. Zažil jsem strach už předtím. Často. Strach, když jsem bojoval s vykovanými, strach, když jsem se bil s bandity z rudých lodí, strach, když jsem se utkal se Serene. Strach, který varoval, který ponoukal, který dával člověku sílu, aby přežil. Avšak tento noční strach, to byla nelidská hrůza smíšená s nadějí, že smrt si pro mne přijde a ukončí to, protože jsem byl zlomený a věděl jsem, že bych dal cokoli, jen abych nemusel čelit další bolesti.

Na takový strach či pocit hanby, který se dostaví vzápětí poté, není žádná protizbraň. Zkoušel jsem vztek, zkoušel jsem nenávist. Ani v slzách, ani v brandy ho nebylo možné utopit. Prostupoval mě jako pach zla a podbarvoval všechny vzpomínky, které jsem měl, zastiňoval mé ponětí o tom, kým jsem kdysi byl. Žádný okamžik radosti, vášně či odvahy, které jsem si dokázal vybavit, nebyl nikdy zcela takový, jaký původně byl, neboť má zrádná mysl pokaždé dodala: "Ano, to jsi zažíval, po nějakou dobu, ale pak přišlo tohle, a to je to, čím jsi teď." Onen zdrcující strach se neustále krčil v mém nitru, cítil jsem jeho přítomnost. S tíživou jistotou jsem věděl, že stačí trochu zatlačit a stanu se jím. Nebyl jsem už FitzChivalry. Byl jsem tím, co zbylo, když ho strach vypudil z jeho těla.

Den poté, co Burrichovi došla brandy, jsem mu pověděl: "Zvládnou to tu, jestli si chceš zajít do města Buckkeep."

"Nemáme peníze na nákup dalších zásob, nemáme ani co prodat." Řekl to tak nepokrytě, jako kdyby to byla moje chyba. Právě seděl u ohně. Sepjal ruce a sevřel je mezi kolena. Třásl se mu, ale jen trochu.

"Budeme si teď muset vystačit sami. Je tu hojnost zvěře. Pokud se nedokážeme sami nasytit, pak si zasloužíme hladovět."

"A co ty, zvládneš to?" zeptal jsem se zpřima.

Pohlédl na mě zúženýma očima. "Co tím myslíš?" zeptal se.

"Myslím tím, že tu už není žádná další brandy," řekl jsem stejně nepokrytě.

"A ty si myslíš, že se bez ní neobejdu?" Jeho hněv již mezitím narůstal. Od okamžiku, co brandy došla, měl neustále vznětlivější náladu.

Nepatrně jsem pokrčil rameny. "Jenom jsem se ptal. Toť vše." Seděl jsem teď úplně zticha, nedívaje se na něj v naději, že snad nevybuchne.

Po chvíli velice klidně pravil: "Inu, mám takové tušení, že si oba budeme muset něco najít."

Nechal jsem uběhnout dlouhou chvíli. Nakonec jsem se zeptal. "A co budeme dělat?"

Rozmrzele na mě pohlédl. "Už jsem ti říkal. Lovit, abychom se nasytili. To je něco, co bys měl být schopen pochopit."

Pohlédl jsem stranou a s trhnutím přikývl. "Tomu rozumím. Myslel jsem... potom. Pozítří."

"Inu. Budeme lovit pro maso. Můžeme tak vyjít docela s málem. Ale dříve či později začneme chtít věci, které si nebudeme moci sehnat ani zhotovit. Něco nám obstará Chade, bude-li to v jeho moci. Buckkeep je teď vypleněný až na samé dno. Budu se muset vydat do města, na nějaký čas, a nechat se někde najmout, půjde-li to. Ale prozatím..."

"Ne," pravil jsem klidně. "Myslel jsem... že se tu nemůžeme ukrývat navždy, Burrichi. Co bude potom?"

Teď pro změnu mlčel chvíli on. "Řekl bych, že jsem se tím příliš nezabýval. Nejprve šlo o nějaké místo, kam tě vzít, aby ses zotavil. Pak to nějakou dobu vypadalo, že se z toho nikdy..."

"Ale teď jsem tu." Zaváhal jsem. "Patience," spustil jsem.

"Věř, že jsi mrtev," přerušil mě Burrich, snad o něco drsněji, než zamýšlel. "Chade a já jsme jediní, kteří vědí, že je to jinak. Než jsme tě vytáhli z té rakve, ani my jsme neměli žádnou jistotu. Kdyby ta dávka byla moc silná, nezemřel bys po ní doopravdy? Či neumřel bys po pár dnech v zemi? Viděl jsem, co ti udělali." Zmlkl a chvíli na mě zíral. Vypadal uštvane. Malinko zavrtěl hlavou. "Nemyslel jsem si, že bys to mohl přežít, o jedu vůbec nemluvě. A tak jsme nikomu nedávali naději. A potom, až jsme tě dostali ven..." Znovu zavrtěl hlavou, tentokrát prudčeji. "Nejprve jsi byl tolik potlučený. To, co ti udělali - to bylo opravdu hrozné... Nevím, co přimělo Patience, aby vyčistila a ovázala rány mrtvému, ale kdyby... Pak později... jsi to nebyl ty. Po prvních pár týdnech jsem byl znechucený tím, co jsme to udělali. Jako bychom dali vlčí duši do lidského těla, tak mi to připadalo."

Znovu na mě pohlédl a zatvářil se při té vzpomínce nevěřícně. "Šel jsi mi po krku. První den, co ses dokázal postavit na nohy, jsi chtěl utéci. Já tě nechtěl pustit a ty ses mi vrhl po krku. Nemohl bych Patience ukázat to zuby cenící, chňapající stvoření, natož..."

"Myslíš Molly...?" vyhrkl jsem.

Burrich se podíval stranou. "Nejspíš se dozvěděla, že jsi zemřel." A po chvíli rozpačitě dodal: "Někdo ti na hrobě zapálil svíčku. Sníh byl odhrnutý a voskový pahýl tam stále byl, když jsem tě přišel vyhrabat."

"Jako pes slídící za kostí."

"Bál jsem se, že bys to nepochopil."

"To tedy opravdu ne. Jenom jsem vzal Nighteyese za slovo."

Bylo toho právě tolik, kolik jsem v danou chvíli dokázal unést. Snažil jsem se nechat rozhovor vyznít do prázdna. Ale Burrich byl nelítostný. "Kdybys šel zpátky na Buckkeep, nebo do města Buckkeep, zabili by tě. Pověsili by tě nad vodu a tvé tělo by spálili. Nebo rozčtvrtili. A lidé by tentokrát měli jistotu, že už tě nikdo nikdy nevzkřísí."

"To mě tak nenáviděl?"

"Nenáviděl? To ne. Měli tě hodně rádi, ti, kteří tě znali. Ale kdyby ses vrátil, jako člověk, který zemřel a byl pohřben, kdybys znovu chodil mezi nimi, báli by se tě. To není něco, co bys dokázal vysvětlit jako nějaký trik. Moudrost není magie, nad kterou by se moc zamýšleli. Je-li z ní člověk obviněn a potom zemře a je pohřben, nuže, aby na tebe vzpomínali s laskavostí, musíš zůstat mrtvý. Kdyby tě viděli procházet se kolem, vzali by to jako důkaz, že Regal měl pravdu, že jsi praktikoval zvířecí magii, kterou jsi použil, abys zabil krále. Zabili by tě znovu. Podruhé už důkladněji." Burrich tiše vstal a dvakrát přešel místnost. "Zatraceně, ale něco bych si vypil," řekl.

"Já taky," pravil jsem tiše.

Deset dní nato k nám po cestě přišel Chade. Starý vrahoun šel pomalu, opíral se o hůl a na ramenou si nesl ranec. Byl teplý den a on si shodil z hlavy kapuci. Dlouhé šedé vlasy mu povívaly ve větru a přerostlé vousy mu pokrývaly většinu tváře. Na první pohled vypadal jako potulný dráteník. Zjizvený starý muž, to snad, ale už ne Podobaný muž. Vítr a slunce mu ošlehaly tvář. Burrich odešel na ryby, kam chodil nejraději sám. Mezitím přišel Nighteyes a v Burrichově nepřítomnosti se spokojeně slunil na našem prahu, avšak při prvním závanu Chadeova pachu v ovzduší se vypařil zpátky do lesa za chatrčí. Zůstal jsem stát sám.

Chvilí jsem ho sledoval, jak se blíží. Po zimě zestárl, měl rýhy ve tváři a šedivější vlasy. Šel však rázněji, než jak jsem si ho pamatoval, jako by ho strádání zocelilo. Po chvíli jsem mu vyšel v ústrety, připadáje si podivně plachý a rozpačitý. Když vzhlédl a uviděl mě, zastavil se a zůstal stát na cestě. Já šel dál směrem k němu. "Chlapče?" zeptal se velmi opatrně, když už jsem byl blízko. Dokázal jsem na něj kývnout a usmát se. Úsměv, který se mu vzápětí rozlil na tváři, mne dočista zahanbil. Odhodil hůl a objal mě, načež přitiskl svou tvář k mojí, jako bych byl dítě. "Och, Fitzi, Fitzi, můj chlapče," pronesl hlasem plným úlevy. "Myslel jsem, že jsme tě ztratili. Myslel jsem, že jsme udělali něco horšího, než kdybychom tě nechali zemřít." A svýma starýma rukama mne pevně a silně objímal. Byl jsem k starci laskavý. Neřekl jsem mu, že právě to udělali.

2 Rozloučení

Jakmile se korunoval na krále Šesti vévodství, princ Regal Farseer fakticky opustil pobřežní vévodství, ať si poradí, jak umějí. Z hradu Buckkeep a notné části vévodství Buck ještě stačil vyždímat co nejvíce peněz. Buckkeepští koně a dobytek byli rozprodáni a ty nejlepší kusy putovaly do vnitrozemí na Regalovo nové sídlo v Tradefordu. Nábytek a knihovna tradiční královské rezidence byly rovněž vyplněny, něco s vidinou zkrášlení jeho nového hnízda, něco bylo rozděleno mezi jeho oblíbené vnitrozemské vévody a šlechtice nebo vyloženě rozprodáno. Obilní sklady, vinné sklepy, zbrojnice, to všechno bylo vydrancováno a kořist směřovala do vnitrozemí.

Regalovým proklamovaným záměrem bylo přestěhovat chřadnoucího krále Shrewda s ovdovělou a těhotnou nastávající královnou Kettricken do vnitrozemí na Tradeford, aby tam byli ve větším bezpečí před nájezdy rudých lodí, které sužovaly pobřežní vévodství. Také tohle posloužilo jako záminka k vyvezení nábytku a cenností z Buckkeepu. Jenomže po Shrewdově smrti a Kettrickenině zmizení i tento chabý důvod pozbyl opodstatnění. Nicméně Regal po své korunovaci opustil Buckkeep, jak nejrychleji to šlo. Povídalo se, že když se ho rada jeho šlechticů otázala na příčinu jeho rozhodnutí, řekl jim, že pobřežní vévodství pro něj představují toliko válku a výdaje, že to vždycky byly pijavice na zdrojích vnitrozemských vévodství a že milerád dopřeje ostrovanům tu radost, aby si zabrali tak skalnatě a neveselé místo. Regal měl později údajně popírat, že kdy něco takového vyřkl.

Po zmizení Kettricken se Regal ocitl v postavení, jež nemělo žádný historický precedens. Dítě, které Kettricken nosila v lůně, bylo nesporným nástupcem v korunovační linii. Ale královna i s nenarozeným potomkem zmizela, navíc za velmi podezřelých okolností. Ne všichni měli jasno v tom, že Regal to vše osobně nezosnoval. I kdyby královna byla zůstala na Buckkeepu, dítě si nemohlo nárokovat titul byť jen následníka trůnu nejméně dalších sedmnáct let. Regal nyní dělal všechno pro to, aby si titul krále присvojil co možná nejdříve, ale podle zákona potřeboval uznání všech Šesti vévodství, aby na něj měl nárok. Koupil si korunu množstvím ústupků pobřežním vévodům. Nejzávažnějším z nich byl Regalův slib, že Buckkeep zůstane obsazený posádkou, připraven bránit pobřeží.

Velení starobylé pevnosti bylo svěřeno jeho nejstaršímu synovci, dědici titulu vévoda z Farrow. Lord Bright ve svých pětadvaceti letech začal být poněkud netrpělivý, pokud šlo o předání moci z rukou jeho otce na syna. Byl proto víc než ochoten ujmout se správy Buckkeepu a Bucku, měl však jen málo zkušeností, z nichž by čerpal. Regal se odebral do vnitrozemí na hrad Tradeford, ležící na Vinné řece ve Farrow, zatímco mladý lord Bright zůstal na Buckkeepu s vybranou posádkou farrowských mužů. Nikde se nehovoří o tom, že by mu Regal zanechal nějaké prostředky, jimiž by mohl disponovat, a tak se tento mladý muž snažil vyždímat vše, co potřeboval, z kapes obchodníků města Buckkeep a již tak dost

rozhorlených farmářů a pastevců z okolního vévodství Buck. Přestože nemáme údaje o tom, že by vůči lidem z Bucku či ostatních pobřežních vévodství pociťoval zášť, nebyl jim ani nikterak nakloněn. V rezidenci na Buckkeepu tou dobou dlela rovněž hrstka nižší šlechty z Bucku. Velcí statkáři se již většinou nacházeli na svých hradech, kde dělali, co mohli, aby ochránili svůj lid. Z těch, kteří zůstali na Buckkeepu, stojí snad nejvíce za zmínku lady Patience, ta, která v minulosti byla nastávající královnou, dokud její manžel, princ Chivalry, neabdikoval na trůn ve prospěch mladšího bratra Verityho. Posádku na Buckkeepu tvořili vojáci z Bucku a také Kettrickenina osobní stráž a několik málo mužů, kteří ještě zbyli ze stráže krále Shrewda. Morálka mezi vojáky byla ubohá, protože žoldy byly nepravdivé a strava bídná. Lord Bright s sebou na Buckkeep přivedl svou vlastní osobní stráž, kterou zjevně protěžoval na úkor buckkeepských. Situaci ještě dále komplikoval složitý řetězec velení. Buckkeepské oddíly se zdánlivě zodpovídaly kapitánu Keffelovi z řad farrowských bojovníků, veliteli stráže lorda Brighta. Jenomže ve skutečnosti se Foxglove z královniny gardy, Ker z buckkeepské gardy a starý Red ze stráže krále Shrewda semkli dohromady a jednali vskrytu na vlastní pěst. Pokud se někomu pravidelně zodpovídali, byla to lady Patience. Časem o ní buckkeepští vojáci začali mluvit jako o pani Buckkeepu. I po své korunovaci Regal žárlivě střežil svůj titul. Vyslal posly široko daleko, aby pátrali po zprávách o tom, kde by mohla být královna Kettricken s dosud nenarozeným dědicem. Jeho podezření, že by mohla vyhledat úkryt u svého otce, krále Eyoda z Horského království, ho vedlo až k tomu, že ho vyzval, aby ji vydal zpátky. Když mu Eyod odpověděl, že místo pobytu královny Šesti vévodství není předmětem zájmu horského lidu, Regal ve zlosti přerušil styky s Horským královstvím, zakázal obchod a snažil se bránit i obyčejným pocestným v překračování hranic. V tutéž dobu začaly kolovat zvěsti, téměř jistě na Regalův popud, že dítě, které nosí Kettricken, není Verityho, a tudíž nemá legitimní nárok na trůn Šesti vévodství.

Obyčejným lidem z Bucku nastaly krušné časy. Opuštěn svým králem a střežen pouze nevelkou silou špatně zásobených vojáků, prostý lid se nyní ocitl jako bez kormidla na rozbouřeném moři. Co neukradli nebo nezničili nájezdníci, uzmuli muži lorda Brighta na daně. Cesty se začaly hemžit lupiči, poněvadž když si pocestný člověk nemůže vydělat na živobytí, lidé začnou dělat to, k čemu jsou nuceni. Drobní chalupníci se vzdali všech nadějí na slušné živobytí a uprchli z pobřeží, aby se z nich stali žebráci, zloději a prostitutky ve vnitrozemských městech. Obchod skomíral, protože lodě vypravené na moře se jenom zřídka kdy vracely zpátky.

Seděli jsme s Chadem na lavici před chýší a rozmlouvali. Nemluvili jsme o hrozných věcech ani o významných událostech minulosti. Neprobírali jsme můj návrat z hrobu na svět ani současnou politickou situaci. Místo toho jsme se bavili o důvěrnostech, jako kdybych se vrátil z daleké cesty. Lasička Slink zestárla, po zimě jí ztuhly kosti a ani příchod jara jí nevlil mizu do žil. Chade se obával, že nebude žít déle než rok. Také se mu konečně podařilo usušit lístky plamence, aniž by zplesnivěly, jenže přitom zjistil, že sušená bylina má jen malou sílu. Oba jsme postrádali pečivo kuchařky Sary. Chade se mě zeptal, zda bych si nechtěl nechat přinést něco ze svého pokoje. Regal ho dal prohledat a zanechal ho v hrozném nepořádku, prý toho však zřejmě moc neodnesl a nikomu nic nebude chybět, kdybych si to chtěl vzít teď. Zeptal jsem se ho, jestli si vzpomíná na starou tapiserii krále Wisdoma, jak jedná s Elderlingy.

Odvětil, že ano, ale ta je prý moc velká na to, aby mi ji dovlekl až sem. Obdařil jsem ho tak sklíčeným pohledem, že změkl a pravil, že možná by se nějaký způsob přece jen našel.

Zazubil jsem se. "To byl jen žert, Chade. Ta věc mi nikdy k ničemu nebyla, akorát mi působila zlé sny, když jsem byl ještě malý. Ne. V mém pokoji není nic, co by teď pro mne bylo důležité."

Chade se na mě skoro smutně zadíval. "Necháváš za sebou život, a co ti zůstane, jen šaty, co máš na sobě, a jedna náušnice? A říkáš, že tam není nic, co by sis chtěl nechat přinést. Nepřipadá ti to divné?"

Chvilí jsem zamyšleně seděl. Meč, který mi dal Verity. Stříbrný prsten, který mi daroval král Eyod a který patří Ruriskovi. Jehlice od lady Grace. V mé místnosti byly i mořské píšťaly od Patience - doufal jsem, že si je odnesla zpátky. Mé malby a papíry. Malá krabička na přechovávání jedů, kterou jsem vlastnoručně vyřezal. Mezi mnou a Molly nikdy nebyly nějaké hmotné důkazy lásky. Nikdy by mi nedovolila, abych jí nosil nějaké dary, a mě nikdy nenapadlo, abych jí třeba odcizil mašli z vlasů.

Kdybych jen...

"Ne. Opustit všechno bude asi nejlepší. Ačkoliv jsi zapomněl na jednu věc." Otočil jsem límec své hrubé košile a ukázal mu malinký rubín usazený ve stříbře. "Jehlice, kterou mi kdysi dal Shrewd, aby bylo vidět, že jsem jeho. Pořád ji mám." Patience ji totiž použila na zapnutí rubáše, do něhož mě zahalila. Odvrhl jsem tu myšlenku stranou.

"Pořád nechápu, proč Regalovi zbrojnoši neobrali tvé tělo. Nejspíš má Moudrost tak zlou pověst, že se tě báli mrtvého stejně jako živého."

Sáhl jsem si prstem na můstek nosu v místě, kde byl zlomený. "Nezdálo se, že ze mě mají nějaký strach, pokud mohu říci."

Chade se na mě křivě usmál. "Ten nos ti vadí, vid'? Myslím, že tvé tváří propůjčuje větší charakter."

Zamžoural jsem na něj ve slunečních paprscích. "Opravdu?"

"Ne. Je však zdvořilé to říci. Není to tak zlé, doopravdy. Skoro to vypadá, jako kdyby se ho někdo pokoušel narovnat."

Pokrčil jsem rameny při té bodavé vzpomínce. "Nechci už na to myslet," řekl jsem mu popravdě.

Tu mu tvář zastřela slitovná bolest. Pohlédl jsem stranou, neschopen snést jeho soucit. Vzpomínky na mláčení, které jsem přestál, byly únosnější, když jsem si mohl předstírat, že se o tom nikdo jiný nedozvěděl. Cítil jsem se poníženy tím, co mi Regal udělal. Opřel jsem hlavu o sluncem vyhřáté dřevo srubu a dlouze se nadechl. "Pověz. Co se děje tam dole, kde jsou lidé stále naživu?"

Chade si odkašlal, akceptuje změnu tématu. "Inu. Kolik toho. víš?"

"Nic moc. Že Kettricken a šašek unikli. Že Patience se údajně doslechla, prý se Kettricken dostala v bezpečí do hor. Že Regal má vztek na krále Eyoda z hor a přerušil jeho obchodní trasy. Že Verity je stále naživu, ale nikdo o něm nemá zprávy."

"Ouha! Ouha!" Sedící Chade napřímil páteř jako toporo. "Ty zvěsti o Kettricken... pamatuješ si je z oné noci, kdy jsme se o tom s Burrichem bavili."

Podíval jsem se jinam. "Asi tak, jako si vybavuješ sen, který jsi kdysi měl. V rozplizlých barvách a zmateném sledu událostí. Jen to, že jsem vás slyšel něco o tom říkat."

"A to o Veritym?" Při tom náhlém napětí, jež se ho zmocnilo, mi projel páteří mrazivý záchvěv hrůzy.

"Té noci mi to sdělil Uměním," pravil jsem tiše. "Tehdy jsem vám řekl, že je naživu."

"ZATRACENĚ!" Chade vyskočil na nohy a začal zuřivě poskakovat kolem. Byla to podívaná, jaké jsem se u něj nikdy předtím nenadal, a tak jsem na něj jen zíral se směsicí úžasu a strachu. "Burrich a já jsme tvým slovům nepřikládali žádnou váhu! Och, byli jsme moc rádi, že jsi je pronesl, a když jsi odběhl, řekl mi: Jen nechej chlapce jít, to je pro dnešní večer víc než dost - vzpomíná si na svého prince.' Nic víc jsme si o tom nemysleli. Ztraceně, a ještě jednou ztraceně!" Pojednou se zastavil a ukázal na mne prstem.

"Mluv. Pověz mi všechno."

Tápal jsem ve svých vzpomínkách. Bylo těžké si je uspořádat: jako bych je viděl vlčíma očima. "Bylo mu zima. Ale žil. Byl unavený, anebo zraněný. Jaksi zpomalený. Snažil se dostat dovnitř a já ho stále odrážel, takže mě neustále ponoukal, abych se napil. Patrně abych strhl své zdi..."

"A kde byl?"

"To já nevím. Sníh. Les." Šmátral jsem po přízračných vzpomínkách. "Nemyslím, že by sám věděl, kde je."

Chade se do mě zavrtil svýma zelenýma očima. "Můžeš se s nim opravdu spojit, vnímat ho? Můžeš mi říci, zda ještě žije?"

Zavrtěl jsem hlavou. Srdce v hrudi mi začalo divoce bušit.

"Můžeš s ním navázat kontakt Uměním?"

Zavrtěl jsem hlavou. V břiše jsem cítil napětí.

Chadeovo zoufalství s každým mým zavrtěním hlavy narůstalo. "Ztraceně, Fitzi, ty musíš!"

"Já nechci!" vykřikl jsem znenadáni. Vyskočil jsem na nohy.

Uteč pryč! Rychle uteč pryč!

A tak jsem utekl. Náhle to bylo tak jednoduché. Uprchl jsem od Chadea a chýše, jako bych měl v patách všechny demony z pekelných ostrovů rudých lodí. Chade za mnou volal, ale já ho odmítal slyšet. Běžel jsem jako o závod, a když jsem se ocítl v úkrytu stromů, zjevil se mi po boku Nighteyes.

Tím směrem ne, tím směrem je Srdce smečky, varoval mě. A tak jsme vyrazili vzhůru do kopce, pryč od

potůčku, k mohutné zmeti ostružiní, jež se svažovalo na břeh v místě, kde se Nighteyes ukrýval za bouřlivých nocí. Co to bylo? Co to bylo za nebezpečí? chtěl vědět Nighteyes.

Chtěl mě zpátky, přiznal jsem po chvíli. Snažil jsem se dát sdělení formu, kterou by Nighteyes pochopil. Chtěl, abych... abych už nebyl vlkem.

V zádech mě náhle zamrazilo. Tímto vysvětlením, které jsem poskytl Nighteyesovi, jsem pojednou stanul tváří v tvář pravdě. Volba byla prostá. Být buďto vlkem, bez minulosti, bez budoucnosti, toliko dnes. Anebo člověkem, pokřiveným minulostí, jehož srdce pumpuje zároveň s krví i strach. Mohl jsem chodit na dvou nohách a považovat hanbu a shrbenost za způsob žití. Anebo běhat po čtyřech a zapomínat, až by i Molly byla jen příjemnou vůní, kterou bych si vybavoval. Seděl jsem tiše pod ostružiním, ruka mi zlehka spočívala na Nighteyesově hřbetě a očima jsem zíral do míst, která jsem mohl vidět jen já sám. Světlo se pomalu měnilo a večer přecházel v soumrak. Mé rozhodnutí sílilo jen zvolna a nevyhnutelně jako plížíci se tma. Mé srdce se proti tomu vzpouzelo, ale obě možnosti byly tak jako tak neúnosné. Zocelil jsem svou vůli.

Byla už tma, když jsem se vrátil zpátky. Připlížil jsem se domů s ocasem staženým mezi nohama. Bylo zvláštní vracet se ke srubu znovu jako vlk, vnímat stoupající kouř z hořícího dřeva jako něco lidského a mžourat do záře z krbu, prostupující okenicemi. Nechotně jsem oddělil svou mysl od Nighteyese.

Nechtěl bys se mnou raději lovit?

Mnohem raději bych s tebou lovil. Ale dnes v noci nemohu.

Proč?

Zavrtěl jsem hlavou. Ostří mého rozhodnutí bylo tak slabé a neprověřené, že jsem si netroufal zkoušet ho řečmi. Zastavil jsem se na okraji lesa, abych si z oděvu oprášil listí a špinu a abych si uhladil vlasy a stáhl je znovu do copu. Doufal jsem, že nemám špinavou tvář. Vypjal jsem ramena a odhodlával sejít zpátky do srubu, otevřít dveře, vejít a pohlédnout na ně. Připadal jsem si hrozivě zranitelný. Budou se o mně zrovna bavit. Ti dva mezi sebou znali takřka všechna moje tajemství. Má pošramocená čest nyní byla na cucky. Jak před nimi mohu stanout a čekat, že se mnou budou jednat jako s člověkem? Přesto jsem jim to nemohl vyčítat. Snažili se mě zachránit. Před sebou samým, to byla pravda, ale přece jen zachránit. Nebyla jejich chyba, že to, co zachránili, nestálo téměř za řeč.

Když jsem vešel, seděli u stolu. Kdybych takto utekl před několika týdny a pak se vrátil, Burrich by vyskočil, zalomcoval by mnou a zpohlavkoval by mne. Věděl jsem, že to už máme za sebou, ale ta připomínka mi vnukla ostražitost, kterou jsem nedokázal zcela zastít. Avšak jeho tvář prozrazovala pouze úlevu, zatímco Chade se na mě podíval se zahanbením a jistým znepokojením.

"Nechtěl jsem na tebe tak naléhat," pravil vážně, ještě než jsem stačil něco říci.

"Ani jsi nenaléhal," řekl jsem tiše. "Jen jsi dal prst na místo, které mě předtím nejvíc tlačilo. Člověk občas neví, jak ošklivě je poraněný, dokud mu někdo jiný ránu neohledá."

Přítáhl jsem si židli. Po týdnech obyčejné stravy bylo téměř šokující spatřit na stole sýr, med a bezinkové víno. Byl tam také bochník chleba na zakousnutí k pstruhovi, kterého Burrich chytil. Chvíli jsme jedli a nemluvíli, jen občas někdo o něco u stolu požádal, jak už to bývá. Upjatost jako by trochu polevila. Ale v okamžiku, kdy jsme dojedli a odklidili nádobí ze stolu, znovu zavládlo napětí.

"Teď už chápu tvoji otázku," pravil znenadání Burrich. Chade i já jsme k němu překvapeně vzhledli.

"Před pár dny, když ses ptal, co budeme dělat dál. Pochop, že jsem již Verityho odepsal jako ztraceného. Kettricken sice čekala jeho dědice, ale to už byla v bezpečí v horách. Nemohl jsem pro ni nic dalšího udělat. Kdybych do toho nějakým způsobem zasahoval, mohl bych ji prozradit. Nejlepší bylo nechat ji tam, kde je, bezpečně ukrytou mezi lidem jejího otce. Až by její dítě dospělo a mělo by nárok na trůn... totiž, pokud bych tou dobou nebyl už v hrobě, pak bych, jak jsem předpokládal, podnikl, co by bylo v mých silách. Prozatím jsem svoji povinnost vůči králi považoval za věc minulosti. Takže když ses mě ptal, viděl jsem před sebou pouze nutnost postarat se o nás dva."

"A teď?" zeptal jsem se tiše.

"Jestli Verity stále žije, pak na jeho trůn vztáhl ruku podvodník. A já jsem pod přísahou povinen přijít svému králi na pomoc. Tak jako Chade. Tak jako ty." Oba na mne velice přísně hleděli.

Uteč znovu.

Nemohu.

Burrich sebou trhl, jako bych do něj rýpl jehlicí. Napadlo mě, kdybych se hnul směrem ke dveřím, jestli by se po mně nevrhl, aby mě zarazil. Jenže on nic neříkal, ani se nehýbal, pouze čekal.

"Já ne. Tamten Fitz zemřel," řekl jsem nepokrytě.

Burrich se zatvářil, jako kdybych ho udeřil. Chade se však tiše zeptal: "Tak proč stále nosíš jehlici od krále Shrewda?"

Hmátl jsem rukou po límci a vytáhl ji ven. Tumaš, chtěl jsem říci, tumaš, vezmi si ji, a nádavkem všechno, co s ní souvisí. Já jsem s tím skončil. Neměl jsem na to páteř. Ale místo toho jsem jen seděl a civěl na ni.

"Je libo bezinkové víno?" zeptal se Chade, ale ne mě.

"Dnes večer je chladno. Udělám si čaj," opáčil Burrich.

Chade přikývl. Já stále seděl a držel v ruce rudostříbrnou jehlici. Vybavil jsem si královy ruce, když mi ji zastrčil do záhybů chlapecké košile. "Tumaš," řekl. "Odtěd'ka jsi můj." Jenže on už byl mrtvý.

Zprošťovalo mě to mého slibu? A to poslední, co mi řekl? "Co jsem to z tebe udělal?" Znovu jsem tu otázku odvrhl. Důležitější bylo: Co je ze mě teď? Nebyl jsem nyní tím, co ze mne udělal Regal? Nebo bych před tím mohl utéci?

"Regal mi pověděl," řekl jsem uvážlivě, "že stačí, abych se jen poškrábal, a objevím bezejmenného psovoda." Zvedl jsem zrak a vši silou se střetl s Burrichovým očima. "Bylo by krásné jím být."

"Opravdu?" zeptal se Burrich. "Byly doby, kdy jsi takto neuvažoval. Co vůbec jsi, Fitzi, když nejsi králův muž? Co jsi? Kam bys šel?"

Kam bych šel, kdybych byl volný? Za Molly, vykřiklo mé srdce. Potřásl jsem hlavou, zavrhuje tu myšlenku, ještě než mě stačila sežehnout. Ne. Ještě než jsem ztratil svůj život, ztratil jsem ji. Zamyslel jsem se nad svou prázdnou, trpkou svobodou. Bylo jen jedno místo, kam bych mohl doopravdy jít. Sebral jsem svou vůli, zvedl zrak a střetl se s Burrichovým upřeným pohledem. "Jdu pryč. Kamkoli. Do Chalcedských států, do Bingtownu. Umím to se zvířaty, jsem také slušný písař. Dokázal bych si zajistit živobytí."

"O tom není pochyb. Jenže živobytí není život," podotkl Burrich.

"A tak co to je?" chtěl jsem vědět, pojednou vskutku rozzlobený. Proč mi to museli tak ztěžovat? Slova a myšlenky ze mě najednou vytryskly jako jed ze zanícené rány. "Nejradši bys mě přinutil zasvětit svůj život králi a všechno pro to obětovat, což jsi také udělal. Vzdát se ženy, kterou miluji, abych následoval krále jako pes za jeho patami. A když tě ten král opustil? Spolkl jsi to, vychoval jsi mu bastarda. Pak ti všechno vzali, stáje, koně, psy, tvé podřízené. Nenechali ti nic, ba ani střechu nad hlavou, tihle králové, kterým jsi byl zavázán. A co jsi udělal? Když už ti nic nezbylo, pověsil ses na mne, vytáhl jsi bastarda z rakve a násilím ho znovu vrátil do života. Do života, který nenávidím, do života, o který nestojím!"

Vyčítavě jsem na něho pohlédl.

Zíral na mě, neschopen jediného slova. Chtěl jsem přestat, ale něco mne stále nutilo pokračovat. Vztek mi dělal dobře, jako očistný oheň. Sevřel jsem ruce v pěsti a zeptal se: "Proč jsi pořád tady? Proč mne pořád znovu stavíš na nohy, aby mě oni mohli srazit? Kvůli čemu? Abych ti něco dlužil? Aby ti to dalo nárok na můj život, protože sám nemáš páteř na to, abys měl svůj vlastní život? Chceš jenom to, abych byl přesně jako ty, člověk bez vlastního života, člověk, který se toho všeho vzdává pro svého krále. Copak nevidíš, že je lepší být živ než se toho všeho vzdát pro někoho jiného?"

Střetl jsem se s jeho očima a ucukl před výrazem bolestivého údivu, který jsem tam spatřil. "Ne," řekl jsem tupě, když jsem se nadechl. "Ty to nevidíš, ty to nemůžeš vědět. Ty si ani neumíš představit, co jsi mi vzal. Měl bych být po smrti, ale ty bys mě nenechal ani umřít. A všechno s tím nejlepším úmyslem, vždy ve víře, že děláš správnou věc, ať už mě to jakkoliv zraňuje. Kdo ti však dal právo poroučet mi? Kdo rozhodl o tom, že mi to můžeš dělat?"

Až na zvuk mého hlasu bylo v místnosti mrtvolné ticho. Chade byl zkoprnělý a výraz v Burrichově tváři mě ještě více popouzel. Viděl jsem, že se mlčky sbírá. S poukazem na svou hrdost a čest mi tiše řekl:

"Tvůj otec mi to dal za úkol, Fitzi. Dělal jsem pro tebe jen to nejlepší, chlapče. Poslední věc, kterou mne můj princ pověřil, to poslední, co mi Chivalry řekl, bylo: 'Dobře ho vychovej.' A já se..."

"Vzdal dalších deseti let života, jen abys vychoval něčího bastarda," přerušil jsem ho krutou sarkastickou poznámkou. "Staral ses o mne, protože to byla jediná věc, kterou jsi doopravdy uměl. Celý svůj život, Burrichi, ses staral o někoho jiného, kladl jsi na první místo někoho jiného, obětoval jsi jakýkoli možný

normální život ve prospěch někoho jiného. Věrný jako pes. Je tohle život? Cožpak jsi nikdy nepomyslel na to, že bys byl sám sebou a konal vlastní rozhodnutí? Anebo tě strach z toho všeho nutí utápět se v láhvi?" Můj monolog mezitím přešel v křik. Když mi došla slova, zůstal jsem na něj zírat, zatímco hrud' se mi zvedala a klesala, jak jsem supěl vzteky.

Když jsem jako malý chlapec na něj měl vztek, často jsem si sliboval, že mi jednou zaplatí za každý pohlavěk, který mi uštedřil, za každou stáj, kterou jsem musel vykydat, když už jsem si myslel, že se únavou neudržím na nohou. A s těmito slovy jsem svému trucovitému slibu dostal nejmíň desetkrát. Burrich měl oči dokořán a byl oněmělý bolestí. V jednu chvíli jsem uviděl, jak se mu pohnula hrud', jako by lapal po dechu, který jsem mu vyrazil. Šok v jeho očích byl týž, jako kdybych do něj znenadání bodl nůž.

Zíral jsem na něj. Neměl jsem tušení, kde se ve mně ta slova vzala, ale bylo už příliš pozdě je odvolávat. Kdybych byl řekl: "Odpusť," zpátky bych už je nevzal, ani bych na tom nic nezměnil. Pojednou jsem doufal, že vstane a praští mě, že mi to přinejmenším oplatí.

Vrávoravě vstal a nohy židle zaskřípěly o dřevěnou podlahu. Pak se židle zakymácela a s rachotem se překotila, jak odcházel od stolu. Burrich, který vždy chodíval tak rovně, i když byl nasáklý brandy, se potácel jako opilec, když zamířil ke dveřím a vyšel do noci. Já jen seděl a cítil, jak cosi v mém nitru velice ztichlo. Doufal jsem, že je to srdce.

Chvíli bylo ticho. Dlouhou chvíli. Potom Chade vzdychl. "Proč?" zeptal se posléze tiše.

"Nevím." Lhal jsem dobře. Sám Chade mě to naučil. Hleděl jsem do ohně. Chvíli jsem váhal, zda to nemám vysvětlit. Pak jsem si řekl, že nemohu. Pojednou jsem zjistil, že se to snažím zamluvit: "Možná jsem se od něj potřeboval osvobodit. Od všeho, co pro mne udělal, i když jsem to po něm nechtěl. Musí už přestat dělat věci, jež mu nejsem schopen oplatit. Věci, které by žádný člověk neměl dělat pro jiného, oběti, které by žádný člověk neměl konat v zájmu jiného člověka. Nechci už mu nic dlužit. Nechci už nikomu nic dlužit."

Když Chade promluvil, bylo to věcně. Dlouhoprsté ruce mu přitom spočívaly na stehnech, klidně, ba téměř uvolněně. Ale jeho zelené oči získaly barvu měděné rudy a ožily hněvem. "Od svého návratu z Horského království jako bys pořád dychtil po boji. S kýmkoli. Když jsi byl ještě chlapec a byl jsi vzpurný nebo trucovitý, mohl jsem to přičíst na vrub tvému věku, chlapeckým úsudkům a frustracím. Ale ty ses vrátil zpátky plný... hněvu. Jako kdybys vzýval celý svět na souboj, aby tě zabil, jestli může. Nejen že ses vrhl do cesty Regalovi: cokoli bylo pro tebe nebezpečné, pouštěl ses do toho. Burrich nebyl jediný, kdo to viděl. Jenom se ohlédni na poslední rok: kdykoli jsem se nadál, byl tu Fitz, spílající světu, uprostřed pěstní bitky, ve víru bitvy, omotaný obvazy, zpítý jako rybář anebo schlíplý jako knot a žadonící o elfi kůru. Kdy jsi byl naposled klidný a zamyšlený, kdy jsi byl veselý ve společnosti přátel, kdy jsi byl prostě v klidu? A když jsi zrovna nevzýval své nepřátele, odháněl jsi přátele. Co se stalo mezi tebou a šaškem? Kdepak je teď Molly? Právě jsi zapudil Burriche. Kdo je na řadě teď?"

"Myslím, že ty." Ta slova ze mne jaksi vyšla, leč nevyhnutelně. Nechtěl jsem je vyřknout, ale nedokázal jsem je ani zadržet. Čas uzrál.

"Už jsi k tomu směřoval tím, jak jsi mluvil s Burrichem."

"Já vím," řekl jsem zpřímá. Střetl jsem se s jeho pohledem. "Už dlouhou dobu jsem neudělal nic, co by tě uspokojilo. Nebo Burriche. Či kohokoli dalšího. Zdá se, že za poslední dobu jsem neučinil žádné správné rozhodnutí."

"S tím bych souhlasil," potvrdil Chade nelitostně.

A bylo to zase tady, uhlíky mého hněvu znovu vyšlehly v plameny. "Snad proto, že jsem nikdy nedostal šanci konat vlastní rozhodnutí. Snad proto, že jsem byl příliš dlouho něčí 'chlapec'. Burrichův čeledín, tvůj zabijácký učeň, Verityho mazlíček, páže Patience. Kdypak jsem se dostal k tomu, abych byl svůj, sám pro sebe?" zeptal jsem se rozlíceně.

"A kdypak ne?" optal se Chade stejně nažhaveně. "Vždyť neděláš nic jiného od doby, co ses vrátil z hor. Šel jsi za Veritym, abys mu řekl, že už tě nebaví být zabijákem, a to právě v době, kdy byla tichá práce nejvíce potřebná. Patience se tě snažila varovat, aby ses držel z dosahu Molly, ale i tady sis prosadil svou. Stala se tak jejich terčem. Zatáhl jsi Patience do intrik, takže se rovněž ocitla v nebezpečí.

Připoutal ses k vlkovi, a to navzdory všemu, co ti říkal Burrich. Zpochybňoval jsi každé mé rozhodnutí

týkající se zdraví krále Shrewda. A tvůj předposlední hloupý čin na Buckkeepu spočíval v tom, že ses dobrovolně propůjčil ke vzpouře proti koruně. Dostal jsi nás na pokraj občanské války, kterou jsme tu naposled měli před sto lety."

"A můj poslední hloupý čin?" zeptal jsem se s jízlivou zvědavostí.

"Zabití Justina a Serene," obvinil mě zpříma.

"Oni právě vysáli mého krále, Chade," podotkl jsem ledovým hlasem. "Zabili ho v mém náručí, tak to bylo. Co jsem měl dělat?"

Chade vstal a nějak se mu podařilo vztyčit se nade mnou, jako to dělával dřív. "Po všech těch letech mého výcviku, po trpělivém zasvěcování do tajů tiché práce jsi lital po hradě jako o závod s taseným nožem, podřízl jsi hrdlo napřed jednomu a potom ubodal druhého ve Velkém sále přede všemi shromážděnými šlechtici... Můj skvělý zabijácký učeň! A tohle byl jediný způsob, který jsi dokázal vymyslet, abys to provedl?"

"Byl jsem rozzuřený!" zařval jsem na něj.

"Přesně tak!" zařval v odpověď. "Ty jsi byl rozzuřený. A tak jsi zničil základy naší moci na Buckkeepu! Měl jsi důvěru pobřežních vévodů a rozhodl ses před nimi předvést jako šílenec! Roztříštit poslední ždíbec jejich víry ve farseerovskou linii."

"Jen před pár okamžiky jsi mě káral za to, že jsem měl důvěru těchto vévodů."

"Ne. Káral jsem tě za to, že ses jim dal k dispozici. Nikdy jsi neměl dovolit, aby nabídli vládu nad Buckkeepem tobě. Kdybys byl své úkoly řádně plnil, na takovou myšlenku by nikdy nepřišli. Pořád a pořád zapomínáš, kde je tvé místo. Ty nejsi princ, ty jsi nájemný vrah. Ty nejsi hráč, ty jsi kámen na šachovnici. A když uskutečníš vlastní tahy, obrátíš celou strategii vnívej a ohrožíš všechny kameny na ploše!"

Když se člověk nezmůže na odpověď, ještě to neznamena, že něčí slova akceptoval. Zlostně jsem na něj hleděl. Nesedl si zpět, ale pořád jen stál a shlížel na mě. Pod tázavým pohledem Chadeových zelených očí můj hněv vyprchal a zůstala pouze hořkost. A skrytý spodní proud mého strachu se opět vynořil na povrch. Odhodlání mě opustilo. Nedokázal jsem to udělat. Neměl jsem sílu vzdorovat oběma. Po chvíli jsem uslyšel sám sebe, jak říkám: "V pořádku. No dobře. Ty a Burrich máte pravdu jako vždy. Slibuji, že už nebudu myslet, že budu jen poslouchat. Co chcete, abych udělal?"

"Ne." Jak úsečné.

"Copak ne?"

Pomalů potrásl hlavou. "Dnes večer jsem pochopil především to, že na tobě nesmím nic založit. Nedostaneš ode mne žádné pověření, ani už nebudeš zasvěcen do mých plánů. Ty dny jsou v nenávratnu." Nemohl jsem pochopit definitivnost v jeho hlase. Odvrátil se ode mě a zahleděl se do dálí. Když znovu promluvil, už to nebyl můj mistr, ale Chade. Přitom se díval do zdi. "Mám tě rád, chlapče. Tu lásku ti neupírám. Ale jsi nebezpečný. A to, oč se musíme pokusit, je dost nebezpečné i bez toho, aby ses v tom vyřádl ty."

"Oč se pokoušíte?" zeptal jsem se, sám sobě navzdory.

Jeho oči se střetly s mýma, jak pomalu zavrtěl hlavou. Tím, že si to tajemství ponechal, přerušil naše vazby. Náhle jsem si připadl vydaný napospas osudu. V mrákotách jsem sledoval, jak si bere ranec a plášť.

"Venku je tma," poznamenal jsem. "A Buckkeep je daleko, je to drsná cesta i za bílého dne. Zůstaň aspoň na noc, Chade."

"To nemohu. Ta hádka by ti nedala pokoj jako svědivý strup, až bys ho znovu rozškrábal do krve. Padlo už tu tak dost drsných slov. Nejlepší bude, když půjdu hned."

A šel.

Seděl jsem a o samotě sledoval, jak oheň dohořívá. Zašel jsem dost daleko v případě Burriche i Chadea, mnohem dále, než jsem kdy zamýšlel. Chtěl jsem se s nimi rozejít, ale místo toho jsem otrávil všechny vzpomínky, které na mne měli. Stalo se. Už se to nedalo napravit. Vstal jsem a začal si balit věci. Trvalo to velmi krátce. Zavázal jsem všechno do rance, za nějž mi posloužil můj zimník. Ptal jsem se sám sebe, zda jsem jednal v dětinské popudlivosti či náhlé rozhodnosti. Přemýšlel jsem, zda je v tom nějaký rozdíl. Chvilí jsem seděl před krbem a svíral svůj uzlík s věcmi. Chtěl jsem, aby se Burrich vrátil a viděl, že toho

lituji, aby poznal, že je mi to líto, když odcházím. Přiměl jsem se, abych to všechno ještě jednou pečlivě zvážil. Pak jsem rozvázal ranec, rozložil si pokrývku před krbem a natáhl se na ni. Od té doby, co mě Burrich vytáhl ze chřtánu smrti, spával vždy mezi mnou a dveřmi. Snad proto, abych neutekl ven. Za některých nocí jsem cítil, jako by on byl vším, co stálo mezi mnou a temnotou. Teď tu nebyl. Navzdory zdem chýše jsem si připadal velice osamělý, ležící schoulený na holé, drsné tváři světa.

Vždycky máš mě.

Já vím. A ty máš zase mé. Snažil jsem se, ale nedokázal jsem ta slova nijak procítit. Vydal jsem se ze všech svých

emocí a nyní jsem byl prázdný. A tak unavený. A přitom jsem toho měl tolik na práci.

Ten šedý se baví se Srdcem smečky. Mám ten rozhovor poslouchat?

Ne. To je jen mezi nimi. Pociťil jsem žárlivost nad tím, že oni jsou spolu, zatímco já jsem sám. Ale zároveň jsem se tím utěšoval. Snad Burrich přemluví Chadea, aby se vrátil a počkal do rána. Snad by Chade mohl odsát trochu jedu, který jsem vyprskal na Burriche. Zíral jsem do ohně. Neměl jsem o sobě moc valné mínění.

Noc má své mrtvé místo, onen nejchladnější a nejtemnější čas, kdy svět již zapomněl na večer a ještě nepoznal příslib jitra. Čas, kdy je příliš brzy na vstávání, ale zároveň tak pozdě, že nemá smysl jít na kutě. A právě tehdy Burrich vešel dovnitř. Nespál jsem, ale ani jsem se nehnul. Nenechal se oklamat.

"Chade je pryč," pravil tiše. Slyšel jsem, jak staví překocenu židli. Usedl na ni a začal si zouvat boty.

Necítil jsem z něho žádné nepřátelství, žádnou nenávist. Jako bych svá hněvivá slova nikdy nebyl vypustil z úst. Či jako by ho něco postrčilo za hněv i bolest až do náručí otupělosti.

"Je moc velká tma na to, aby někam šel," řekl jsem do plamenů. Mluvil jsem opatrně z obavy, že přeruším tu chvilku klidu.

"Já vím. Měl však s sebou malou lucernu. Říkal, že se bál déle zůstat, měl strach, že nedokáže dostat svému rozhodnutí ohledně tebe. Nechat tě jít."

Předtím jsem o to tak vehementně usiloval, a nyní jsem si připadal odstrčený. Vzvedl se ve mně strach, jenž podemlel mé odhodlání. Zprudka jsem se posadil, ba přímo panicky. Dlouze a rozechvěle jsem se nadechl. "Burrichi. To, co jsem ti prve řekl, bylo ve vzteku, já jsem..."

"Mířil přímo na cíl." Zvuk, který vydal, by mohl být smíchem, kdyby nebyl tolik podbarven hořkostí.

"Pouze lidé, kteří se navzájem nejlépe znají, vědí, jak se navzájem nejlépe ranit," hájil jsem se.

"Ne. Má se to takhle. Tenhle pes nejspíš potřebuje pána." Jízlivost v jeho hlase, když mluvil o sobě, byla otrávenější než jed, který jsem předtím vychrlil já. Nezmohl jsem se na slovo. Burrich se vzpřimil na židli a nechal boty dopadnout na podlahu. Pohlédl na mě. "Nesnažil jsem se o to, abys byl jako já, Fitzi. Něco takového bych žádnému člověku nepřál. Chtěl jsem, abys byl jako tvůj otec. Ale občas se mi zdálo, že ať dělám cokoliv, ty stále kopíruješ svůj život podle mého." Chvilí zíral do oharků v krbu. Po chvíli se znovu rozmluvil, tiše, jakoby k ohni. Znělo to, jako kdyby vyprávěl prastarou pohádku spícímu dítěti:

"Narodil jsem se v Chalcedských státech. V malém pobřežním městě, s rybářským a námořním přístavem. Lees. Matka měla prádelnu, z níž živila mou babičku a mne. Otec byl už před mým narozením po smrti, vzalo si ho moře. Pečovala o mě babička, byla však už hodně stará a často nemocná." Spíše jsem slyšel nežli viděl jeho trpký úsměv. "Život otrokyně ženě zrovna nepřidá na zdraví. Milovala mě a dělala pro mě jen to nejlepší. Já však nebyl typem chlapce, který by si v tichosti hrál v chalupě. A doma nebyl nikdo dost silný na to, aby oponoval mé vůli.

A tak jsem se, ve velmi útlém věku, připoutal k jedinému silnému samci ve svém světě, který o mne měl zájem. K pouličnímu psisku. Prašivému. Zjizvenému. Jeho cena spočívala jedině v umění přežít, jeho věrnost patřila jedině mně. Tak jako moje věrnost patřila jemu. Jeho svět, jeho způsob žití, to bylo vše, co jsem znal. Vzít si, co chceš, kdy chceš, a nedělat si s tím žádné starosti. Určitě víš, co myslím.

Sousedé si mysleli, že jsem němý. Matka si myslela, že jsem idiot. Avšak babička, jak pevně věřím, měla své podezření. Snažila se psa zapudit, ale já, stejně jako ty, jsem si v těchto věcech prosadil svou. Bylo mi asi osm, když pes vběhl mezi koně a káru a byl ušlapán k smrti. Právě zcizil plátek slaniny." Vstal ze židle a šel ke své matraci.

Burrich mi vzal Nosyho, když jsem byl ještě o něco mladší. Věřil jsem, že je po něm. Jenže Burrich zažil

skutečnou, krutou smrt zvířecího druha, k němuž byl připoutaný. Bylo to skoro stejné, jako kdyby umřel sám. "A co jsi udělal?" zeptal jsem se tiše.

Slyšel jsem, jak si chystá lůžko a uléhá na něj. "Naučil jsem se mluvit," řekl po chvíli. "Babička mě donutila přežít Slashovu smrt. V jistém smyslu jsem přenesl to pouto na ni. Ne že bych zapomněl na Slashovy lekce. Stal se ze mě zloděj, docela šikovný. Se svým novým řemeslem jsem trochu ulehčoval život matce a babičce, ačkoli nikdy nepojaly podezření, jak to dělám. Asi za pět let se přes Chalcedské státy přehnal krvavý mor. Bylo to poprvé, co jsem něco takového viděl. Obě tehdy zemřely a já zůstal sám. A tak jsem se dal na vojáka."

V údivu jsem mu naslouchal. Všechny ty roky jsem ho znal jako zamlklého muže. Pití mu nikdy nerozvázalo jazyk, jen ho ještě utvrzovalo v jeho mlčení. A nyní se z něj slova jenom řinula, odplavující roky mých nevznesených otázek a podezření. Proč najednou mluvil tak otevřeně, to jsem nevěděl. Jeho hlas byl jediným zvukem v ohněm ozářené místnosti.

"Nejprve jsem bojoval ve službách jakési nepatrné země v Chalcedu. Jecto. Nevěděl jsem a ani se nestaral, zač bojujeme, jestli je to spravedlivé nebo ne." Mírně si odfrkl. "Jak už jsem ti říkal, živobytí není život. Ale já si v tom vedl dobře. Vydobyl jsem si pověst krut'asa. Nikdo totiž nečeká, že se takový hoch bude bít se zvířecí zběsilostí a úskočností. Byl to můj jediný klíč k přežití mezi sortou lidí, s nimiž jsem vojákoval. Jednoho dne jsme však bitvu prohráli a tažení bylo u konce. Několik měsíců, ne, skoro rok jsem se pak učil nenávidět otrokáře jako moje babička. Když jsem uprchl, udělal jsem to, o čem vždycky snila. Zamířil jsem do Šesti vévodství, kde nejsou žádní otroci ani otrokáři. Tehdy byl vévodou v Shoaksu jistý Grizzle. Chvilí jsem u něj sloužil jako žoldák. Řízením osudu jsem pak skončil u koní mých spolubojovníků. Velmi se mi to zalíbilo. Grizzleho vojáci byli učinění džentlmeni oproti chátře, která bojovala za Jecto, ale přesto jsem měl raději společnost koní nežli jejích.

Když skončila válka o Sandsedge, vévoda Grizzle mne vzal s sebou domů do svých stájí. Tam jsem se připoutal k jednomu mladému hřebci. Jmenoval se Neko. Měl jsem ho na starost, ale nebyl můj. Grizzle s ním jezdil na lov. Občas ho využívali jako chovného samce. Ale Grizzle nebyl příliš útlocitný muž. Občas Neka nasazoval do boje proti ostatním hřebcům, jako se někteří lidé baví psími či kohoutími zápasy. Nějaká klisna je březí, a ten lepší z hřebců jde k ní. A já... já byl k němu připoutaný. Jeho život patřil mně, tak jako můj vlastní. A tak jsem dospěl v muže. Či aspoň do jeho podoby." Burrich se na chvíli odmlčel. Nemusel mi nic dalšího vysvětlovat. Po chvíli vzdychl a pokračoval.

"Vévoda Grizzle jednou Neka prodal a s ním šest klisen, a já šel s nimi. Vzhůru podél pobřeží, do Ripponu." Odkašlal si. "Stáje toho muže zasáhl nějaký druh koňského moru. Neko pošel den poté, co začal stonat. Podařilo se mi zachránit dvě z jeho klisen. To, že jsem je udržoval při životě, mi zabránilo, abych se zabil. Jenže potom jsem se úplně zhroutil. Nebyl jsem k ničemu, leda k pití. A navíc v té stáji nezbylo dost zvířat na to, aby se tak ještě mohla nazývat. A tak jsem byl propuštěn. Nakonec jsem znovu jako voják nastoupil do služeb mladého prince jménem Chivalry. Dorazil do Ripponu, aby urovnal hraniční spor mezi Shoaksem a Ripponem. Nevím, proč mě jeho seržant přijal. Byly to elitní oddíly, jeho osobní stráž. Došly mi peníze a po tři dny jsem byl střízlivý v mukách. Nevyhovoval jsem jejich kritériím jako muž, natož jako voják. Za první měsíc, co jsem sloužil u Chivalryho, jsem byl před něj dvakrát předvolán pro porušení disciplíny. Kvůli bitce. Jako pes či jako hřebec jsem si myslel, že je to jediný způsob, jak si mezi ostatními vydobýt místo.

Když jsem byl poprvé odveden před prince, stále ještě zkrvavený a vzpurný, byl jsem šokován zjištěním, že jsme stejně staří. Skoro všichni jeho vojáci byli starší než já, čekal jsem, že stanu před mužem středního věku. Stál jsem před ním a střetl se s jeho očima. A jako bychom se navzájem poznali. Jako bychom každý v duchu uviděli... jaké by to mohlo být za odlišných okolností. To ho však nepřimělo, aby ke mně byl shovívavý. Přišel jsem o mzdu a vysloužil si povinnosti navíc. Každý čekal, že podruhé už mě Chivalry propustí. Stál jsem před ním, připraven ho nenávidět, a on se na mě jen podíval. Vztýčil hlavu jako pes, když slyší něco v dálce. Zkrátil mi žold a naložil mi další povinnosti. Ale ponechal si mě. Všichni mi říkali, že budu propuštěn. A teď všichni čekali, že zběhnu. Nemohu říci, proč jsem to neudělal. Proč být vojákem bez žoldu a s povinnostmi navíc?"

Burrich si znovu odkašlal. Uslyšel jsem, jak se hlouběji zavrtil do postele. Nějakou dobu mlčel. Posléze znovu pokračoval, takřka proti své vůli: "Když mě předvedli potřetí, bylo to kvůli rvačce v krčmě.

Privlekla mě před něj městská stráž, stále zkrvaveného, stále opilého, stále boječtivého.

Tou dobou už se mnou mí druzi z posádky nechtěli nic mít. Seržant mnou byl znechucen, mezi obyčejnými vojáky jsem si nenašel žádné přátele. A tak nade mnou převzala dozor městská stráž. A ti řekli Chivalrymu, že jsem srazil dva muže a pět dalších držel v odstupu holí, než přišla stráž, aby spor vyřešila po svém.

Chivalry stráž propustil s měšcem na úhradu škod hostinskému. Seděl za stolem, před sebou nějakou rozepsanou listinu, a šel mě pohledem od hlavy až k patě. Pak beze slova vstal a odsunul stůl do rohu místnosti. Svlékl si košili a vzal z kouta kopí. Myslel jsem, že se mě chystá ubít k smrti. Místo toho mi hodil druhé kopí. A řekl: „Dobrá, teď mi ukaž, jak jsi držel v odstupu těch pět chlapů.“ A pustil se do mě. „Odkášal si. „Byl jsem unavený a napůl opilý. Ale nedal jsem se. Nakonec mi zasadil šťastný úder. Skolil mne do bezvědomí.

Když jsem se probral, pes měl znovu pána. Poněkud odlišného druhu. Víím, že jsi slyšel lidi říkat, že Chivalry byl chladný, upjatý a spravedlivý až hrůza. Leč takový nebyl. Byl takový, jaký měl podle jeho názoru muž být. Dokonce víc než to. Byl takový, jaký by podle něj muž měl chtít být. Ujal se zlodějského, zpustlého lotra a...“ Zarazil se a pojednou vzdychl. „Dalšího dne před úsvitem jsem musel být na nohou. Cvičili jsme se zbraněmi, dokud jsme oba nepadali únavou. Předtím jsem v tom neprodělal žádný formální výcvik. Jen mi prostě dali kopí a poslali mě do boje. On mě ale cepoval a učil mě šermovat. Nikdy neholdoval sekyře, zato já ano. A tak mě naučil to, co o tom sám věděl, a navíc zajistil, abych se školil u muže, jenž strategii sekyry znal. Zbytek dne jsem mu strávil v patách. Jako pes, povídal jsi. Nechápu ale proč. Možná že byl osamělý a postrádal nějakého vrstevníka. Možná že mu chyběl Verity. Možná... já nevím.

Nejprve mě naučil počítat, pak číst. Svěřil mi do péče svého koně. Pak své psy a sokoly. A potom mě pověřil starostí o soumary a tažná zvířata obecně. Ale nebyla to jenom práce, jíž mě učil. Také čistota. Poctivost. Cenil si toho, co se mi dávno předtím snažily vštípit máti a babička. Ukázal mi je jako mužské kvality, nejenom jako manýry, které se mají stavět na odív před ženskými. Naučil mě být mužem, a ne zvířetem v lidské podobě. Přinutil mě chápat, že to jsou víc než jen pravidla, že je to způsob žití. Život, spíše než živobytií.“

Zmlkl. Slyšel jsem, jak vstává. Šel ke stolu a vzal láhev bezinkového vína, kterou tu nechal Chade. Díval jsem se, jak s ní několikrát otočil v rukou. Pak ji zase postavil. Usedl na jednu z židlí a zíral do ohně.

„Chade mi řekl, abych tě zítra opustil,“ pravil tiše. Pohlédl na mne. „Myslím, že má pravdu.“

Prudce jsem se posadil a vzhlédl k němu. Slábnoucí světlo ohně jeho tváří propůjčovalo vzhled stínové krajiny. Nedokázal jsem číst v jeho očích.

„Chade říká, že jsi byl moc dlouho mým chlapcem. Chadeovým chlapcem, Verityho chlapcem, ba i chlapcem Patience. Že jsme tě měli za chlapce a příliš se o tebe starali. Věří, že když ti nadešel čas mužských rozhodnutí, konal jsi je jako chlapec. Impulzivně. S úmyslem mít pravdu, s úmyslem být dobrý. Ale úmysly nestačí.“

„Posílali mě, abych zabíjel lidi, a přitom mne pokládali za chlapce?“ zeptal jsem se nevěřičně.

„Poslouchal jsi mě vůbec? I já zabíjel lidi jako chlapec. Neudělalo to ze mě muže. Ani z tebe.“

„A co mám tedy dělat?“ zeptal jsem se sarkasticky. „Jít se snad poohlédnout po nějakém princí, který by mne vychoval?“

„Aha. Vidiš? Chlapecká odpověď. Nerozumíš, a tak se vztekáš. A jsi jedovatý. Položíš mi otázku, ale už předem víš, že se ti má odpověď nebude zamlouvat.“

„A to?“

„Dalo by se na to říci, že jít se poohlédnout po nějakém princí ještě není to nejhorší. Ale já ti neřeknu, co máš dělat. Chade mi poradil, abych to nedělal. A myslím, že má pravdu. Ne však proto, že bych se domníval, že činíš svá rozhodnutí jako chlapec. Ani já si ve tvém věku nepočínal lip. Myslím si, že ty se rozhoduješ tak, jako by to dělalo zvíře. Vždy v přítomném okamžiku, bez jediné myšlenky na zítřek či vzpomínky na včerejšek. Víím, že dobře víš, o čem mluvím. Přestal jsi žít jako vlk, protože jsem tě k tomu přinutil. Teď tě musím nechat být, abys mohl přijít na to, zda chceš žít jako vlk, či jako člověk.“

Střetl se s mým upřeným pohledem. V jeho očích bylo až příliš mnoho pochopení. Děsilo mě pomýšlení, že by mohl vsutku vědět, před čím stojím. Tu možnost jsem zavrhl, naprosto jsem ji odsunul stranou.

Natočil jsem se k němu ramenem, skoro doufaje, že můj hněv se vrátí. Ale Burrich jen mlčky seděl. Nakonec jsem k němu zvedl oči. Hleděl do ohně. Trvalo mi dlouho, než jsem překousl svou pýchu a zeptal se: "A co se tedy chystáš udělat?"

"Už jsem řekl. Zítra odejdu."

Ještě mnohem těžší bylo položit mu další otázku: "A kam půjdeš?"

Odkašlal si a zatvářil se rozpačitě. "Mám jednu přítelkyni. Je sama. Moc by se jí doma hodila mužská síla. Potřebuje opravit střechu a má spoustu práce na zahradě. Půjdu tam, alespoň na čas."

"Ženská?" osmělil jsem se a pozvedl obočí.

Jeho hlas byl nevýrazný. "Nic takového. Přítelkyně. Ty bys asi řekl, že jsem si našel někoho dalšího, o koho bych se staral. Možná ano. Možná je načase věnovat svou péči tam, kde je opravdu potřeba."

Ted' jsem se do ohně zahleděl já. "Burrichi. Já tě opravdu potřeboval. Odvedl jsi mě ze srázu, vrátil mi lidské bytí."

Odfrkl si. "Kdybych s tebou byl zacházel správně, nikdy by ses na ten sráz nedostal."

"Ne. Místo toho bych skončil v hrobě."

"Opravdu? Regal by neměl žádná obvinění ze zvířecí magie, která by proti tobě vznesl."

"Našel by si nějakou jinou záminku, aby mě zabil. Nebo jen příležitost. Ve skutečnosti nepotřebuje žádné záminky, aby si dělal, co se mu líbí."

"Možná. Možná taky ne."

Seděli jsme a dívali se, jak oheň dohasíná. Sáhл jsem si na ucho a chvíli zápolil se zapínáním náušnice.

"Chci ti ji vrátit."

"Rád bych, aby sis ji ponechal. Nos ji." Byla to skoro žádost. Znělo to divně.

"Nejsem hoden toho, co tahle náušnice symbolizuje pro tebe. Nezasloužil jsem si ji, nemám na ni právo."

"To, co symbolizuje pro mne, není nic, co by bylo zasloužené. Je to něco, co ti dávám, ať už sis to zasloužil nebo ne. Ať už ji budeš nosit nebo ne, přesto si ji ponech."

Nechal jsem si náušnici viset v uchu. Byla to jen malinká stříbrná síťka s modrým drahokamem zachyceným uvnitř. Burrich ji kdysi věnoval mému otci. Patience, aniž by vůbec znala její význam, ji předala mně. Nevěděl jsem, zda chce, abych ji nosil z téhož důvodu, pro který ji on dal mému otci.

Vycítil jsem, že je za tím něco víc, ale on mi nic neřekl a já se dál neptal. Přesto jsem čekal v domnění, že mi ještě položí jednu otázku. On však vstal a šel zpátky na lože. Slyšel jsem, jak uléhá.

Přál jsem si, aby mi tu otázku položil. Bolelo mě, že to neudělal. Přesto jsem na ni odpověděl. "Nevím, co ted' budu dělat," pravil jsem do temné místnosti. "Po celý život jsem měl pořád nějaké úkoly, pány, jimž jsem se zodpovídal. Nyní, když je nemám... je to divný pocit."

Myslím, že nějakou chvíli se vůbec nechystal mi odpovědět. Pak znenadání řekl: "Znám ten pocit."

Vzhlédl jsem ke stropu, který se ztrácel ve tmě. "Myslívám na Molly. Často. Víš, kam odešla?"

"Ano."

Když nic dalšího neříkal, věděl jsem, že je lepší se více neptat. "Já vím, že nejmoudřejší je nechat ji jít. Věřím, že jsem mrtvý. Věřím, že ať už odešla s kýmkoli, on se o ni stará lépe než já. Doufám, že ji miluje tak, jak si zaslouží."

Burrichovy pokrývky zašustěly. "Co tím myslíš?" zeptal se obezřele.

Říci to nahlas bylo těžší, než jsem si zprvu myslel. "Když toho dne odcházela, řekla mi, že je tu ještě někdo jiný. Někdo, kdo ji má rád tak, jako já mám rád svého krále, někdo, koho ona ve svém životě staví před cokoli a před kohokoli." Pojednou se mi sevřelo hrdlo. Nadechl jsem se a silou vůle tu zauzlinu v jícnu potlačil. "Patience měla pravdu," pravil jsem.

"Ano, to měla," souhlasil Burrich.

"Nemohu vinit nikoho kromě sebe. Jakmile jsem se dozvěděl, že Molly je v bezpečí, měl jsem ji nechat jít svou vlastní cestou. Zaslouží si muže, který jí může dát všechn svůj čas, všechnu svou oddanost..."

"Ovšem, to je pravda," souhlasil neúprosně Burrich. "Je hanba, že sis to neuvědomil dřív, než jsi s ní byl."

Jedna věc je přiznat si vinu. A úplně jiná věc je, když má člověk přítele, který s ním nejen souhlasí, ale ještě poukáže na hloubku jeho provinění. Nepopřel jsem to, ani jsem se nezeptal, jak o tom všem ví.

Molly mu to řekla, nechtěl jsem vědět, co říkala ještě. A pokud si to vyvodil sám, nechtěl jsem vědět, že jsem byl tak nápadný. Pocítil jsem nával něčeho, jakési divokosti, a měl jsem nutkání na něj vycenit zuby.

Kousl jsem se do jazyka a přinutil se zvážit své pocity. Provinilost a zahanbení, že to pro ni tak bolestivě skončilo a že ji to přimělo pochybovat o své ceně. A jistota, že ať už to bylo jakkoli špatné, bylo to zároveň správné. Když jsem nabyt jistotu v hlase, tiše jsem pravil: "Nikdy nebudu litovat, že jsem ji miloval. Pouze toho, že jsem z ní nemohl učinit svou ženu v očích všech, tak jako jí byla v mém srdci." Nic na to neříkal. Avšak po chvíli mi to separující ticho přišlo ohlušující. Nemohl jsem kvůli tomu usnout. Nakonec jsem řekl: "Takže. Zítra si půjdeme každý svou cestou, předpokládám."

"Předpokládám, že ano," odpověděl Burrich. A po chvíli dodal: "Mnoho štěstí." Vskutku to znělo, jako by to tak myslel. Jako kdyby si uvědomil, kolik štěstí budu potřebovat.

Zavřel jsem oči. Byl jsem unavený. Tak unavený. Unavený zraňováním lidí, které jsem miloval. Ale už se nic nedalo dělat. Zítra Burrich odejde a já budu volný. Volný, abych následoval hlas svého srdce, aniž by mi do toho někdo další zasahoval.

Volný, abych šel do Tradefordu a zabil Regala.

3 Tápání

Umění je tradiční magie královské rodiny Farseerů. A zatímco v královské linii je patrně nejsilnější, není až tak vzácné, vyskytne-li se, ač v poněkud slabší formě, u vzdálených příbuzných farseerovské linie nebo u těch, jejichž předkové pocházejí jednak z ostrovanů a jednak z lidu Šesti vévodství. Je to magie myslí, jež dává praktikantovi moc v tichosti komunikovat s lidmi na dálku. Jeho možnosti jsou široké, ve své nejjednodušší podobě může být využíváno k doručování zpráv, k ovlivňování myšlenek nepřátel (či přátel) za účelem jejich přiklonění k záměrům dotyčné osoby. Jeho nedostatky jsou však dvojnásobné: vyžaduje značnou dávku energie, pokud se s ním pracuje dennodenně, a šálí praktikanty svou přitažlivostí, jež byla chybně označena za rozkoš. Je to spíše euforie, jejíž moc vzrůstá úměrně intenzitě a délce trvání kontaktu. Může praktikanta vlákat až do područí závislosti na Umění, jež posléze vysaje jeho veškerou mentální a fyzickou sílu, až z mága zbude jen velké, slintající dítě.

Druhého dne zrána Burrich odešel. Když jsem se probudil, byl už na nohou a oblečený, chodil po místnosti a balil si věci. Pobral si svůj osobní majetek, ale zanechal mi lví podíl našich zásob. V noci předtím se nic nevypilo, přesto jsme mluvili tiše a pohybovali se pokradmu, jako by nás soužila ranní kocovina. Uctivě jsme jeden druhému uhýbali, až mi to připadalo horší, než kdybychom spolu vůbec nemluvili. Měl jsem nutkání breptat omluvy, žadonit, aby vše znovu zvážil, aby něco udělal, cokoli, jen aby naše přátelství takhle neskončilo. Zároveň jsem si přál, aby už byl pryč, aby to bylo za mnou, aby už byl zítřek, aby svítal nový den a já byl sám. Držel jsem se svého odhodlání, jako bych v ruce svíral ostrou čepel nože. Myslím, že cítil něco podobného, protože občas se zastavil a pohlédl na mě, jako by se chystal promluvit. Pak se naše oči střetly a na chvíli ustrnuly, dokud se jeden nebo druhý nepodíval stranou. Vznášelo se mezi námi mnoho nevyřčeného.

V hrozivě krátkém čase byl přichystán k odchodu. Hodil si ranec přes rameno a z kouta u dveří si vzal hůl. Stál jsem a zíral na něj, přistihuje se při pomýšlení, jak je to pro něho nezvyklé: Burrich koňář, a pěšky. Paprsky časně letního slunce, řinoucí se dovnitř otevřenými dveřmi, mi ukázaly muže na konci středního věku, bílý pruh vlasů, jenž vyznačoval jeho jizvu a předznamenával šediny, které mu už začínaly prosvítat ve vousích. Byl silný a v kondici, ale mládí už měl nesporně za sebou. Ty dny při plné síle, které vyčerpal dohlážením na mne.

"Nuže," řekl drsně. "Sbohem, Fitzi. A hodně štěstí."

"Hodně štěstí, Burrichi." Rychle jsem přeběhl místnost a objal ho, dřív než stačil vykročit.

I on mě na oplátku sevřel, krátce, leč silně, až mi málem zlámal žebra, načež mi odhmul vlasy z tváře.

"Běž se učesat. Vypadáš jako divoch." Skoro se přitom usmál. Potom se otočil a vykročil. Stál jsem a díval se, jak odchází pryč. Myslel jsem, že se neohlédne, ale když už byl na druhé straně pastviny, otočil se a pozvedl ruku. Zvedl jsem svoji v odpověď. A pak byl pryč, pohltil ho les. Chvíli jsem seděl na schodku, upamatovávaje se na místo, kde jsem ho naposledy spatřil. Pokud se budu držet svého plánu, mohlo by to trvat roky, než se s ním znovu uvidím. Pokud se s ním vůbec uvidím. Od mých šesti let v mém životě vždycky figuroval on. Vždy jsem se mohl spolehnout na jeho sílu, i když jsem o to nestál. A

ted' byl pryč. Jako Chade, jako Molly, jako Verity, jako Patience.

Myslel jsem na to všechno, co jsem mu předešlou noc řekl, a zachvěl jsem se studem. Bylo to nutné, řekl jsem si. Chtěl jsem ho přece zapudit. Ale až příliš velkým dílem to vytrysklo z dávných záští, jež ve mně dlouho kypěly. Neměl jsem v úmyslu říkat takové věci. Chtěl jsem ho od sebe odehnat, a ne ho ranit až do morku kostí. Stejně jako Molly, i on si s sebou odnese pochybnosti, které jsem do něho zasel. A pošlapáním Burrichovy cti jsem zničil onen zbytek úcty, kterou ke mně stále choval Chade. Myslím, že nějaká moje dětinská část vskrytu doufala, že jednoho dne se k nim budu moci vrátit a že budeme žít zase spolu. Přitom jsem věděl, že nebudeme. "Je to pryč," řekl jsem si tiše. "Ten život je pryč, nech to být."

Ted' jsem měl na nějakou dobu pokoj od nich od obou. Měl jsem snad již navždy pokoj od jejich omezení, jež na mě kladli, od jejich představ o povinnosti a cti. Pokoj od jejich očekávání. Už nikdy se nebudu muset dívat některému z nich do očí a zodpovídat se z toho, co jsem udělal. Měl jsem pokoj, abych mohl udělat jedinou věc, kterou jsem ještě měl na srdci a k níž mi zbývala kuráž, jedinou věc,

kteřou jsem mohl udělat, abych svůj dřívější život pohřbil se vším všudy.

Chystal jsem se zabít Regala.

Zdálo se mi to jediné správné. On mě zabil jako první. Vzápětí přede mnou vyvstal přízrak slibu, jež jsem dal králi Shrewdovi, že nikdy neublížím někomu z jeho vlastních. Umlčel jsem ho vzpomínkou, že právě Regal zabil muže, jemuž jsem onen slib dal. Tamten Fitz již neexistoval. Už nikdy nestanu před starým králem Shrewdem, abych mu podal hlášení o splněném úkolu, už nestanu jakožto králův muž před Veritym, abych mu předal sílu. Lady Patience mne už nikdy nebude trýznit tuctem triviálních úkolů, pro ni krajně důležitých. Oplakala mě jako mrtvého. A Molly. Slzy mi vhrkly do očí, když jsem si uvědomil hloubku své bolesti. Opustila mě ještě dříve, než mě Regal zabil, avšak i za tuto ztrátu jsem ho činil zodpovědným. A když už mi ona skořápka života, kterou pro mě Chade s Burrichem zachránili, neskýtala nic jiného, pak tedy alespoň pomstu. Slíbil jsem si, že Regal se na mě bude dívat, až bude umírat, a bude vědět, že jsem ho zabil já. Tohle nebude žádná tichá vražda, žádné tiché podstrčení anonymního jedu. Doručím Regalovi smrt osobně. Pál jsem si udeřit jako osamělý šíp, jako vržený nůž, jít rovnou za cílem, nezátížen obavami či ohledy na lidi okolo mne. Pokud bych selhal, tak ať, už jsem byl stejně mrtvý ve všech ohledech, jež pro mne byly důležité. Nikomu to neublíží, když se o to pokusím. Kdybych při usmrcení Regala zahynul i já, stálo by to za to. Budu střežit svůj vlastní život jen do doby, než si vezmu Regalův. Co se stane potom, to už není důležité.

Nighteyes sebou trhl, vyrušen tušením mých myšlenek.

Uvažoval jsi někdy o tom, co by to znamenalo pro mne, kdybys zemřel? zeptal se Nighteyes.

Na okamžik jsem pevně zavřel oči. Ale jistěže jsem již o tom uvažoval. K čemu by nám bylo dobré, kdybych žil jako kořist?

Nighteyes v tom měl jasno. My jsme lovci. Žádný z nás se nenarodil jako kořist.

Já nemohu být lovcem, když pořád čekám, že se stanu kořistí. A tak musím ulovit jeho, dřív než stihne ulovit on mě.

Vzal mé plány až příliš klidně. Snažil jsem se mu vysvětlit všechno, co jsem měl v úmyslu. Nechtěl jsem, aby mě jen slepě následoval.

Jdu zabít Regala. A jeho koterii. Jdu je zabít všechny, za všechno, co mi udělali, a za všechno, co mi vzali.

Regala? To je maso, které se nedá jíst. Nechápu tohle lovení lidí.

Vzal jsem obraz Regala a spojil ho s jeho představami překupníka zvířat, který ho uvěznil do klece, když byl ještě mládě, a mlátil ho mosazným koncem tyče.

Nighteyes se nad tím zamyslel. Když jsem se od něj jednou dostal pryč, měl jsem tolik rozumu, abych se držel z jeho dosahu. Lovit tam toho je asi tak moudré jako lovit dikobraza.

Nemůžu to jen tak nechat být, Nightyesi.

Chápu. Já dikobrazy taky ne.

A tak moji krevní mstu na Regalovi pochopil jako období své slabosti pro dikobrazy. Zato já zjistil, že své vyřčené cíle akceptuji s poněkud menším klidem. Jakmile jsem je vyslovil, už jsem si nedokázal

představit, že bych od nich upustil kvůli něčemu jinému. Má slova z předchozí noci mi znovu vytanula v hlavě, abych se zastyděl. Kam se poděly všechny mé krásné řeči k Burrichovi, o životě, který bych žil jen sám pro sebe? Inu, zaváhal jsem, a možná že budu, jestliže ve zdraví dokončím těchto několik maličkostí. Nebylo to tak, že bych nedokázal žít svůj vlastní život. Spíše jsem nemohl strávit představu, že by Regal žil s myšlenkou, že mě porazil, ano, a ukradl trůn Veritymu. Pomsta, je to prosté a jednoduché, řekl jsem si. Pokud jsem se někdy chtěl zbavit svého strachu a pocitu hanby, pak jsem musel udělat právě tohle. Ted' už můžeš jít dovnitř, pobídl jsem ho.

A proč bych měl chtít?

Nemusel jsem se otáčet, abych se přesvědčil, že Nigteyes mezitím přišel až k chatrči. Přišel a sedl si vedle mě, pak nakoukl dovnitř.

Uff! Plníš své doupě takovými zápachy, není divu, že tvůj čenich tak mizerně vnímá.

Opatrně se vplížil do chýše a začal slídit uvnitř. Já seděl na prahu a sledoval ho. Ty tam byly doby, kdy jsem na něj pohlížel jinak než jako na prodloužení sebe sama. Ted' už byl plně vzrostlý a na vrcholu sil. Jiný by řekl, že je to šedý vlk. Pro mne však měl všechny barvy, jaké vlk může mít, temné oči, tmavý čenich, žlutohnědou srst kolem uší a krku, kožich prošípovaný černými, tuhými, natrčenými chlupy, zvláště potom na plecích a plochých kýtách. Měl mohutné nohy, a když běžel po ztvrdlém sněhu, natahoval je ještě víc než obvykle. Měl ocas, který byl výmluvnější než mnohá ženská tvář, a zuby a čelisti, jež dokázaly snadno překousnout jelení končetinu. Pohyboval se s účelností a silou jako ideálně zdravé zvíře. Jen se na něj přitom dívat mě blažilo u srdce. Když namnoze ukojil svou zvědavost, přišel si sednout vedle mě. Po pár okamžicích se natáhl na slunci a zavřel oči. Budeš hlídat?

"Dám na tebe pozor," ujistil jsem ho. Při mých slovech vyřčených nahlas zastříhal ušima. Pak se ponořil do sluncem prosyceného spánku.

Tiše jsem vstal a zašel dovnitř. Trvalo mi pozoruhodně krátkou dobu, než jsem posbíral svůj majetek. Dvě příkrývky a plášť. Měl jsem šaty na převlečení, teplé vlněné věci, které se ani moc nehodily na letní cestování. Kartáč. Nůž a brousek. Pazourkové křesadlo. Prak. Několik malých vydělaných usní ze zvěře, kterou jsme ulovili. Motouz ze zvířecí šlachy. Příruční sekýru. Burrichovo zrcadlo. Malý kotlík a několik lžic. Posledně jmenované byly Burrichovým nejnovějším řezbářským dílem. Byl tam rovněž malý vak na jídlo a jedna mouka. Zbytek medu. Láhev bezinkového vína.

Nic moc, aby se s tím člověk pouštěl do takového dobrodružství. Měl jsem před sebou cestu po souši do Tradefordu. Musel jsem ji přežít, teprve než si budu moci naplánovat, jak proklouznout kolem Regalových stráží a koterie a zabít ho. Vše jsem opatrně zvážil. Ještě nebyl vrchol léta. Byl čas nasbírat si byliny a usušit je, čas vyudit ryby a maso, abych měl potraviny na cestu. Nemusel jsem vyrážet zrovna hladový. Prozatím jsem měl oblečení a jiné základní potřeby. Později ale budu potřebovat nějaké peníze. Říkal jsem Chadeovi a Burrichovi, že si dokážu vydělat sám, mám přece zkušenosti se zvířaty a s písarínou. Snad si s těmito schopnostmi vystačím až do Tradefordu.

Mohlo by to být snazší, kdybych byl zůstal FitzChivalrym. Znal jsem převozníky, kteří přepravovali zboží po řece, a mohl bych si plavbu do Tradefordu odpracovat. Jenže tamten FitzChivalry zemřel. Nemohl sejít porozhlédnout po práci v docích. Nemohl jsem doky ani navštívit, protože jsem měl strach, že budu poznán. Zvedl jsem ruku k obličeji, rozeznáváje to, co mi ukázalo Burrichovo zrcadlo. Bílý proužek vlasů mi připomínal, kde mi Regalovi muži rozčísli kůži na temeni. Prsty jsem ohmatal nový tvar svého nosu. Na pravé lici pod okem se táhl pěkný šrám, památka na Regalovu pěst, která mi rozrazila tvář. Nikdo by si nepamatoval na Fitze, který měl takové jizvy. Nechám si narůst vousy. A kdybych si oholil vlasy z čela, jako to dělají písari, mohla by to být dostatečná změna, abych zbytečně nebudil zvědavost. Ale nebudu se schválně pouštět mezi ty, kteří mě v minulosti znali.

Půjdu pěšky. Nikdy jsem pěšky nešel delší úsek cesty.

Proč nemůžeme zůstat prostě zde? otázal se ospale Nigteyes. Ryby v řece, zvěř v lese za chatrčí. Co víc potřebujeme. Proč musíme jít pryč?

Já musím jít. Musím to udělat, abych byl zas člověkem.

Ty opravdu věříš tomu, že chceš být znovu člověkem? Vycítil jsem jeho nedůvěru, ale i smíření s tím, že se o to pokusím. Líně se protáhl, ale nevstal, jen doširoka roztáhl pazoury na předních tlapách. A kam půjdeme?

Do Tradefordu. Tam, kde je Regal. Daleká cesta vzhůru podél řeky.

Jsou tam vlci?

Ve městě samotném ne, to vím jistě. Ale ve Farrow vlci jsou. J v Bucku jsou stále vlci. Jen ne tady v okolí.

Kromě nás dvou, poznamenal. A dodal: Rád bych našel nějaké vlky tam, kam míříme.

Pak se natáhl jak široký, tak dlouhý a znovu se ponořil do spánku. Tohle je názorná ukázka toho, co to znamená být vlk, uvažoval jsem. Než odejdeme, už se nebude dál znepokojovat. Pak mě bude prostě následovat a svěří své přežití našim schopnostem.

Zato já už zase byl až příliš člověkem, než abych to udělal také. Hned následujícího dne jsem začal shromažďovat potravu. Navzdory Nighteyesovým protestům jsem lovil víc, než jsme každý den spotřebovali. A když jsme byli úspěšní, nenechal jsem ho všechno zhltnout, ale něco masa jsem usušil a něco vyudil. Měl jsem už poměrně dost zkušeností se zpracováním kůže díky věčným Burrichovým opravám strojů, a tak jsem si zhotovil měkkou obuv na léto. Rovněž jsem namazal své staré boty a dal si je stranou na zimu.

Během oněch dní, zatímco Nighteyes podřimoval na slunci, jsem sbíral byliny. Některé z nich byly běžné léčivé byliny, které jsem chtěl mít po ruce. Například vrbová kůra proti horečce, maliníkový kořen proti kašli, jitrocel proti infekci, kopřivy proti městnání krve a tak podobně. Jiné už nebyly moc zdraví prospěšné. Vyrobil jsem si malou cedrovou krabičku a postupně ji plnil. Sbíral jsem a skladoval jedy, jak mě to učil Chade: bolehlav vodní, muchomůrku zelenou, rulík, výtažek z bezinek, bobule smrtonoše a též srdcežeh. Vybíral jsem, jak nejlépe jsem uměl, hlavně takové, co byly bez chuti a bez zápachu, takové, co bylo možné přechovávat v podobě jemného prášku a čiré tekutiny. Ale také jsem sklízel elfí kůru, mocný životabudič, který používal Chade, aby Veritymu pomohl přežít jeho sezení v pohroužení do Umění.

Regal bude jistě obklopený a chráněný svou koterií, říkal jsem si. Nejvíce jsem se obával Willa, nepodceňoval jsem však žádného z nich. Znával jsem Burla jako mohutného siláka, kdežto Carrod byl u děvčat tak trochu hejsek. Ty dny však už byly dávno minulostí. Viděl jsem, co Umění učinilo z Willa.

Bylo to už dlouho, co jsem byl naposled v kontaktu s Carrodem či Burlem, a proto jsem si o nich neutvářel vůbec žádné unáhlené představy. Všichni byli vycvičeni v Umění, a třebaže můj vrozený talent se kdysi jevil mnohem větší než jejich, mezitím jsem se dosti drsným způsobem přesvědčil, že znají metody využití Umění, jež neprokoukl ani Verity. Kdyby na mě zaútočili svým Uměním a já přežil, budu potřebovat elfí kůru, abych se dal zase do pořádku.

Zhotovil jsem si druhé pouzdro, dostatečně velké, aby pojalo moji krabičku s jedy, jinak ovšem vypadalo jako písařský kufřík, abych vytvořil zdání potulného písaře. Kufřík za mne měl vypovídat při náhodilých setkáních. Pera na psací brka jsem získal od zahnížděné husy, kterou jsme dostali do léčky. Některé druhy prášků na barviva jsem uměl zhotovit sám a vyrobil jsem si též kostěné tubičky a zátky na jejich přechovávání. Nighteyes mi s nevolí poskytl chlupy na hrubé štětce. Jemnější štětce jsem zkusil udělat z králíčích chlupů, ale jen s částečným úspěchem. Bylo to velmi frustrující. Od řádného písaře se očekávalo, že bude mít inkousty, štětce a pera, jak se patří na jeho řemeslo. Jen neochotně jsem si přiznal, že Patience měla pravdu, když mi říkala, že sice umím pěkně psát, ale že si nemohu osobovat dovednosti skutečného písaře. Doufal jsem, že mé zásoby postačí na jakoukoli práci toho druhu, kterou bych mohl získat cestou do Tradefordu.

Přišla doba, kdy už jsem byl zásobený, jak jenom to šlo, a kdy bylo načase vyrazit, abych měl na cestu dobré letní počasí. Dychtil jsem po pomstě, a přesto se mi jaksi nechtělo opustit ten srub a život, který jsem v něm vedl. Vůbec poprvé, pokud jsem si vzpomínal, jsem ráno vstával, až když jsem se přirozenou cestou probudil, a jedl jsem, zrovna když jsem měl hlad. Neměl jsem žádné úkoly kromě těch, které jsem si uložil sám. Určitě mi nebude na škodu, když si dám trochu načas, abych znovu nabyl fyzické zdraví, říkal jsem si. Přestože modřiny utržené v hladomorně zmizely už dávno a jedinými vnějšími znaky po mých poraněních byly jizvy, občas jsem si zrána připadal podivně ztuhlý. A někdy mne mé tělo šokovalo náhlým píchnutím, když jsem po něčem skočil nebo jsem moc rychle otočil hlavou. Po zvláště náročném lovu jsem býval celý rozechvělý a děsil se záchvatu. Bude lepší, rozhodl jsem se, budu-li před odjezdem úplně uzdravený.

A tak jsme otáleli. Počasí bylo stále teplé, lov nám vycházel. Jak dny mýjely, já se usmířoval se svým tělem. Nebyl jsem ten fyzicky zocelený bojovník jako vloni v létě, nicméně se mi dařilo na nočním lovu udržet tempo s Nighteyesem. Jakmile jsem vyrazil za úlovkem, mé pohyby byly rychlé a sebejisté. Mé tělo se uzdravovalo a já za sebou postupně nechával bolesti z minulosti - bral jsem je sice na vědomí, ale už jsem na nich nelpěl. Noční mury, které mě děsily, jsem ze sebe setřepal tak jako Nighteyes poslední zbytky zimní srsti. Nikdy předtím jsem nepoznal tak prostý život. Konečně jsem uzavřel mír sám se sebou.

Žádný mír ale netrvá dlouho. Měl jsem sen, který mě probudil. Vstali jsme s Nighteyesem před úsvitem, lovili jsme a spolu jsme skolili párek tlustých králíků. To úbočí bylo přímo prošpikované jejich norami, a když jsme si úlovkem do sytosti naplnili břicha, náš lov se najednou zvrhl v hloupou hru, jen samé skákání a norování. Po rozednění jsme toho konečně zanechali. Vrhli jsme se do kropenatého stínu břízy, znovu nasycení dalšími úlovky, a zadřímli jsme. Cosi, snad mihotavé sluneční paprsky na zavřených víčkách, mě uvrhlo do snu.

Byl jsem zpátky na Buckkeepu. Na staré strážnici, kde jsem se svíjel na studené kamenné podlaze vprostřed kroužku mužů zatvrzelých pohledů. Podlaha pod mou tvář byla lepkavě kluzká od chladnoucí krve. Jak jsem s ústy dokořán ztěžka dýchal, její pach a příchut' se mísily a naplňovaly mé smysly. Znovu si šli pro mě, nejen ten muž s pěstmi v kožených rukavicích, ale také Will, nezachytitelný, neviditelný Will, jenž se mlčky kradl podél mých zdí, aby se mi vplížil do mysli. "Prosím, počkejte, prosím," žadonil jsem. "Přestaňte, prosím vás. Nejsem nic, čeho byste se měli bát nebo to nenávidět. Jsem jenom vlk. Jenom vlk, žádné nebezpečí pro vás. Nic vám neudělám, jen mě nechtě jít. Nic pro vás neznamenám. Už nikdy vám nezkřížím cestu. Jsem jenom vlk." Zdvihl jsem čenich k nebi a zavyl.

Mé vlastní vytí mne probudilo.

Překulil jsem se na ruce a na kolena, celý se otřepal a potom vyskočil na nohy. Sen, řekl jsem si. Pouhý sen. Zaplavily mě vlny strachu a hanby a celého mne ušpinily. Ve snu jsem žebрал o milost jako nikdy ve skutečnosti. Nejsem přece žádný zbabělec, řekl jsem si. Nebo snad ano? Jako bych stále mohl vnímat ten pach a příchut' krve.

Kam jdeš? zeptal se líně Nighteyes. Ležel hlouběji ve stínu a jeho kožich pozoruhodně splýval s okolím. K vodě.

Šel jsem k potůčku, tam si opláchl z tváře a rukou lepkavou králičí krev a potom se zhluboka napil. Znovu jsem si omyl tvář, nehty si prohrábl vousy, abych zaschlou krev dostal ven. Náhle jsem věděl, že vousy nesnesu. Stejně jsem neměl v úmyslu jít někam, kde by mě poznali. Zašel jsem zpátky do pastýřské boudy, abych se oholil.

U dveří jsem pokrčil nos, ucítiv zatuchlý pach. Nighteyes měl pravdu, spaní uvnitř otupilo můj čichový smysl. Skoro jsem nechápal, jak jsem to tu mohl vydržet. Zdráhavě jsem popošel dovnitř, vyfukuje přitom lidské pachy. Před pár dny pršelo. Mé nasušené maso zvlhlo a něco se zkazilo. Na dalších kusech se hemžily larvy. Když jsem pečlivě kontroloval zbytek svých zásob masa, zapudil jsem dotěrný pocit neklidu. Teprve až jsem vytáhl nůž a musel maso očistit od jemné vrstvy plísňe, teprve pak jsem si to přiznal.

Bylo to už několik dní, co jsem tu naposled byl.

Možná i týdnů.

Neměl jsem žádné ponětí o plynutí času. Pohlédl jsem na zkažené maso, na prach, který pokrýval mé roztroušené věci. Nahmatl jsem si vousy na bradě, šokován tím, jak moc vyrostly. Burrich a Chade mě tu nezanechali před pár dny. Bylo to už několik týdnů. Šel jsem ke dveřím chýše a vyhlédl ven. V místech, kde přes louku vedly cestičky k potoku a Burrichovu rybářskému místu, stála vysoká tráva. Jarní květy byly už dávno ty tam, na keřích se zelenaly bobule. Pohlédl jsem na svoje ruce, na špinu zažranou do kůže na zápěstích, na starou krev, spečenou a zaschlou pod nehty. Kdysi by mě pojídání syrového masa znechutilo. A nyní mi připadala zvláštní a cizí představa vařeného masa. Má mysl se vzápětí odchytila jinam a já odmítal stanout tvář v tvář sobě. Později jsem slyšel sám sebe, jak se vymlouvám, až zítra, později, teď běž pro Nighteyese.

Máš problémy, bratříčku?

Ano. A přinutil jsem se dodat: S tímhle mi nepomůžeš. To je lidská záležitost, problém, který musím

vyřešit sám za sebe.

Bud' raději vlkem, poradil mi líně.

Neměl jsem ani sílu říci na to ano nebo ne. Nechal jsem to být zcela bez povšimnutí. Podíval jsem se na sebe, na potřísněnou košili a kalhoty. Můj oděv, to byly samé škraloupy krve a špíny, kalhoty jsem měl pod koleny rozedrané na cáry. Se zachvěním jsem si vzpomněl na vykované a jejich otrhané hadry. Co se to ze mě stalo? Zatahal jsem se za límec u košile a vzápětí odvrátil tvář před svým vlastním zápachem. I vlci byli čistotnější. Nighteyes o sebe denně pečoval.

Řekl jsem to nahlas a ochraptělým hlasem dodal: "Jen co mě tu Burrich zanechal samotného, zvrhl jsem pod úroveň zvířete. Žádný čas, žádná čistota, žádné cíle, žádné ponětí o ničem kromě jídla a spánku. Právě před tím se mě snažil varovat, celé ty roky. Dělal jsem přesně to, čeho se u mě obával."

Pracně jsem v krbu zažehl oheň. Nanosil jsem z potoka vodu a co nejvíc ji ohřál. Pastýři v chýši zanechali těžký smaltovaný kotel, jehož objem stačil na to, aby do půli naplnil dřevěné necky před boudou. Zatímco se voda ohřívala, nasbíral jsem si mydlici a přesličku. Nevzpomínal jsem si, že bych kdy byl tak špinavý. Drsnou přesličkou jsem ze sebe odrhl vrstvy kůže se špínou, než jsem byl konečně spokojený s výsledkem. Ve vodě zůstala plavat nejedná blecha. Vzadu na krku jsem objevil klíště, které jsem vypálil větvičkou vytaženou z ohně. Když jsem si umyl vlasy, učesal jsem se a pak si je vzadu znovu svázel do copu bojovníka. Oholil jsem se s pomocí zrcadla, které mi tu zanechal Burrich, a potom jsem ustrnul při pohledu na tvář, kterou jsem v něm spatřil. Snědé čelo a vybledlá brada.

Když jsem si ohřál další vodu, v níž jsem namočil a dočista vypral své prádlo, začínal jsem již chápat Burrichovu fanatickou a neustálou zaujatost čistotou. Jedinou možností, jak zachránit zbytek kalhot, bylo zkrátit je a olemovat v kolenou. Beztať už nijak moc nepřipomínaly oděv. Ve svém řádění jsem se pustil i do ložního a zimního prádla a vypral z něj všechnu zatuchlinu. Zjistil jsem, že v mém zimníku se zahnízdila myš. Také ten jsem vyspravil, jak nejlépe jsem uměl. Vzhlédl jsem od mokřých kapajících kamaší pověšených na keři a zjistil, že mě Nighteyes sleduje.

Znovu jsi cítit jako člověk.

To je dobře, nebo špatně?

Lepší než páchnout jako úlovek z minulého týdne. Ale ne tak dobré, jako když jsi cítit jako vlk. Vstal a protáhl se, sklonil se přede mnou a zaryl doširoka roztažené pazoury do země. Takže. Ty si přes to všechno přeješ být zase člověkem. Vyrážíme brzy?

Ano. Poputujeme na západ, podél Jelení řeky.

Och. Znenadání kýchl a pak se převalil na bok, aby si vyválně hřbet v prachu jako štěně. Šťastně přitom vrtěl ocasem a prach se mu dostával stále hlouběji do kožichu, načež vyskočil na všechny čtyři a všechen jej ze sebe otřepal. Jeho radostné přijetí mého náhlého rozhodnutí mne poněkud tížilo. Do čeho jsem ho to zatahoval?

Soumrak mě zastihl, když všechno mé oblečení a ložní prádlo bylo stále ještě mokré. Nighteyese jsem poslal na lov samotného. Věděl jsem, že se hned tak nevrátí. Měsíc byl v úplňku, obloha jasná. Dnes v noci se bude všude potloukat spousta zvířete. Zašel jsem do chatrče a rozdělal si pořádný oheň, abych si ze zbytků ovesné mouky upekl na krbu placky. Do pšeničné mouky se mezitím dali moli a bylo po ní. Lepší sníst ovesnou mouku hned než ji podobným způsobem znehodnotit. Obyčejné placky se zbytkem ztuhlého medu z hněce mi neuvěřitelně chutnaly. Věděl jsem, že bych měl svůj jídelníček rozšířit, aby zahrnoval víc než jen maso a hrstku zeleniny denně. Udělal jsem si trochu čaje z divoce rostoucí máty a lístků čerstvě vyrašených kopřiv, a i ten mi zachutnal.

Přinesl jsem již skoro suchou houni a rozprostřel ji před krbem. Ulehl jsem na ni, klimbal a civěl do ohně. Zašmátral jsem po Nighteyesovi, ale ten se mnou odmítal komunikovat, dává přednost čerstvému úlovku a měkké zemi pod dubem na okraji louky. Byl jsem sám, a jako člověk, jako jsem býval celé měsíce. Bylo mi trochu divně, ale dobře.

Když jsem se překulil a protáhl se, uviděl jsem na židli balíček. Znal jsem každou věc v chýši zpaměti. A tohle zde nebylo, když jsem tu byl naposled. Vzal jsem jej a očichal, ucítiv slabou Burrichovu vůni, a taky svou vlastní. Vzápětí jsem si uvědomil, co jsem to udělal, a pokáral se za to. Nejlepší bude, když se začnu chovat, jako by mé počínání stále někdo sledoval, pokud si ovšem nepřeji jít znovu na smrt jako usvědčený z Moudrosti.

Nebyl to až tak velký uzlík. Byla to jedna z mých košil, nějak zřejmě uzmutá z mé staré šatní truhlice, ta světle hnědá, kterou jsem měl vždycky rád, a ještě pár kamaší. V košili byl zabalený keramický hrníček s Burrichovou masťou, kterou vždy používal na rány, popáleniny a modřiny. A čtyři stříbrné mince v malém koženém váčku, zvenčí na něj vyšil jelena. Dále pěkný kožený opasek. Seděl jsem a zíral na vzor, který do něj vypracoval. Byl tam jelen s parohy spuštěnými k boji, podobný erbu, který pro mě navrhoval Verity. Jelen na opasku odháněl vlka. Bylo těžké vzkaz nepochopit.

Před hořícím krbem jsem se oblékl, pociťuje smutek nad tím, že jsem zmeškal jeho návštěvu, ale též úlevu, že jsme se nepotkali. Jak jsem Burriche znal, nejspíš mu bylo podobně, když se sem doplahočil a potom zjistil, že jsem pryč. Nepřinesl mi snad tyhle slušné šaty, protože mě chtěl přesvědčit, abych s ním odešel zpátky? Nebo aby mně popřál šťastnou cestu? Snažil jsem se nedomýšlet, jaký byl jeho záměr, či jeho reakce, když našel chýši opuštěnou. Znovu oděný, připadal jsem si mnohem více jako člověk. Zavěsil jsem si váček a dýku v pochvě na opasek a připnul si ho okolo beder. Přitáhl jsem si židli k ohni a usedl na ni.

Hleděl jsem do ohně. Nakonec jsem svolil k tomu, abych se zamyslel nad svým snem. Cítil jsem podivné napětí v hrudi. Nebyl jsem náhodou zbabělec? Nevěděl jsem. Chystal jsem se do Tradefordu, abych zabil Regala. Neudělal by to zbabělec? Asi ano, řekla mi má proradná mysl, zbabělec asi ano, pokud by to bylo snazší než najít svého krále. Vypudil jsem tu myšlenku z mysli.

Znovu se vrátila. Bylo jít zabít Regala správně, anebo to bylo jen něco, co jsem si přál já sám? A proč by to mělo být důležité? Protože bylo. Možná že bych měl raději jít hledat Verityho.

Bylo hloupé na to pomýšlet, dokud jsem se nedozvěděl, že Verity je stále naživu. Kdybych se s ním dokázal spojit Uměním, mohl bych se o tom přesvědčit. Já však neuměl navázat kontakt záměrně. Galen se o to postaral, když mě zneužil a můj silný vrozený talent k Umění změnil v nahodilé a frustrující tápání. Nedalo by se to změnit? Měl bych Umění znát dobře, pokud se chci dostat přes koterii až k Regalovu hrdlu. Měl bych se je naučit ovládat. A mohl by se člověk vůbec Umění naučit? Jak by se mohl nějakou věc naučit zvládnout, když ani nezná její plný rozsah? Všechny tyhle schopnosti, které do mě Galen vtloukl nebo je ze mě vytloukl, všechno to vědění, které Verity neměl nikdy čas mi předat: jak jsem se to všechno měl naučit sám? Bylo to nemožné.

Nechtěl jsem myslet na Verityho. A právě to mi s krajní naléhavostí říkalo, že bych měl. Verity. Můj princ. Nyní můj král. Spojen s ním krví a Uměním, postupně jsem ho poznal tak, jak jsem žádného jiného člověka neznal. Být otevřený Umění, říkal mi, prostě znamená nebýt mu uzavřený. Jeho boj vedený Uměním proti nájezdníkům se stal jeho životem, odsál mu jeho mládí a vitalitu. Nikdy neměl čas naučit mě, jak zvládnout svůj talent, ale předal mi, co mohl, při těch vzácných příležitostech, které se naskytly. Síla jeho Umění byla taková, že na mě stačilo na chvíli vložit ruku a mohl pak se mnou trávit celé dny, někdy i týdny. A jednou, když jsem seděl na princově židli v jeho studovně před pracovním stolem, vyhledal jsem ho Uměním. Předě mnou ležely jeho kartografické pomůcky a malý osobní nepořádek muže, který byl nastávajícím králem. Tehdy jedinkrát to bylo tak, že jsem na něj pomyslel, zatoužil jsem, aby byl doma a řídil své království, a prostě jsem zašmátral a spojil se s ním. Tak snadno, bez přípravy, ba i bez skutečného záměru. Snažil jsem se uvést sám sebe do téhož rozpoložení mysli. Neměl jsem k dispozici Verityho stůl či nepořádek, abych si ho vybavil, ale kdybych zavřel oči, mohl bych svého prince vidět. Nadechl jsem se a snažil se v duchu vyvolat jeho obraz.

Verity byl širší v ramenou než já, ale nebyl až tak vysoký. Můj strýc měl se mnou společně tmavé oči a vlasy farseerovské rodiny, avšak jeho oči byly hlouběji usazené nežli moje a jeho bujné vlasy a vousy byly protkány šedinami. Když jsem byl ještě chlapec, byl to svalnatý a drsný zavalitý muž, jenž vládl stejně dobře mečem jako perem. V pozdějších letech hodně zchradl. Byl nucen trávit příliš mnoho času ve fyzické nečinnosti, když s pomocí síly svého Umění bránil naše pobřeží před nájezdníky. Ale přestože mu svalů ubylo, aura jeho Umění se zvětšila, až si před ním člověk připadal jako před sálajícím krbem. Když jsem byl v jeho přítomnosti, byl jsem si vědom více jeho Umění nežli jeho těla. Abych navodil jeho vůni, vybavil jsem si zvláštní aroma barevných inkoustů, jichž používal k vykreslování map, pach jemného velínu a také trpkost elfí kůry, již bylo často cítit z jeho dechu. "Verity," řekl jsem měkce nahlas a ucítil, jak mnou to slovo proznívá a odbourává mé zdi.

Otevřel jsem oči. Neměl jsem šanci dosáhnout mimo sebe sama, dokud nestrhnou své zdi. Vizualizace

Verityho mi k ničemu nebude, dokud neotevřu cestu svému Umění, aby mohlo ven, a jeho, aby mohlo dovnitř mé mysli. Nu dobrá. To bylo snadné. Jen se uvolnit. Zírat do ohně a sledovat jiskérky, jak vyletují z žáru. Tančící, mihotavé jiskérky. Polevit v ostražitosti. Zapomenout, jak Will vrhl sílu svého Umění proti té zdi a málem ji prorazil. Zapomenout, že udržení té zdi bylo to jediné, co uchovalo mou mysl v mé moci, zatímco mi bušili do těla. Zapomenout na ten nepříjemný pocit znásilnění, když do mně vtrhl Justin. Na způsob, jakým Galen pošramotil a ochromil mé schopnosti v době, kdy zneužil svého postavení mistra Umění, aby mi vnutil svou vládu nad mou myslí.

Jako kdyby se Verity nacházel vedle mě, znovu jsem jasně uslyšel princova slova: "Galen tě poznamenal. Máš kolem sebe zdi, jimiž nemohu proniknout, a to jsem silný. Budeš se muset naučit, jak je shodit. To je těžká věc." A ta slova mi řekl před léty, ještě před Justinovým vpádem, před Willovými útoky. Trpce jsem se pousmál. Věděli o tom, že se jim podařilo ochromit mé Umění? Pravděpodobně na to nikdy ani nepomysleli. Někdo někde by o tom měl učinit zápis. Jednoho dne by to nějakému králi školenému v Umění mohlo přijít vhod, kdyby věděl, že když cizího mága tvrdě zasáhnete svým Uměním, můžete ho uzavřít uvnitř sebe sama, takže bude napříště v této oblasti bezmocný.

Verity neměl nikdy čas mne naučit, jak tyto zdi shodit. Ironií osudu objevil způsob, aby mi ukázal, jak je opevnit, abych ho ušetřil svých soukromých myšlenek, když jsem je nechtěl sdílet. A právě tohle jsem se asi naučil až příliš dobře. Přemýšlel jsem, zda někdy vůbec budu mít čas, abych se to odnaučil.

Čas, jakýpak čas, přerušil mě znaveně Nighteyes. Čas je něco, co si vynalezli lidé, aby si tím ztížili život. Pořád na to myslíš, až mi z toho jde hlava kolem. Proč vůbec sleduješ tyto staré stezky? Vy čmucej si novou, na jejímž konci tě bude čekat nějaké maso. Když chceš zvěř, musíš ji vysлідit. To je celé. Nemůžeš si říci: Tohle slídění trvá příliš dlouho, chci se prostě jen nažrat. To je všechno jedno a totéž. Slídění je začátek žraní.

Ty to nechápeš, řekl jsem mu znaveně. Jenže den má omezený počet hodin a já na to mám jen omezený počet dní.

Proč porcuješ svůj život na kousky a dáváš těmto kouskům jména? Hodiny, dny. Je to jako s králíkem. Když králíka ulovím, tak králíka sním. Ospalé, pohrdlivé odfrknutí. Ale když máš králíka ty, rozkouskujes ho a nazveš to kostmi a masem a kožichem a vnitřnostmi. A tak nikdy nemáš dost. A tak co mám dělat, ó moudrý mistře?

Přestat kvůli tomu kňourat a prostě to udělat. Abych mohl spát.

Slabě do mě strčil svou myslí, bylo to jako šťouchanec loktem do žeber, když se na vás v krčmě na lavici soused příliš tlačí. Pojednou jsem si uvědomil, jak těsný kontakt jsem s ním v uplynulých týdnech udržoval. Byly doby, kdy jsem ho káral jen za to, že byl stále v mé mysli. Nechtěl jsem jeho společnost, když jsem byl s Molly, a snažil jsem se mu to tehdy vysvětlit, že takové věci musí patřit jenom mně samotnému. Jeho šťouchanec mi teď sdělil, že se k němu přimykám tak těsně, jako se přimýkal on ke mně, když byl ještě mládě. Statečně jsem odolal prvotnímu nutkání chňapnout po něm a raději jsem se opřel o židli a zahleděl se do ohně.

Strhl jsem zdi dolů. Chvilí jsem seděl, ústa vyschlá, a čekal na útok. Když žádný nepřišel, obezřele jsem se zamyslel a znovu zdi snížil. Věřil, že jsem mrtvý, připomněl jsem si. Nebudou přece číhat, aby zaskočili mrtvého. Přesto nebylo snadné udržet svou vůli zdi dole. Mnohem snazší bylo otevřít oči proti jasným slunečním pableskům na vodě nebo čelit nepohnutě úderu. Když jsem to ale konečně udělal, mohl jsem cítit, jak mě obtéká Umění, řine se kolem mne, jakobych byl kámen v říčním proudu. Stačilo pouze se ponořit a mohu najít Verityho. Nebo Willa či Burla či Carroda. Zachvěl jsem se a řeka poklesla. Obrnil jsem se a vrátil se k ní. Poměrně dlouho jsem balancoval na břehu a sbíral odvahu vstoupit. V Umění nelze zkoušet, jaká je voda. Buď to tam, anebo ven. Takže tam.

Vešel jsem, a už jsem se motal a řtil o překot, a přitom cítil, kterak se mé já třepí jako kus zteřelého konopného lana. Jednotlivé prameny se ode mne oddělovaly a odvíjely, všechny ty vrstvy, jež utvářely mé já, vzpomínky, emoce, důležité hluboké myšlenky, záblesky poezie, které člověk zažívá a které pronikají hlouběji než pochopení, náhodné vzpomínky na obyčejné dny, to všechno mizelo jako cáry. Bylo mi tak dobře. Nemusel jsem dělat nic, jenom to nechat být.

To by ovšem znamenalo, že měl Galen v mém případě pravdu.

Verity?

Žádná odpověď. Nic. Nebyl tam.

Stáhl jsem se zpátky do sebe a obestřel svou mysl celým svým já. Zjistil jsem, že to jde, že se dokážu udržet v proudu Umění, a přesto si zachovat identitu. Proč to předtím bylo vždy tak těžké? Odvrhl jsem tu otázku stranou a zamyslel se nad nejhorším. Nejhorší bylo, že Verity byl naživu a mluvil se mnou - jen před pár měsíci. "Pověz jim, že Verity je naživu. To je vše." A já to udělal, ale oni nechápali a nikdo z nich nic nepodnikl. Ale co ten vzkaz mohl znamenat jiného než prosbu o pomoc? Volání o pomoc z úst mého krále zůstalo nevyslyšeno.

Pojednou už se to nedalo unést, a výkřik Umění, který ze mne vyšel, byl něčím, co jsem prostě cítil, jako by mi z hrudi vyskočil můj vlastní život, pátraje dychtivě kolem.

...Chivalry? y

Nic víc než šepot, který se otřel o mé vědomí, slabý jako mūra dorážející na záclonu na okně. Tentokrát byla řada na mně, abych sáhl, uchopil a ustálil. Vrhл jsem se mu vstříc a našel jej. Jeho přítomnost byla mihotavá jako plamen svíčky, který dohasíná v kaluži vlastního vosku. Věděl jsem, že brzy zhasne. Měl jsem na tisíc otázek. Zeptal jsem se na tu jedinou důležitou:

Verity. Můžeš si ode mě vzít sílu, aniž by ses mě fyzicky dotkl?

Fitzi? Ten dotaz byl ještě chabější, ještě váhavější. Myslel jsem, že Chivalry se vrátil... Zavrával na pokraji temnoty. ...aby ode mě to břímě převzal...

Verity, poslouchej mě. Přemýšlej. Můžeš si ode mě vzít sílu? Můžeš to udělat teď?

Já ne... já nemohu. Dosáhnout. Fitzi?

Vzpomněl jsem si, jak ode mě čerpal sílu král Shrewd, aby se rozloučil se svým synem. A jak na něj Justin a Serene zaútočili a vysáli z něho všechnu sílu a zabili ho. A jak zemřel, jako když praskne bublina. Jako když zhasne jiskérka.

VERITY! Vrhл jsem se k němu, obestřel ho celého a ustálil, jako on často ustaloval mě při našich kontaktech ve víru Umění. Vezmi si ode mne, poručil jsem mu a otevřel se. Celou svou vůli jsem se přinutil věřit ve skutečnost jeho ruky na mém rameni, pokusil se rozpomenout na to, jaké to bylo v dobách, kdy si ode mě on nebo Shrewd brávali sílu. Plamen, kterým byl Verity, pojednou poskočil a po chvíli znovu silně a jasně zahořel.

Stačí, varoval mě a potom ještě rázněji dodal: Opatrně, chlapče!

Ne, já jsem v pořádku, zvládnu to, ujistil jsem ho a vůli nasměroval svou sílu k němu.

Stačí! naléhal a odtáhl se ode mě. Skoro jako bychom od sebe poodstoupili a zvažovali jeden možnosti druhého. Neviděl jsem jeho tělo, ale mohl jsem z něj cítit strašlivou únavu. Nebyla to ona zdravá únava, která se dostaví na konci lopotného dne, avšak únava až do morku kostí, tíha na sebe navršených trýznivých dní, kdy člověk nemá nikdy dost jídla ani odpočinku mezi nimi. Dal jsem mu svou sílu, ale ne zdraví, a on teď zase rychle spálí vitalitu, kterou si ode mě vypůjčil, protože to nebyla o moc víc skutečná síla, nežli je čaj z elfí kůry vydatným pokrmem.

Kdepak jsi? zeptal jsem se.

V horách, řekl neochotně a dodal: Je nebezpečné říkat víc. Neměli jsme se vůbec spojovat. Jsou tací, kteří se nás budou snažit odposlouchávat.

Přesto kontakt neukončil a já věděl, že má otázky a lační po odpovědích tak jako já. Snažil jsem se přijít na něco, co bych mu mohl říci. Nevnímal jsem nikoho kromě nás dvou, ale ani jsem nevěděl jistě, že bych to poznal, kdybychom byli špehováni. Dlouhou chvíli náš kontakt spočíval jen v tom, že jsme vnímali jeden druhého. Pak mě Verity přísně varoval: Musíš být opatrnější. Přivodíš si potíže. Přesto mi to dodalo odhodlání. Ušel jsem dlouhou cestu, aniž bych zavadil o přítele.

Potom jistě stojí za to, abych riskoval. Zaváhal jsem, načež jsem zjistil, že tu myšlenku nedokážu udržet na uzdě. Můj králi. Je zde něco, co musím vykonat. Ale až to bude za mnou, přijdu za tebou.

Tu jsem z něho něco ucítil. Vděčnost, ve své intenzitě až zahanbující. Doufám, že tady ještě budu, až dorazíš. A pak o něco přísněji: Nevyslovuj žádná jména. Spoj se, jen když budeš muset. A ještě tišeji: Dávej na sebe pozor, chlapče. Buď velmi opatrný. Oni jsou nemilosrdní.

A pak byl pryč.

Přerušil náš kontakt, jako když utne. Doufal jsem, že ať je kdekoli, použije sílu, kterou jsem mu poskytl, k vyhledání potravy či bezpečného místa k oddychu. Vycítil jsem, že žije jako štvanec, v neustálé

ostražitosti, věčně hladový. Kořist, tak jako já. A ještě něco. Nějaké poranění, snad horečka? Zaklonil jsem se na židli, mírně rozechvělý. Věděl jsem, že se nemám pokoušet vstávat. Už pouhý kontakt mi vzal sílu, navíc jsem se Veritymu otevřel a nechal ho načerpat ještě víc. Po pár okamžicích, když se třas zmínil, jsem si uvařil trochu čaje z elfí kůry a vzpamatoval se. Potom jsem jen seděl, hleděl do ohně a myslel na Verityho.

Verity odejel z Buckkeepu loni na podzim. Zdálo se to být už celou věčnost. Když Verity odjížděl, král Shrewd ještě žil a Verityho žena Kettricken byla těhotná. Vyrážel na výpravu. Ostrovanští nájezdníci z rudých lodí už po celé tři roky napadali naše břehy a všechny naše snahy zapudit je selhaly. A tak Verity, následník trůnu Šesti vévodství, se vydal do hor, aby zde vyhledal naše bezmála legendární spojence -Elderlingy. Podle tradice je před několika generacemi vyhledal král Wisdom a oni Šesti vévodstvím pomohli proti obdobným nájezdníkům. Zároveň slíbili, že se vrátí, pokud je budeme někdy potřebovat. A tak Verity opustil trůn, ženu a království, aby je našel a připomněl jim jejich slib. Jeho starý otec, král Shrewd, zůstal doma a s ním také Verityho mladší bratr, princ Regal.

Takřka v okamžiku, kdy Verity odjel, princ Regal začal podnikat kroky v jeho neprospěch. Předcházet si vnitrozemské vévody a ignoroval potřeby pobřežních vévodství. Měl jsem podezření, že právě on vězí za kletvami, jež zesměšňovaly Verityho výpravu a líčily ho jako nezodpovědného blázna, ne-li přímo šílence. Koterie praktikantů Umění, kteří měli být Veritymu zavázáni svou věrností, byla dávno předtím zkorumpována, aby přešla do Regalových služeb. Když je Regal využil ke zveřejnění oznámení, že Verity zahynul na cestě do hor, sám se provolal následníkem trůnu. Získal absolutní kontrolu nad chřadnoucím králem Shrewdem, Regal totiž vyhlásil, že přemístí svůj dvůr do vnitrozemí, čímž zanechal Buckkeep v každém důležitém ohledu na milost a nemilost rudým lodím. A když pak ještě prohlásil, že král Shrewd a Verityho žena Kettricken musí odjet s ním, Chade rozhodl, že musíme jednat. Věděli jsme, že Regal nestrpí, aby kdokoli z nich stál mezi ním a trůnem. A tak jsme přichystali plány, jak zosnovat jejich zmizení, a to právě v průběhu slavnostního večera, kdy se Regal prohlásí nastávajícím králem.

Nic nevyšlo podle plánu. Pobřežní vévodové neměli daleko ke vzpouře proti Regalovi, mne se pak pokusili získat pro svůj podvratný úmysl. Souhlasil jsem, že jejich věc podpořím, doufaje, že udržím Buckkeep jako mocenskou pozici pro Verityho. Ještě než jsme mohli krále v tichosti unést, dva z členů koterie ho usmrtili. Uprchlá jediná Kettricken, a ačkoli já jsem zabil ty dva, kteří vzali králi Shrewdovi život, sám jsem byl dopaden, mučen a shledán vinným z praktikování magie Moudrosti. Lady Patience, manželka mého zesnulého otce, zasáhla v můj prospěch, avšak bezvýsledně. Kdyby se Burrichovi nebylo podařilo propašovat mi do cely jed, byl bych oběšen nad vodou a spálen. Jed však dokázal přesvědčivě navodit zdání mé smrti. A zatímco má duše běhala s Nightyesem v jeho těle, Patience si vyžádala z vězeňské cely mé tělo a pohřbila je. Bez jejího vědomí mě pak Burrich a Chade exhumovali, jakmile to bylo možné.

Zamžikal jsem očima a odvrátil zrak od plamenů. Oheň již hořel nízko. Tak jako můj život, z něhož za mnou zbýval jen popel a nic víc. Nebyl způsob, jak bych si znovu získal ženu, kterou jsem miloval. Molly teď věřila, že jsem po smrti, a nepochybně na moje magické kejkle s Moudrostí pohlížela se znechucením. Stejně mne opustila už několik dní předtím, než se zbytek mého života rozpadl na kusy. Znal jsem ji od dětství a hrával si s ní v ulicích a docích města Buckkeep. Říkala mi Newboy a předpokládala, že jsem jen jedno z hradních dětí, čeledín nebo písařský učeň. Zamilovala se do mě ještě předtím, než objevila, že jsem bastard, nelegitimní syn, který přinutil Chivalryho abdikovat na trůn. Když to zjistila, málem jsem ji ztratil. Ale přesvědčil jsem ji, aby mi důvěřovala, aby ve mě věřila, a téměř na rok jsme pak přilnuli jeden ke druhému, navzdory všem překážkám. Znovu a znovu jsem byl nucen klást své povinnosti vůči králi před naše společná přání. Král mi odmítl udělit svolení k sňatku, ona to přijala. Zasnoubil mě s jinou ženou. I to dokázala tolerovat. Byla ohrožována a vysmívána jakožto "Bastardova děvka". Já ji nedokázal chránit. Ale ona byla tak nezlomná přes to všechno... až jednoho dne mi prostě řekla, že má někoho jiného, někoho, koho dokáže milovat a stavět ve svém životě před všechno ostatní, tak jako já svého krále. A opustila mě. Nemohl jsem jí za to dávat vinu. Mohl jsem ji pouze postrádat. Zavřel jsem oči. Byl jsem velice unavený, téměř vyčerpaný. A Verity mě varoval, abych už Umění nepoužíval, jen když budu muset. Ale jistě by ničemu nevadilo, kdybych se pokusil letmo spatřit Molly. Jen ji vidět, na malý okamžik, abych zjistil, jak se jí daří... Nejspíš se mi však ani nepodaří ji uvidět.

Ovšem co bych mohl pokazit, kdybych to zkusil, alespoň na okamžik?

Mělo by to být snadné. Nedalo mi práci vybavit se vše, co s ní souviselo. Často jsem vdechoval její vůni, jež sestávala z bylin, jimiž parfémovala své svíce, a hřejivosti její sladké kůže. Znal jsem každý odstín jejího hlasu a to, jak se prohloubil, když se smála. Dokázal jsem si přesně vybavit linku její čelisti i to, jak natřčila bradu, když na mne měla zlost. Znal jsem lesklý brokát jejích hustých hnědých vlasů a pronikavý pohled jejích temných očí. Měla svůj osobitý způsob, s jakým mi kladla ruce na tváře a pevně mě držela, když mě líbala. . . Pozvedl jsem ruku ke své lici s přáním, abych tam nahmatal její, abych ji mohl uchopit a navždy sevřít. Místo toho jsem ucítil šrám své jizvy. Do očí mi vstoupily horké slzy pošetilsti. Zamžikal jsem a uviděl, jak se plameny ohně na chvíli zalily, než se pohled opět ustálil. Jsem unavený, říkal jsem si. Až příliš unavený, než abych Uměním zkoušel vyhledat Molly. Měl bych se raději pokusit na chvíli usnout. Snažil jsem se oddělit od těch až příliš lidských emocí. Ale právě to jsem si vybral, když jsem se rozhodl být znovu člověkem. Možná bylo moudřejší být vlkem. Zvíře se rozhodně nemusí potýkat s takovými city.

Venku uprostřed noci osamělý vlk náhle pozvedl čenich a zavyl k nebesům, protínaje temnotu svou osamělostí a zoufalstvím.

4 Cesta podél řeky

Buck, tohle nejstarší ze Šesti vévodství, má pobřežní linii, která začíná hned pod Highdownsem a táhne se směrem na jih, zahrnujíc ústí Jelení řeky s Jelením zálivem. K vévodství Buck patří také ostrov Antler Island. Bohatství Bucku tvoří dva hlavní zdroje: hojná rybářská loviště, kterých pobřežní lid využíval odedávna, a lodní obchod, který spočívá v zásobování vnitrozemských vévodství potřebným zbožím po Jelení řece. Jelení řeka má široký tok, který se volně vine jejím řečištěm, a zjara často zaplavuje nížiny Bucku. Její proud je tak silný, že kanál vůbec nezamrzá a po celý rok zůstává splavný, pouze s výjimkou čtyř nejkřutějších zim v historii Bucku. Po řece do vnitrozemských vévodství však neproudí pouze zboží z Bucku, ale i z vévodství Rippon a Shoaks, nemluvě o exotičtějších artiklech z Chalcedských států a od bingtowských kupců. Dolů po řece proudí zase všechno, co mohou nabídnout vnitrozemská vévodství, jakož i skvělé kožešiny a jantary z Horského království.

Probudil jsem se, když mě Nighteyes šťouchl do tváře studeným čenichem. I přesto jsem neprocítl s trhnutím, ale jen postupně jsem si uvědomoval své okolí. Hlava mi bolestivě pulsovala a tvář jsem měl podivně ztuhlou. Když jsem se na podlaze vytáhl do sedu, odkutálela se ode mě prázdná láhev od bezinkového vína.

Spíš moc nahlas. Nejsi nemocný?

Ne. Jen hloupý.

Nikdy předtím jsem si nevšiml, že bys po tom spal tak nahlas.

Znovu do mě šťouchl čenichem a já ho odstrčil. Na chvíli jsem pevně stiskl víčka a pak je zase otevřel.

Nic se nezlepšilo. Vhodil jsem tedy několik dalších polen na oharky z uplynulé noci. "To už je ráno?"

zeptal jsem se ospale a nahlas.

Světlo se zrovna začíná měnit. Měli bychom se vrátit na místo králíčních nor.

Běž napřed. Já nemám hlad.

Dobře. Odběhl, pak se v otevřených dveřích zastavil. Myslím, že spaní uvnitř pro tebe není dobré. A pak byl pryč, jako šedivá šmouha se prosmekl dveřmi ven. Znovu jsem opatrně uleh a zavřel oči. Ještě chvíli si pospím.

Když jsem se znovu probral, otevřenými dveřmi se řinulo dovnitř plné denní světlo. Letmo jsem zašmátral Moudrostí a objevil jsem nasyceného vlka, jak dřímá v kropenatém stínu mezi dvěma velkými kořeny dubu. Jasně slunné dny nebyly pro Nighteyese nijak moc zajímavé. Dnes jsem s ním souhlasil, ale silou vůle jsem se vrátil ke včerejšímu rozhodnutí. Začal jsem dávat chýši do pořádku. Pak mě napadlo, že tohle místo už asi nikdy neuvidím. Ale ze zvyku jsem ji stejně zametl. Vynesl jsem popel z krbu a vy skládal vedle něj náruč čerstvého dříví. Kdyby tudy někdo šel a potřeboval přístřeší, najde všechno připraveno k použití. Sesbíral jsem nyní již suché prádlo a vyskládal na stůl všechno, co si vezmu s

sebou. Bylo toho žalostně málo, když jsem si pomyslel, že je to vše, co mám. Ale když jsem uvážil, že to všechno budu muset nést na zádech, zdálo se toho být až dost. Sešel jsem k potůčku, abych se ještě napil a umyl, než se to všechno pokusím vhodně sbalit.

Když jsem se vracel od potoka, přemýšlel jsem, jak špatně bude asi Nigtheyes snášet cestování za bílého dne. Všiml jsem si, že jsem předtím nějak vytrousil své náhradní kamaše na prahu dveří. Když jsem vcházel dovnitř, sehnul jsem se, zvedl je a pohodil na stůl. Vtom jsem si uvědomil, že nejsem sám. Kus oděvu na prahu mne měl dostatečně varovat, ale já mezitím zapomněl na svou ostražitost. Bylo to již dlouho, co jsem se naposled ocitl v nebezpečí. Začal jsem se až moc spoléhat na svůj šestý smysl, Moudrost, který mi sděloval, když byl někdo nablízku. Ale ani Moudrost, ani Umění mi proti nim nebyly co platné. Byli dva, oba mladí muži, a podle vizáže ne moc dlouho vykování. Oděv měli z větší části neporušený, a přestože byli špinaví, nebyla to zažraná špína a zcuchané vlasy, podle kterých bych si vyvodil, že jde o vykované.

Mé předchozí souboje s vykovanými se povětšinou odehrávaly v zimě a oni byli oslabeni strádáním. Jedna z mých povinností, coby Shrewdova nájemného zabijáka, spočívala v tom, že jsem oblast kolem Buckkeepu stabilně čistil od vykovaných. Nikdy jsme nezjistili, jaké kouzlo rudí bandité proti našim lidem uplatnili, když je vyrvali jejich rodinám a vrátili je za pouhých pár hodin jakožto bezcitná hovada. Věděli jsme jen to, že jako jediná léčba přichází v úvahu milosrdná smrt. Vykovaní představovali největší z hrůz, jež na nás nájezdníci vypouštěli. Zanechali tu naše vlastní příbuzné, aby nás soužili ještě dlouho poté, co jejich lodě odrazily. A co bylo horší: čelit svému bratru a přitom vědět, že krádež, vražda a znásilnění mu teď přijdou nakrásně vhod, jen když dostane, co si zamane? Anebo tasit nůž a vyrazit za ním jako za zvěří a zabít ho?

Vyrušil jsem ty dva, zrovna když se přehrabovali v mých věcech. Hrsti plné sušeného masa, cpali se jako diví a přitom po sobě ostražitě pokukovali. Ačkoliv vykovaní mohli putovat společně, nechovali k sobě absolutně žádnou důvěru. Možná pro ně společnost jiných lidí byla pouhým zvykem. Viděl jsem je, jak se divoce vrhali jeden na druhého, aby se poprali o nějakou kořist, nebo když prostě měli velký hlad. Ted' ale stočili své zraky ke mně a zarazili se. Já ztuhl přímo na místě. Chvilí se nikdo nehýbal.

Měli jídlo a všechny mé věci. Neměli důvod na mě útočit, pokud bych je nenapadl já sám. Já se mezitím sunul zpět ke dveřím, našlapuje pomalu a opatrně, maje ruce u těla a v klidu. Jako kdybych narazil na medvěda nad úlovkem, proto jsem se na ně přímo nedíval, když jsem obezřele vyklízel jejich území. Byl jsem už skoro venku ze dveří, když tu jeden z nich zvedl špinavou ruku a ukázal na mě: "Sní moc nahlas!" zvolal. Oba upustili svoji kořist a vrhli se po mně.

Otočil jsem se na patě a prchal, srazil se tvrdě hrudníkem o hrudník s tím, který právě vcházel do dveří. Měl na sobě moji náhradní košili, a nic moc víc. Takřka reflexivně mě sevřel rukama. Nezaváhal jsem. Dosáhl jsem k noži za opaskem, tasil ho a několikrát mu jej zapíchl do břicha, až ode mě odpadl. Zařval a zkroutil se bolestí, zatímco já se prosmekl okolo něj.

Bratře! uslyšel jsem v mysli a již jsem věděl, že Nigtheyes se blíží, jenže byl daleko, až nahoře na hřebeni. Jeden z mužů mě tvrdě praštil zezadu a já šel k zemi. Sesul jsem se mu rovnou do spárů a ochraptěle zařval hrůzou, když ve mně náhle vzbudil všechny palčivé vzpomínky na Regalovu hladomornu.

Zachvátila mě panika jako prudký jed. Vklouzl jsem zpět do zlého snu. Byl jsem příliš zděšený, než abych se hnul. Srdce mi divoce bušilo. Nemohl jsem se nadechnout, ruce jsem měl zmrtnělé, nemohl jsem ani říci, jestli stále svírám nůž. Tu se jeho ruka dotkla mého hrdla. Zběsile jsem se do něho pustil pěstmi, pomýšleje pouze na útěk, abych tomu doteku unikl. Zachránil mě jeho společník, a to prudkým kopancem, kterým mi odřel bok, jak jsem sebou smýkl, načež tvrdě zasáhl žebra muže nahoře na mně. Uslyšel jsem, jak zalapal po dechu, a prudce jsem ho ze sebe shodil. Odvalil jsem se stranou, vyskočil na nohy a prchal.

Běžel jsem hnán tak intenzivním strachem, že jsem nebyl s to myslet. Jednoho z nich jsem slyšel těsně za sebou a už jsem měl pocit, že slyším i toho druhého za ním. Znal jsem však zdejší kopce a pastviny stejně dobře jako můj vlk. Vyvedl jsem je vzhůru po příkrém úbočí za chatrčí, a ještě než překlenuli vrchol, změnil jsem směr a šel jsem k zemi. Loni v zimě za zběsilých bouří se tu zřítil dub, přičemž spleť jeho kořenů vztyčila mohutnou zemitou hradbu, zároveň s sebou strhl i menší stromy. Vznikla tak solidní změt' kmenů a větví a široký výsek v lese vystavený slunečním paprskům. Vzápětí tu vesele vyrašily ostružiny a

obrostly padlého obra. Vrhel jsem se na zem kousíček od něho. Proplazil jsem se po břiše nejtrnitějším úsekem ostružinových výhonků a skončil ve stínu pod dubovým kmenem. Tam jsem zalehl a zůstal úplně zticha.

Slyšel jsem jejich zlostné výkřiky, jak po mně divoce pátrali. V panice jsem kolem sebe vztyčil také mentální hradby. "Sní příliš nahlas," obvinil mne předtím jeden z vykovaných. Pravda, Chade a Verity měli oba podezření, že Umění přitahuje vykované. Snad intenzita pocitů, kterou vyžadovalo, a jejich vyzařování při kontaktu se v nich něčeho dotýkaly a připomínaly jim všechno to, co ztratili.

A nutily je zabíjet všechny ty, kdo stále cítili? Možná.

Bratře?

Byl to Nighteyes, jaksi přidušený či jakoby z veliké dálky. Sebral jsem odvalu a trochu se mu pootevřel. Jsem v pořádku. Kdepak jsi?

Hnedle tady. Uslyšel jsem šelest a pojednou byl tu, připlazil se po břiše až ke mně. Dotkl se mě na tváři čenichem. Jsi zraněný?

Ne. Utekl jsem.

Rozumné, podotkl a já vytušil, že to tak i miní.

Zároveň jsem však cítil, že je překvapený. Nikdy mě neviděl prchat před vykovanými. Vždycky předtím jsem se jim postavil a bojoval a on mi stanul po boku a bil se též. Jenže tehdy jsem zpravidla byl dobře vyzbrojený a dobře živěný, zatímco oni byli vyhládlí a strádali zimou. Tři proti jednomu, když má člověk na obranu jenom nůž, to je hrozná přesila, i když víte, že vám běží na pomoc vlk. Nebylo na tom nic zbabělého. Několikrát jsem si tu myšlenku zopakoval.

To je v pořádku, utěšil mě. A potom dodal: Nechceš už jít ven?

Za chvíli. Až odejdou, pošeptal jsem mu.

Jsou pryč už dávno, namítl. Odešli, když bylo slunce ještě vysoko.

Chci mít pouze jistotu.

Vím to jistě. Díval jsem se, jak odcházejí, sledoval jsem je. Pojď ven, bratříčku.

Nechal jsem se přemluvit, abych ostružinový úkryt opustil. Když jsem vylezl ven, zjistil jsem, že slunce už skoro zapadá. Kolik hodin jsem tam vůbec strávil, s otupělými smysly, jako šnek zalezlý v ulitě? Oprášil jsem si špinu ze svých prve čistých šatů. Byla na nich i krev, krev toho mladíka, jenž se zjevil ve dveřích. Budu si muset znovu vyprat oděv, pomyslel jsem si otupěle. Chvíli jsem myslel na to, jak nosím vodu a ohřívám ji, jak drhnu z látky krev, a pak jsem zjistil, že už nemohu jít do chýše a být tam znovu zaskočen. Přesto tam zůstalo pár mých věcí. Či aspoň to, co tam nechali vykovaní.

Když vyšel měsíc, sebral jsem v sobě odvalu a přiblížil se k chatrči. Byl krásný úplněk, jenž ozařoval louku před srubem. Nějakou dobu jsem se krčil na hřebeni a shlížel dolů, dívaje se, zda se nějaký stín nepohne. Jeden muž ležel ve vysoké trávě nedaleko dveří chýše. Dlouho jsem na něj zíral, číhaje na sebemenší pohyb.

Je mrtvý. Přesvědčí se čichem, doporučil mi Nighteyes.

To bude asi ten, s nímž jsem se střetl na prahu. Můj nůž ho musel zasáhnout do nějakého důležitého orgánu, moc daleko nešel. Přesto jsem ho ve tmě obezřele sledoval, jako by to byl raněný medvěd. Brzy jsem ale ucítil nasládlý puch mrtvol, jež ležela celý den na slunci. Ležel tváří dolů natažený v trávě. Neotočil jsem ho na záda, nýbrž jsem kolem něj obe-psal široký kruh.

Nakoukl jsem oknem do chýše a několik minut pozoroval ztichlou temnotu uvnitř.

Uvnitř nikdo není, upomínal mě netrpělivě Nighteyes.

Víš to jistě?

Tak jistě, jako vím, že mám vlčí čenich a ne zbytečný kus masa pod očima. Bratře můj...

Nechal myšlenku vyznít do ztracena, já však vycítil jeho nevyřčený strach o mne. Skoro jsem ho s nim sdílel. Jedna moje část věděla, že se není čeho bát, že vykovaní si vzali, co potřebovali, a odtáhli. A další má část nemohla zapomenout na váhu toho muže na mém těle, na drsnost toho prudkého kopance.

Takhle jsem byl kdysi uzemněný na kamenné podlaze hladomorny a schytával úderů pěstmi, holemi i botami, aniž bych mohl něco dělat. A teď, když se mi ta vzpomínka znovu vynořila, jsem si kladl otázku, jak s ní budu žít.

Nakonec jsem do chýše přece jen vkročil. Dokonce jsem se přinutil zažehnout svíčku, jakmile jsem

tápajícíma rukama objevil své křesadlo. Ruce se mi třáslly, když jsem spěšně sbíral věci, které mi tu nechali, a balil je do svého pláště. Otevřené dveře za mými zády zely jako zlověstná černá díra, kterou by se mohli každou chvíli vrátit. Kdybych je však zavřel, mohl bych být uvězněn uvnitř. Ani Nighteyes hlídající na prahu mi nebyl dostatečnou zárukou.

Vzali si pouze to, co bezprostředně potřebovali. Vykovaní si nic neplánují ani na okamžik dopředu. Všechno sušené maso bylo spořádáno nebo poházeno kolem. Nechtěl jsem nic z toho, čeho se již dotkli. Otevřeli i můj písářský kufřík, ale ztratili zájem, když uvnitř nenašli nic k snědku. Menší krabička s jedy a bylinami podle nich asi obsahovala lahvičky s inkoustem. Nepustili se do ní. Z mého šatstva si vzali pouze košili a já neměl zrovna chuť si ji brát zpátky. Stejně jsem mu břicho prošpikoval děrami jako řešeto. Vzal jsem si, co zbylo, a vypadl ven. Přešel jsem louku a vystoupal na vrchol hřebenu, kde jsem měl dobrý výhled na všechny strany. Tam jsem se posadil a třesoucíma se rukama si zabalil zbylé věci na cestu. Zamotal jsem je do svého zimníku a vše ovázal koženými popruhy. Zbylý pás mi umožnil přehodit si ranec přes rameno. Až bude více světla, mohu vymyslet lepší způsob, jak ho nést, řekl jsem si.

"Připraven?" zeptal jsem se Nighteyese.

Vyrazíme na lov?

Ne. Na cestu. Zaváhal jsem. Máš moc velký hlad?

Trošku. To máš odsud tolik naspěch?

Nepotřeboval jsem si odpověď rozmýšlet: "Ano. Mám."

Pak si nedělej starosti. Můžeme cestovat a lovit zároveň.

Přikývl jsem, pak jsem zvedl zrak k noční obloze. Našel jsem si na nebesích Oráče a vydal se tím směrem. "Tam tudy," řekl jsem a ukázal na úbočí hřebenu. Vlk na to nic, pouze vstal a rozběhl se směrem, který jsem mu ukázal. Já šel za ním, uši a ostatní smysly nastražené, zda se v hlubinách noci něco nešustne. Pohyboval jsem se tiše, nic nás nepronásledovalo. Nic mne nepronásledovalo, pouze můj strach.

Noční cestování se nyní stalo pravidlem. Původně jsem zamýšlel cestovat ve dne a v noci spát. Ale po první noci, kdy jsem klusal lesem za Nighteyesem, jenž sledoval zvířecí stezky vedoucí vesměs správným směrem, jsem se rozhodl, že to takhle bude lepší. Stejně bych v noci nemohl usnout. Během prvních pár dní jsem měl dokonce potíže usnout ve dne. Pokaždé jsem pro nás našel výhodnou pozici, jež nám zároveň skýtala bezpečný úkryt a možnost zalehnutí, to vše při vědomí svého vyčerpání. Stočil jsem se do klubíčka, zavřel oči a jen tak ležel, trýzněn napjatostí svých vyostřených smyslů. Každý zvuk, každý pach okamžitě zburcoval mou pozornost a já se nedokázal znovu uvolnit, dokud jsem nevstal a neujistil se, že žádné nebezpečí nehrozí. Po čase také Nighteyes si začal stěžovat na můj neklid. Když jsem konečně usnul, v pravidelných intervalech jsem se trhaně budil, potil se a chvěl. Nedostatek spánku přes den způsoboval, že jsem byl o to zbědovanější v noci, kdy jsem klusal v závěsu za Nighteyesem.

Ale přesto ty bezesné hodiny, jakož i hodiny v poklusu za Nighteyesem, kdy mi hlava třeštila bolestí, nebyly promarněným časem. Během těchto hodin jsem v sobě živil nenávist k Regalovi a jeho koterii. Pěkně jsem ji vyostřil. Právě tohle ze mě udělal. Nestačilo mu, že mi vzal život, mou milou, nestačilo mu, že jsem se musel vyhýbat lidem a místům, jež jsem měl rád, nestačily mu jizvy, jimiž jsem byl poznamenán, a náhodné záchvaty třasu, které mě přepadaly. Ne. Udělal ze mě tohle, roztřeseného, vyděšeného králíka v lidské kůži. Neměl jsem ani odvahu vzpomínat na to, co všechno mně udělal, přesto jsem dobře věděl, že když tlak přeroste únosnou mez, ty vzpomínky se vynoří a vyjeví v celé své hrůze, aby mě deptaly. Vzpomínky, které jsem nemohl vyvolat přes den, číhaly v podobě fragmentů zvuků a barev, aby mě trýznily v noci. Pocit, jak ležím tvář na studeném kameni pokrytém kluzkou vrstvou mé teplé krve. Záblesk světla provázený mužskou pěstí, jež mě z boku udeřila do hlavy. Hrdelní mužské zvuky, jejich hulákání a mručení, které vydávají, když se dívají, jak je někdo mlácen. Tohle byla ona zubatá ostří, jež přetínala mé snahy usnout. S pálicíma očima a celý rozechvělý jsem ležel bdící po boku vlka a přitom myslel na Regala. Kdysi jsem měl lásku, v níž jsem věřil, že mě provede přes cokoli. Regal mi ji vzal. A nyní jsem v sobě naplno živil mohutnou nenávist k němu.

Během cesty jsme lovili. Mé odhodlání vařit si maso stůj co stůj se brzy ukázalo jako marné. Podařilo se mi rozdělat oheň asi tak každou třetí noc, a to jen když jsem objevil nějakou díru, kde by plameny a kouř nepřilákaly pozornost. Přesto jsem nepřipustil, abych klesl pod úroveň zvířete. Pečoval jsem o svou

čistotu a dbal o svůj oděv, jak mi to jen náš drsný život umožňoval.

Můj plán cesty byl prostý. Měli jsme putovat napříč územím, dokud nenarazíme na Jelení řeku. Cesta vedoucí souběžně s řekou vedla až do Turlake. Po této silnici cestovala spousta lidí, mohlo být sice trochu obtížné, aby se vlk vyhnul prozrazení, ale byl to nejrychlejší způsob přesunu. Jakmile se na ni dostaneme, bude to už jen kousek do Tradefordu na Vinné řece. A v Tradefordu zabiji Regala.

Tohle byl úhlem celý můj plán. Odmítal jsem přemýšlet o tom, jak cokoli z toho zvládnu. Odmítal jsem znepokojoval se kvůli všemu, co jsem nevěděl. Hodlal jsem prostě postupovat kupředu, ze dne na den, dokud své cíle nesplním. Alespoň to jsem se naučil, když jsem byl vlkem.

Znal jsem dost dobře pobřeží, jelikož jsem celé jedno léto strávil jako veslař na Verityho válečné lodi Rurisk, ale nebyl jsem moc důvěrně obeznámen s vnitrozemím vévodství Buck. Pravda, kdysi dávno jsem se tudy ubíral cestou do hor na zasnuby Kettricken. Tehdy jsem patřil ke svatební karavaně, jedoucí v sedlech a dobře zásobené. Nyní jsem však putoval sám a pěšky, takže jsem měl čas přemýšlet nad tím, co jsem viděl. Šli jsme jakousi zpustlou krajinu, ale bylo vidět, že z větší části zde kdysi byly pastviny pro stáda ovcí, koz a dobytka. Znovu a znovu jsme překračovali louky, kde rostla po hrud' vysoká, nespasena tráva, a nacházeli jen studené pastýřské chýše, od loňského podzimu opuštěné. Stáda, která jsme viděli, byla malá, ani zdaleka se neblížila velikosti stád, která jsem si vybavoval z předešlých let. Viděl jsem jen málo stád vepřů a pasaček v porovnání s mou první cestou tímto územím. Jak jsme se postupně blížili k Jelení řece, mýjeli jsme obilní pole, jež byla značně menší než ta, která jsem si pamatoval, a většina dobré země byla vydána napospas divoce rostoucí travě, aniž byla zoraná.

Dávalo mi to jen pramalý smysl. Viděl jsem něco takového na pobřeží, kde byla stáda a úroda rolníků opakovaně ničena při nájezdech. To, co za poslední roky nepadlo za obět' nájezdům či rabování, bylo odvedeno na daních, z nichž se financovala stavba válečných lodí a žoldy vojáků, kteří obyvatele jen zřídka ubránili. Ale podél toku řeky, mimo dosah nájezdníků — myslel jsem si, že zde naleznou Buck v mnohem větším rozkvětu. Skličovalo mě to.

Zakrátko jsme narazili na silnici, jež sledovala tok Jelení řeky. Byl zde mnohem menší provoz, než jaký jsem si vybavoval, a to jak na cestě, tak na řece. Lidé, s nimiž jsme se na cestě potkávali, byli drsní a nepřátelští, i když se Nighteyes držel z dohledu. Jednou jsem se zastavil na farmě a zeptal se, zda bych si z jejich studny nemohl nabrat vodu. Bylo mi to dovoleno, ale nikdo už neodvolal vrčící psy, když jsem si nabíral, a jakmile jsem měl svůj měch plný, žena mi řekla, ať si jdu raději po svých. Její postoj byl v těchto končinách očividně dominantní.

A čím dále jsem postupoval, tím to bylo horší. Pocestní, s nimiž jsem se na cestách potkával, nebyli kupci s povozy naloženými zbožím ani farmáři vezoucí úrodu na trh. Spíše to byly zubožené rodiny, často s veškerým svým majetkem na jednom či dvou tažných dvoukolácích. Zraky dospělých byly tvrdé a nepřátelské, zatímco u dětí byly často sklíčené a prázdné. Jakékoli naděje na to, že bych v okolí cesty našel práci, se brzy rozplynuly. Ti, kdo stále vlastnili domy či statky, je žárlivě střežili. Na dvorech štěkali psi, a jak se setmělo, dělníci z farem hlídali mladou úrodu před zloději. Minuli jsme několik "žebráckých městeček", změtí provizorních chýší a stanů podél silnice. V noci v nich jasně hořely ohně a dospělí s ledovými zraky stáli na stráž, vyzbrojeni holemi a kopími. Přes den jejich děti vysedávaly u silnice a žebraly na kolemjdoucích pocestných. Už jsem chápal, proč kupecké povozy, které jsem cestou viděl, byly tak dobře střeženy.

Po této cestě jsme putovali několik nocí, ploužíce se tiše jako přízraky řadou malých vísek, než jsme konečně dorazili k většímu městu. Jakmile jsme se přiblížili k předměstí, zaskočil nás rozbřesk. Když nás časné zrána předjelo několik kupců s povozem naloženým klíckami s kuřaty, pochopili jsme, že je čas ztratit se z dohledu. Přes den jsme se tedy usadili na malé vyvýšenině, odkud byl výhled na město vystavěné způli na řece. Když jsem nemohl usnout, seděl jsem a sledoval ruch na cestě pod námi. V městských docích byly uvázány malé i velké čluny. Občas ke mně vítr zanesl povyk posádek vykládajících zboží z lodí. Jednou jsem dokonce zaslechl útržek nějaké písně. Ke svému velkému překvapení jsem zjistil, že mě to táhne k mým vlastním. Nechal jsem Nighteyese spát, ale šel jsem jen k potoku na úpatí kopce. Pustil jsem se do praní košile a kamaší.

Tomu místu bychom se měli vyhnout. Pokusí se tě zabít, když tam vkročíš, namítl snažně Nighteyes. Seděl na břehu potoka vedle mě a díval se, jak se myji, zatímco večer zatemňoval nebesa. Košile a

kamaše už byly skoro suché. Snažil jsem se mu předtím vysvětlit, proč chci, aby na mě počkal, zatímco si odskočím do města do krčmy.

Proč by měli chtít mou smrt?

Jsmo cizinci, kteří páchli do jejich lovišť. Proč by nám neměli usilovat o život?

Lidé nejsou takoví, vysvětloval jsem mu trpělivě.

Ne. To máš pravdu. Patrně tě jenom vsadí do klece a pak zmlátí.

Ne, to neudělají, trval jsem pevně na svém, abych zamaskoval svůj strach, že by mě snad mohl někdo poznat.

Udělal to už jednou, tvrdil on. Nám oběma. A byla to tvá vlastní smečka.

To jsem nemohl popřít. A tak jsem mu slíbil: Budu moc, moc opatrný. Nezdržím se tam dlouho. Chci si jenom jít poslechnout, o čem se baví, zjistit, co se děje.

My bychom se měli starat o to, co se s nimi děje? S námi se děje to, že ani nelovíme, ani nespíme, ani neputujeme. Vždyť oni nejsou naše smečka.

Mohli bychom se dozvědět, na co se máme připravit, až budeme dále na cestě. Mohl bych zjistit, jestli je na cestách hustý provoz, jestli je k maní práce, na niž bych se na den či na dva nechal najmout, abych si vydělal trochu peněz. Něco na ten způsob.

Můžeme prostě putovat dále a přesvědčit se sami, zdůraznil umíněně Nighteyes.

Natáhl jsem si košili a kamaše na mokrou kůži. Prsty jsem si sčesal vlasy dozadu a vyždímal z nich vodu.

Ze zvyku jsem si je zapletl do copu bojovníka. Pak jsem se kousl do rtu a zamyslel se. Hodlal jsem se přece vydávat za potulného písaře. Rozpletl jsem si proto cop a rozpustil vlasy. Spadaly mi skoro na ramena. Na písaře trochu moc dlouhé. Většina jich měla vlasy krátké a holila šíje nad čelem, aby jim při práci nepadaly do očí. Nu což, s nezakrácenými vousy a přerostlými vlasy bych snad mohl být pokládán za písaře, který byl dlouho bez práce. Nebylo to sice moc dobré doporučení, co se týče mých schopností, ale vzhledem ke skrovným zásobám, které jsem měl, to bylo asi nejlepší možné řešení.

Narovnal jsem si a uhladil košili, abych vypadal slušně. Utáhl jsem si opasek a přesvědčil se, že dýka vězí pevně v pochvě, načež jsem potěžkal svůj nuzný měšec. Křesadlo uvnitř vážilo víc než samotné mince. Měl jsem čtyři stříbrňáky od Burriche. Před pár měsíci by to pro mne neznamenal nic. Teď to však bylo všechno, co jsem měl, a já se rozhodl, že je neutratím, pokud nebudu muset. Jediným dalším jménem, které mi patřilo, byla náušnice, kterou mi dal Burrich, a jehlice od Shrewda. Instinktivně jsem si sáhl na náušnici. Přestože mi byla na překážku, když jsme lovíli v hustém porostu, ten dotyk mi vždycky vrátil klid. Stejně jako jehlice v límci u košile.

Jenže jehlice tam nebyla.

Sundal jsem si košili a prohlédl límec, pak celý kus oděvu. Metodicky jsem si rozdělal ohýnek, abych měl světlo. Pak jsem rozbalil ranec a prošel celý jeho obsah, ne jednou, ale dvakrát. To vše navzdory takřka úplné jistotě o tom, kde jehlice je. Malý rudý rubín usazený ve stříbře spočíval v límci u košile, kterou měl na sobě mrtvý muž před pastýřskou chýší. Byl jsem si tím skoro jist, a přesto jsem si to nedokázal přiznat. Celou tu dobu, co jsem hledal, Nighteyes slídl v neurčitém kruhu okolo ohně a kňoural v mírném rozčilení z mé úzkosti, kterou vycíťoval, ale nemohl ji pochopit. "Psst!" řekl jsem mu podrážděně a přinutil svou mysl, aby se vrátila k nedávným událostem, jako bych se šel hlásit králi Shrewdovi.

Vzpomněl jsem si, že naposled jsem jehlici měl oné noci, kdy jsem zapudil Burriche a Chadea. Vytáhl jsem si ji z límce u košile a oběma ji ukázal, pak jsem si sedl a chvíli na ni hleděl. Potom jsem ji zastrčil zpátky. Nemohl jsem si vzpomenout, že bych ji od té doby měl v rukou. Nevzpomínal jsem si, že bych ji z košile vytáhl, když jsem ji pral. Patrně bych se o ni při praní popíchal, kdyby byla stále tam. Obvyčejně jsem však jehlici zasouval do švu, kde vězela pevněji. Připadalo mi to bezpečnější. Na žádný pád jsem nevěděl, jestli jsem ji nevytrousil během lovu s vlkem či jestli stále nevězí v košili, kterou měl na sobě ten mrtvý muž. A možná že ležela na stole a někdo z vykovaných si tu třpytivou věcíčku vzal, když se přehrabovali v mých věcech.

Byla to jenom jehlice, připomněl jsem si. Pojednou jsem zoufale zatoužil, abych ji někde spatřil, zapíchnutou do podšívky pláště nebo zapadlou v botě. V náhlém zákmitu naděje jsem překontroloval vnitřek obou bot. Nebyla tam. Jenom jehlice, kousek opracovaného kovu s blyštivým kamínkem. Jen

upomínka, kterou mi dal král Shrewd, když mě prohlásil za svého, když ustavil pouto mezi námi namísto pouta pokrevního, jež nemohlo být nikdy legitimně uznáno. Jen jehlice, a přitom všechno, co mi zůstalo po mém králi a dědovi. Nighteyes znovu zakňoural a já pocítil nevysvětlitelné nutkání zavrčet na něj v odpověď. Musel to vědět, ale přesto přišel, pozvedl mi čenichem loket a prostrčil mi hlavu pod paží, až jsem měl jeho velkou šedou hlavu na hrudi a své ruce okolo jeho plecí. Najednou vztyčil čenich a bolestivě mě dloubl do brady. Já ho drsně objal a on se natočil, aby se mi otřel hrdlem o obličej. Bylo to gesto krajní důvěry, gesto vlka k vlkovi, to nastavení hrdla napospas zubům druhého. Po chvíli jsem vzdychl a bolest ze ztráty, kterou jsem pociťoval kvůli té věci, byla hned menší.

Byla to jen nějaká věc ze včerejška? podivil se váhavě Nighteyes. Věc, která tu už není? Nikoli trn, co bys měl v tlapě, ani bolest v břiše?

"Jen nějaká věc ze včerejška," musel jsem souhlasit. Jehlice, kterou obdržel chlapec, který již neexistoval, od muže, který již zemřel. Snad je to jenom dobře, pomyslel jsem si. O jednu věc méně, která by mě mohla spojovat s FitzChivalrym usvědčeným z Moudrosti. Počechral jsem mu chlupy vzadu na krku a potom ho podrbl za ušima. Posadil se vedle mě, načež do mě šťouchl, abych ho znovu podrbl. Udělal jsem to a přitom se zamyslel. Snad bych si měl sundat Burrichovu náušnici a ukrýt ji ve vaku. Ale věděl jsem, že bych to stejně neudělal. Ať je jediným pojátkem, které si odnesu z tamtoho života do nynějšího.

"Nech mě vstát," řekl jsem vlkovi a on se ode mne neochotně odlepil. Znovu jsem si svědomitě zabalil věci do rance a zavázal jej, načež jsem udupal ohýnek.

"Mám se za tebou vrátit sem, nebo se sejdem na opačné straně města?"

Na opačné straně?

Když obejdeš město a pak se vrátíš k řece, natrefíš tam na pokračování silnice, vysvětloval jsem.

Sejdeme se tedy támhle?

To by šlo. Čím méně času strávíme u tady toho lidského doupěte, tím lépe.

Nu dobře. Najdu tě tam zítra ráno, řekl jsem mu.

To spíš najdu já tebe, otupělý čenichu. A budu mít pěkně nacpané břicho, až tě najdu.

Musel jsem souhlasit, že je to pravděpodobnější.

Dávej si pozor na psy, varoval jsem ho, ještě než mi zmizel v křoví.

Ty si na ně dávej pozor, odvětil a pak se mým smyslům ztratil, s výjimkou našeho pouta Moudrosti.

Hodil jsem si ranec přes rameno a pak zámířil dolů k cestě. Byla už naprostá tma. Chtěl jsem k městu dojít ještě před setměním a zastavit se v nějaké krčmě na kus řeči a možná i žejdlík piva a pak si jít po svých. Chtěl jsem se projít po tržišti a naslouchat tlachání kupců. Místo toho jsem vcházel do města, jež už většinou spalo. Tržiště bylo opuštěné až na pár psů, kteří v prázdných stáncích slídili za odpadky.

Opustil jsem náměstí a stočil své kroky směrem k řece. Tam dole jistě najdu spoustu hostinců a krčem žijících z říčního obchodu. Tu a tam ve městě hořelo několik pochodní, avšak většina světla v ulicích se řinula ze špatně uzavřených okenic. Hrubě dlážděné ulice nebyly v moc dobrém stavu. Několikrát jsem si spletl díru se stínem a málem jsem zakopl. Zastavil jsem městského strážníka, ještě než on stačil zastavit mě, a zeptal se ho, jaký by mi doporučil přístavní hostinec. U váhy, poradil mi, nejhezčí a nejpočetnější hostinec, jak už jeho název praví, a není možné ho minout. Přísně mne varoval, že žebrání se tu netrpí a že kapsáři mají štěstí, když se jim dostane jenom výprasku. Poděkoval jsem mu za jeho varování a šel si svou cestou.

Hostinec U váhy jsem našel zcela bez problémů, tak jak mi strážník říkal. Z jeho otevřených dveří se řinulo ven světlo a s ním hlasy dvou žen pějících veselou píseň. Mé srdce poskočilo radostí při tom milém nápěvu a bez váhání jsem vstoupil. Mezi velice tlustými zdmi z hliněných cihel a pod mohutnými trámy se nacházela prostorná místnost s nízkým stropem, kde to hojně vonělo masem, dýmem a rybářským lidem. Krb na jednom konci krčmy měl v jícnu na rožni krásný kousek masa, ale většina lidí byla tohoto pěkného letního večera shromážděna v chladnějším koutě místnosti. Dvě pěvkyně měly židle vytaženy na stůl a společně zpívaly. Šedovlasý chlapík s harfou, jenž k nim očividně patřil, se potil u druhého stolu, zatímco na nástroji vyměňoval strunu. Usoudil jsem, že je to mistr a dvě potulné zpěvačky, nejspíše rodinná sestava. Stál jsem a díval se, jak společně zpívají, a v mysli jsem se vrátil zpátky na Buckkeep, do doby, kdy jsem naposled slyšel hudbu a viděl lidi shromážděné pospolu. Neuvědomoval jsem si, že zírám, dokud jsem si nevšiml, jak jedna z žen pokradmu šťouchla loktem do sousedky a docela nepatrně

pokynula směrem ke mně. Druhá žena vyvalila oči a můj pohled opětovala. Sklopil jsem zrak a zrudl. Odtušil jsem, že to ode mě bylo nezdvořilé, a odvrátil jsem zrak jinam.

Stoupl jsem si na kraj hloučku obecnstva, a když píseň skončila, připojil jsem se k potlesku. To už byl chlapík s harfou připravený a vyloudil ze zpěvaček klidnější nápěv, který měl ustálený rytmus vesel v záběru. Ženy seděly na kraji stolu, zády k sobě, a jejich dlouhé vlasy se navzájem mísily, zatímco zpívaly. Lidé si při téhle písni sedli a někteří se odebrali ke stolům podél zdi, kde spolu tiše rozmlouvali. Sledoval jsem mužovy prsty na strunách harfy a obdivoval se jejich hbitosti. V příští chvíli u mě stál rudolící chlapec, který se ptal, co si budu přát. Jen žejdlík piva, řekl jsem mu, a on byl v mžiku zpátky s pivem a hrstí medfáků zpátky za můj stříbrňák. Našel jsem si stůl nedaleko pěvců a spíše doufal, že někdo projeví dost zvědavosti, aby si přisedl. Ovšem kromě několika pohledů očividně stálých hostů se o cizince nikdo příliš nezajímal. Pěvci skončili svou píseň a začali se bavit mezi sebou. Letný pohled té starší ze dvou žen mi připomněl, že opět zírám. Sklopil jsem zrak na stůl.

Když jsem měl džbán asi způli vypitý, došlo mi, že už nejsem na pivo zvyklý, zvláště ne na prázdný žaludek. Mávnutím ruky jsem přivolal chlapce ke stolu a požádal jej o porci večere. Přinesl mi čerstvý odřezek masa z rozně s porcí dušené kořenové zeleniny, to vše zalito vývarem. Jídlo a dolití džbánu mě připravily o zbytek medfáků. Když jsem pozvedl obočí nad zdejšími cenami, hoch se zatvářil překvapeně. "Je to polovic, co by po vás chtěli U námořnického uzlu, sire," řekl mi rozhořčeně. "A maso je dobré skopové, žádná něčí stará trkavá koza, která měla Špatný konec."

Snažil jsem se situaci uklidnit slovy: "Jenom mám takový dojem, že za stříbrňák už si člověk nekoupí to, co dřív."

"Možná že ne, to je ale stěží moje vina," poznamenal drze a šel zpátky do kuchyně.

"Inu, stříbrňák je fuč rychleji, než jsem čekal," pokáral jsem sám sebe.

"To je písnička, kterou všichni známe," zvolal harfenista. Seděl zády ke stolu a patrně mě sledoval, zatímco jeho partnerky řešily nějaký problém s píšťalou. S úsměvem jsem na něj kývl a pak promluvil nahlas, když tu jsem si všiml, že jeho oči jsou zakaleny došeda.

"Nějakou dobu už jsem na poříční cestě nebyl. Vlastně už hodně dlouho, asi dva roky. A když jsem tady byl naposled, hostince a jídlo byly levnější."

"Jářku, vsadil bych se, že totéž bys mohl říci o všech Šesti vévodstvích, nebo alespoň o těch pobřežních. Ted' se říká, že nové daně tu máme častěji nežli úplněk." Rozhlédl se kolem, jako kdyby viděl, a já odtušil, že není slepý dlouho. "A taky se ted' říká, že půlka daní jde do břicha Farrowcům, kteří je vybírají."

"Joshi!" napomenula ho jedna z jeho partnerek a on se k ní s úsměvem otočil.

"Neříkej mi, že zrovna ted' jsou tu nějací nablízku, Honey. Mám nos, který Farrowce vycítí na sto honů."

"A umíš rovněž vycítit, s kým se to bavíš?" zeptala se ho hodně jízlivě. Honey byla starší z obou žen, asi tak v mém věku.

"Mládenec poněkud na dně se štěstím, řekl bych. A proto žádný vypasený Farrowec, který by přišel vybírat daně. A krom toho vím, že to nemůže být jeden z Brightových výběřčích, přesně od okamžiku, kdy tu začal kňourat nad cenou večere. Kdypak jste viděli, že by někdo z nich v hostinci či krčmě za něco zaplatil?"

Při těch slovech jsem se dost zamračil. Když byl na trůně Shrewd, jeho vojáci či výběřčí si nevzali nic, aniž nabídli nějakou náhradu. Zřejmě to byl útlocit, kterým se Bright nijak nezátěžoval, alespoň ne v Bucku. Nicméně jsem se rozpomněl na své vlastní způsoby.

"Smím vám nechat dolít džbán, harfenisto Joshi? A vašim společnícím též?"

"Co to má znamenat?" zeptal se stařík, napůl s úsměvem a napůl s pozvednutým obočím. "Reptáš tu a zdráháš se utratit pár mincí, aby sis naplnil žaludek, ale ochotně bys je vydal, jen abys nám dolil džbánek?"

"Hanba pánovi, který poslouchá písně pěvců, a přitom nechává jejich hrdla vyschlá od zpívání," odvětil jsem s úsměvem.

Ženy za Joshovými zády si vyměnily pohledy a Honey se mě trochu kousavě zeptala: "A kdypak jsi byl naposled pánem, mladíku?"

"To se jen tak říká," řekl jsem po chvíli rozpačitě. "Ale neskřblil bych penězi na písně, které jsem si

vyslechl, zvláště když k nim přidáte trochu novinek. Mířím po poříční cestě nahoru, třeba jste zrovna na cestě dolů?"

"Ba ne, sami se ubíráme vzhůru," přidala se mladší žena bystře. Bylo jí asi tak čtrnáct a měla ohromně modré oči. Viděl jsem, jak ji druhá žena pohybem umlčela. Pak své společníky představila: "Jak už jste slyšel, dobrý pane, tohle je harfenista Josh a já jsem Honey. Má sestřenka se jmenuje Piper. A vy...?" Dva kopance za tak krátký rozhovor. Za prvé že jsem mluvil, jako bych stále sídlil na Buckkeepu a oni byli pěvci na návštěvě hradu, a pak že jsem si dopředu nevymyslel žádné jméno. Zalovil jsem v mysli po nějakém jméně a pak, po trochu moc dlouhé odmlce, jsem ze sebe vypravil: "Cob." Vzápětí mě zamrazilo a já se v duchu podívil, proč jsem si vybral jméno muže, kterého jsem znal a zabil.

"Nuže... Cobe," řekla Honey, zaváhavši před vyslovením jména stejně jako já, "možná bychom pro tebe nějaké novinky měli a rádi uvítáme džbáněk čehokoli, ať už jsi někdy býval pánem nebo ne. Jen pověz, koho si přeješ, abychom na cestě neviděli, jak tě hledá?"

"Prosím?" zeptal jsem se tiše a pak pozvedl svůj prázdný džbán na znamení kuchtíkovi.

"Je to zběhlý učeň, otče," sdělila Honey otci s převelikou jistotou. "Má k ranci přivázaný písářský kufřík, ale vlasy má přerostlé a na prstech ani známku po inkoustu." Zasmála se mému rozmrzelému výrazu, aniž by blíže vytušila pravou příčinu. "Ale jdi... Cobe, já jsem přece zpěvačka. Když nezpíváme, všímáme si všeho, co by nám mohlo posloužit jako námět pro písničku. Nemůžeš od nás čekat, že si nebudeme všimnat věcí kolem."

"Já nejsem zběhlý učeň," pravil jsem klidně, ale neměl jsem po ruce žádnou lež, kterou bych své prohlášení doplnil. Jak by mě Chade za tenhle kopanec praštil přes prsty!

"Nám je jedno, jestli jsi, nebo nejsi, hochu," utěšoval mě Josh. "V každém případě jsme nezaslechli povyk žádných rozhorlených písářů, kteří by hledali ztracené učně. V těchto dnech by většina byla ráda, kdyby jim jejich svěřenci utíkali... v tak těžkých časech aspoň o jeden hladový krk méně."

"A písářův učeň u trpělivého mistra stěží přijde ke zlomenému nosu či zjizvené tváři," poznamenala soucitně Piper. "Takže si z toho nic nedělej, jestli jsi utekl."

Konečně přišel kuchtík a oni byli k mému splasklému měšci milosrdní, neboť si neobjednali nic dalšího než jen pivo. Nejprve k mému stolu přišel Josh a pak obě ženy. Kuchtík o mně musel získat lepší mínění, když jsem se tak staral o zpěváky, poněvadž, když jim přinesl džbánky, dolil i můj a nic mi za to neúčtoval. Přesto se však další můj stříbrňák rozpadl v hrstku měďáků, když jsem jim uhradil pití. Snažil jsem se brát to filozoficky a připomněl si, že mám nechat měďák chlapci, až půjdu pryč.

"Takže," spustil jsem, když hoch odešel, "jaképak jsou novinky z dolního toku řeky?"

"Copak jsi tudy sám právě nešel?" zeptala se jízlivě Honey.

"Ne, milady, ve skutečnosti jsem šel napříč územím poté, co jsem navštívil nějaké přátele mezi pastevci," improvizoval jsem. Způsoby Honey už mě začínaly unavovat.

"Milady," prohodila k Piper a zakoulela očima. Piper se zahihňala. Josh je ignoroval.

"Na dolním toku je to v těchto dnech stejné jako na horním, ba ještě horší," řekl mi. "Těžké časy, a ještě těžší přijdou na ty, kdo farmaří. Obilí na jídlo padlo všechno na daně, takže obilí na setí posloužilo jako krmě pro děti. A tak jenom to, co zbylo, skončilo zaseto v poli, přičemž nikomu nevzroste více, když zaseje méně. Totéž platí pro dobytek a stáda. A nejsou žádné náznaky toho, že by daně měly být o těchto žních menší. Ba i prostá husopaska, jež neumí spočít vlastní věk, ví, že když máš málo a z toho vezmeš ještě víc, na stole nezbude nic. Podél slaných vod je to ještě horší. Když jde člověk na ryby, kdo může říci, co se doma přihodí, než se vrátí? Farmář oseje pole a ví, že nezplodí dost na daně i pro rodinu a že míně než půlka klasů zůstane stát, dorazí-li na návštěvu rudé lodě. Jedna chytrá písnička vypráví o farmáři, který říká výběřčímu daní, že rudé lodě již odvedly práci za něj."

"Až na to, že chytří zpěváci ji nezpívají," připomněla mu jízlivě Honey.

"Takže rudé lodě najíždějí i na pobřeží Bucku," pravil jsem tiše.

Josh se hoře uchechtl. "Buck, Bearns, Rippon nebo Shoaks... pochybuji, že se rudé lodě starají o to, kde jedno vévodství končí a kde začíná druhé. Pokud je oblévá moře, vylodí se tam."

"A co naše lodě?" zeptal jsem se tiše.

"Ty, které nám sebrali nájezdníci, si vedou výborně. A ty zbylé, které nás brání, inu, ty jsou úspěšné asi jako komáři obtěžující dobytek."

"Cožpak v tyto dny za Buckem nikdo pevně nestojí?" zeptal jsem se a zaslechl ve svém hlase zoufalství. "Buckkeeperská paní ano. Nejen pevně, ale i hlasitě. Někteří říkají, že dělá jen povyk a hubuje, ale jiní vědí, že po nich nežádá nic, co by už sama neudělala." Harfenista Josh mluvil, jako by to znal z první ruky.

Byl jsem zmatený, ale nechtěl jsem působit příliš nevědomě. "A to?"

"Všechno, co zmůže. Nenosí už vůbec žádné šperky. Všechny byly prodány a výtěžek putoval na zaplacení hlídkových lodí. Prodala i všechnu svou půdu po předcích a peníze poskytla na vyplacení žoldáků na hlídkových věžích. Říká se, že prodala i náhrdelník, který jí dal princ Chivalry, totiž rubíny po jeho babičce, přímo princ Regalovi, aby zakoupila obilí a stavební trámy pro vesnice v Bucku, které potřebovaly znovu vystavět."

"Patience," zašeptal jsem. Ty rubíny jsem jednou viděl, už dávno, když jsme se navzájem teprve sbližovali. Cenila si jich natolik, že je nechtěla ani nosit, ale přesto mi je ukázala a řekla, že jednoho dne by si je mohla vzít moje nevěsta. Už dávno. Natočil jsem hlavu stranou a snažil se opanovat svůj výraz.

"Kdepak jsi prospal celý uplynulý rok, Cobe, že nic z toho nevíš?" zeptala se sarkasticky Honey.

"Byl jsem pryč," řekl jsem klidně. Otočil jsem se zpátky ke stolu a statečně se střetl s jejím pohledem. Doufal jsem, že moje tvář nic neprozradí.

Vztyčila hlavu a usmála se na mě. "A kde?" namítla bystře.

Vůbec mi nebyla po chuti. "Žil jsem sám na vlastní pěst, v lesích," řekl jsem posléze.

"Proč?" Zatímco naléhala, usmívala se. Byl jsem si jist, že ví, jak je mi to nepříjemné.

"Patrně proto, že jsem chtěl," řekl jsem. Znělo mi to, jako by to řekl sám Burrich, až jsem se po něm málem ohlédl přes rameno.

Vyšpulila na mě ústa, bez sebemenšího projevu kajícího, ale tu harfenista Josh postavil džbán na stůl trochu rázněji. Neřekl žádné slovo a pohled jeho slepých očí, kterým ji obdařil, byl pouhým zákmitem, ale ona se v tu ránu stáhla. Sepjala ruce na okraji stolu jako pokárané dítě a já si na chvíli pomyslel, že je zkroušená, dokud ke mně nevzhledla zpod svých řas. Její oči se střetly přímo s mýma a nepatrný úsměv, kterým po mně střelila, byl vzpurný až vzdorovitý. Stočil jsem pohled stranou, vůbec nechápaje, proč se do mě chce takto střežovat. Pohlédl jsem na Piper a zjistil jsem, že její líčka jsou jasně rudá od potlačovaného smíchu. Sklopil jsem zrak ke svým rukám na stole a proklínal nach, jenž se mi náhle vlil do tváře.

Ve snaze znovu navázat rozhovor jsem se zeptal: "Jsou nějaké nové zprávy z Buckkeepu?"

Harfenista Josh krátce vybafl smíchem. "Žádné nové mizérie, o něž bych se podělil. Zvěsti jsou pořád ty samé, liší se pouze názvy vesnic a měst. Och, ale jedna perlička by tady byla, a to skvostná. Zrovinka se povídá, že král Regal se chystá pověsit Pod'obaného muže osobně."

Právě jsem polykal hlt piva. Prudce jsem se zakuckal a zeptal se: "Cože?"

"Je to jen hloupý žert," prohlásila Honey. "Král Regal nechal rozhlásit, že udělí odměnu ve zlat'ácích tomu, kdo mu dokáže přivést jistého muže, hodně pod'obaného od neštovic, nebo ve stříbrnácích komukoli, kdo mu poskytne zprávy o tom, kde by se mohl nalézat."

"Muž pod'obaný od neštovic? To je celý jeho popis?" zeptal jsem se obezřele.

"Prý je vyzáblý, a šedovlasý, a prý se občas maskuje za ženu." Josh se vesele zakuckal, aniž by tušil, jak mi při jeho slovech ztuhly vnitřnosti. "A provinil se velezradou. Říká se, že král ho viní ze zmizení nastávající královny Kettricken i s jejím nenarozeným dítětem. Někteří povídají, že je to jen potrhlý stařec, který prý dělal poradce Shrewdovi, a že jako takový napsal vévodům pobřežních vévodství a vyzval je, aby byli stateční, že Verity se vrátí a jeho dítě zdědí farseerovský trůn. A podle dalších zvěstí, asi tak stejně duchaplných, král Regal doufá pověsit Pod'obaného muže a ukončit tak veškeré strasti Šesti vévodství." Znovu se zakuckal, zatímco já si nasadil útrpný úsměv a přikývl jako nějaký prost'áček. Chade, pomyslel jsem si. Regal se nějak dostal Chadeovi na stopu. Jestliže věděl, že je pod'obaný, co mohl vědět ještě? Očividně si ho spojil s maškarádou lady Thyme. Uvažoval jsem, kde asi teď Chade je a zda je v pořádku. S pocitem náhlého zoufalství jsem si přál, abych byl znal jeho plány a to, z jakého komplotu mě vyloučil. Srdce v hrudi mi pokleslo, jak se mé vnímání mých vlastních činů pojednou obrátilo. Zapudil jsem od sebe Chadea proto, abych ho ochránil před mými plány, anebo jsem ho opustil právě v době, kdy svého učeně potřeboval?

"Jsi ještě tady, Cobe? Stále vidím tvůj stín, ale tvá přítomnost u stolu se velmi vytratila."

"Och, jsem tady, harfenisto Joshi!" pokusil jsem se vlít svým slovům nějaký život. "Jen přemítám nad tím, co jste mi sdělil, toť vše."

"Přemýšlí, jakého poddaného muže by mohl Regalovi prodat, soudě podle výrazu jeho tváře," vpadla nám do řeči jízlivá Honey. Pojednou mi došlo, že to své ustavičné podrážvání a uštěpačné řeči považuje za jakýsi druh flirtování. Urychleně jsem si řekl, že pro ten večer mám už všeho družení a povídání víc než dost. Příliš jsem vyšel ze cviku v jednání s lidmi. Raději ihned odejdu. Ať si klidně myslí, že jsem divný a hrubý, jen abych je dalším setrváním nepodnítl k zvědavosti.

"Nuže, děkuji vám za vaše písně a společnost," řekl jsem co nejlíbezněji. Nahmatal jsem prsty měďák, abych ho nechal chlapci pod džbánem. "A měl bych se už raději vydat znovu na cestu."

"Ale venku je už úplná tma!" namítla překvapeně Piper. Postavila džbánek na stůl a pohlédla na Honey, která vypadala šokované.

"A chladno, milady," poznamenal jsem lehkovážně. "Raději cestuji v noci. Měsíc se blíží úplňku, takže na široké cestě, jako je poříční silnice, by mělo být dost světla."

"To nemáš žádný strach před vykovanými?" zeptal se poněkud užasle harfenista Josh.

Ted' jsem byl zase zaskočen já. "Tak daleko ve vnitrozemí?"

"Tys musel žít někde na stromě," zvolala Honey. "Všechny cesty jsou jimi zamořené. Někteří cestují v doprovodu stráží, lučištníků a šermířů. A jiní, jako my, cestují ve skupinách, když to jde, a jedině ve dne."

"Nemohou je hlídky udržet alespoň z dosahu cest?" otázal jsem se udiveně.

"Hlídky?" odfrkla si pohrdlivě Honey. "Většina z nás se raději potká s vykovanými než s bandou Farrowců s píkami. Vykovaní je neobtěžují, a tak oni neobtěžují vykované."

"A proč tedy vůbec hlídkují?" zeptal jsem se zlostně.

"Hlavně kvůli pašerákům," odvětil Josh, ještě než stačila promluvit Honey. "Či tak to alespoň tvrdí. Staví mnoho počestných obchodníků, aby jim prohledali zavazadla a vzali si, co se jim zlíbí, nazývajíce to kontrabandem, nebo prostě tvrdí, že v posledním městě to bylo nahlášeno jako ukradené. Mám dojem, že lord Bright je neplatí, jak si sami podle sebe zaslouží, takže si k výdělku pomáhají, jak mohou."

"A princ... král Regal, copak ten nic nedělá?" Jak titul, tak otázka mi moc nešly přes rty.

"Možná že kdybys šel až do Tradefordu, mohl by sis mu postěžovat osobně," řekla mi sarkasticky Honey. "Jsem si jistá, že by tě vyslechl zrovna tak, jako nevyslechl tucty poslů, kteří tam šli předtím." Odmlčela se a zatvářila se zamyšleně. "Ačkoli jsem slyšela, že když se nějakí vykovaní dostanou tak daleko do vnitrozemí, aby mu působili potíže, má své způsoby, jak se s nimi vypořádat."

Cítil jsem se mizerně a zničeně. Pro krále Shrewda bylo vždy otázkou cti, že v Bucku existovalo jen malé nebezpečí ze strany lupičů, pokud se člověk držel hlavních cest. Když jsem teď slyšel, že ti, kdo by měli střežit královské silnice, nejsou o nic lepší než lupiči samotní, jako by do mě rýpl nožíkem. Nestačilo už to, že Regal uchvátil trůn a pak uprchl do vnitrozemí. On neudržel ani zdání toho, že zemi vládne moudře. Otupěle jsem přemítal, zda netrestá celý Buck za to, s jakou netečností přivítal jeho nástup na trůn. Bylo pošetilé o tom dumat, věděl jsem, že to tak je. "Inu, ať už vykovaní či Farrowci, obávám se, že přesto musím vyrazit na cestu," oznámil jsem jim. Dopil jsem zbytek piva ve džbánu a postavil ho na stůl.

"Proč nepočkáš aspoň do svítání, mládenče, a pak nejdeš s námi?" nabídl mi pojednou Josh. "V tyto dny není zas takové horko, aby se nedalo cestovat, poněvadž od řeky stále mírně vane. A čtyři jsou dnes ve větším bezpečí než tři."

"Převelice děkuji za vaši nabídku," spustil jsem, ale Josh mě přerušil.

"Neděkuj mi, protože jsem nevznesl žádnou nabídku, nýbrž žádost. Já jsem slepec, nebo k tomu nemám daleko. Určitě sis toho všiml. A také sis všiml, že mé společnice jsou půvabné mladé ženy, ačkoliv podle způsobu, s jakým si tě Honey dobírala, soudím, že ses usmíval víc na Piper než na ni."

"Otče!" spustila rozhorleně Honey, ale Josh umíněně pokračoval.

"Nenabízels jsem ti ochranu ve větším počtu, ale žádal jsem tě, abys zvážil, jestli nám nenabídneš svoji pomocnou ruku. Nejsme žádní boháči, nemáme peníze na najímání stráží. A přesto musíme putovat po cestách, vykovaní nevykovaní."

Joshovy zamlžené oči se neomylně střetly s mýma. Honey pohlédla stranou, rty pevně semknuté, zatímco Piper mě otevřeně sledovala s prosebným výrazem ve tváři. Vykování. Přitisknutý k zemi, pěsti dopadající na mne shora. Sklopil jsem zrak na stůl. "Nejsem žádný velký bojovník," řekl jsem mu nepokrytě.

"Aspoň bys viděl, po čem se oháníš," odvětil neoblomně. "A určitě bys je uviděl přicházet dřív než já. Podívej, jdeš přece stejným směrem jako my. Bylo by pro tebe tak těžké jít pár dní přes den namísto v noci?"

"Otče, nepros ho!" napomenula ho Honey.

"Raději ho budu prosit, aby šel s námi, než bych se doprošoval vykovaných, aby tě pustili celou!" řekl drsně. Otočil se tváří znovu ke mně a dodal: "Střetli jsme se s nějakými vykovanými, už před pár týdny. Děvčata měla rozum a utíkala, když jsem na ně volal, ať uprchnou, když už jsem jim nestačil. Ale připravili nás o všechno jídlo a poškodili mi harfu a..."

"A zmlátili ho," pravila tiše Honey. "A tak jsme přísahaly, Piper a já, že příště před nimi utíkat nebudeme, ať jich je kolik chce. Ne, pokud bychom měly opustit tátu." Laškovně dobírání a uštěpačnost byly z jejího hlasu rázem pryč. Věděl jsem, že to, co právě řekla, míní doopravdy.

Trochu se opozdím, vydechl jsem k Nightyesovi. Počkej na mě, hlídej mě, nepozorovaně mě následuj.

"Připojím se k vám," souhlasil jsem. Nejsem s to říci, zda jsem tu nabídku učinil ochotně. "Ačkoli nejsem zrovna člověk, který se umí rvát."

"Jako bychom to nepoznali z jeho tváře," poznamenala Honey úkosem k Piper. Do jejího hlasu se opět vrátila uštěpačnost, ale já pochyboval, že by měla ponětí o tom, jak hluboce mě její slova ranila.

"Mé díky jsou vše, čím ti mohu zaplatit, Cobe." Josh se přes stůl natáhl ke mně a já si s ním stiskl ruce postaru, na znamení uzavřeného obchodu. Náhle se zazubil, jeho úleva byla nasnadě. "Takže přijmi mé díky a sdílej s námi všechno, co jako pěvci můžeme nabídnout. Nemáme dost peněz na pronajmutí pokoje, ale hostinský nám nabídl přístřeší ve stodole. Už to není, co bývalo, když minstrel dostal pokoj a jídlo na požádání. Ale stodola má alespoň dveře, které se uzavrou mezi námi a nocí. A zdejší hostinský má dobré srdce, nebude se zdráhat poskytnout přístřeší i tobě, když mu řeknu, že pocestuješ s námi jako strážce."

"Bude to lepší přístřeší, než jaké jsem poznal za mnoho posledních nocí," řekl jsem mu ve snaze navodit vděčnost. Srdce mi přitom kleslo až do ledové jámy mého břicha.

Do čeho ses to zase dostal? podivil se Nightyes. Tak jako já.

5 Střety

Co je to Moudrost? Někteří by řekli, že je to perverze, zvrácené vyžívání ducha, čímž lidé získávají znalosti o životech a jazycích zvířat, aby nakonec klesli takřka na úroveň zvířat samotných. Avšak mé vlastní studie Moudrosti a jejích praktikantů mě přivedly k odlišným závěrům. Moudrost je zřejmě jakási forma napojení mysli, zpravidla na konkrétní zvíře, jež otevírá cestu porozumění zvířecím myšlenkám a pocitům. Neposkytuje lidem, jak mnozí tvrdí, znalost ptačích a zvířecích jazyků. Člověk nadaný Moudrostí má vědomí života v širokém spektru všude kolem, včetně lidí a dokonce též některých mohutnějších a starších stromů. Ovšem dotýčný nemůže náhodně navázat s libovolným zvířetem "konverzací". Může vycítit přítomnost zvířete poblíž a možná i rozpoznat, zda je zvíře ostražitě, nepřátelsky naladěné či zvědavé. Nedává však člověku moc nad zvířaty na zemi a ptáky na nebi, jak nám předkládají některé fantastické historky. Dalo by se říci, že Moudrost je přijetí zvířecí podstaty v nitru člověka, a tudíž i vědomí prvku lidskosti u zvířete, lidskosti, kterou též každý zvířecí tvor nosí v sobě. Legendární věrnost, kterou připoutané zvíře cítí k jedinci nadanému Moudrostí, není táž, jakou může věrné zvíře projevovat svému pánovi. Spíše je odrazem věrnosti, kterou Moudrý přislíbil svému zvířecímu druhovi, náklonnost za náklonnost.

Nespál jsem dobře, a to nejenom proto, že jsem už nebyl zvyklý spávat v noci. To, co mi řekli o vykovaných, mi nahnalo pěkný strach. Muzikanti si všichni vylezli na vyvýšené patro, aby se vyspali na hromadě slámy, já si však našel koutek pro sebe, kde jsem se opřel zády o zeď a přitom měl stále výhled

na dveře. Bylo to podivné, trávit noc znovu ve stodole. Byla to pěkná bytelná stodola, postavená z říčního kamení, malty a trámů. Hostinští chovali krávu a hrstku kuřat vedle svých vlastních nájemných koní a zvířat hostů. Domácí zvuky, vůně sena a pachy zvířat mě rázem ve vzpomínkách přenesly do Burrichových stájí. Náhle se mi po nich zastesklo tak silně, jak mi nikdy nebylo smutno po mém pokoji nahoře na hradě.

Přemýšlel jsem, jak se asi vede Burrichovi a jestli také vío obětech Patience. Myslel jsem na lásku, která mezi nimi kdysi byla, a jak ztroskotala na Burrichově smyslu pro povinnost. Patience si pak vzala mého otce, právě toho muže, jemuž se Burrich zavázal veškerou svou věrností. Pomyslelněkdys na to, že by za ní šel a pokusil se získat ji znovu zpátky? Ne. Věděl jsem to okamžitě a bez sebemenších pochybností. Navždy by mezi nimi stál Chivalryho přízrak. A teď i můj.

Nebyl to moc velký skok od těchto úvah k myšlenkám na Molly. Učinila za nás za oba totéž rozhodnutí, k němuž dospěl Burrich v případě Patience a jeho. Molly mi řekla, že má posedlost věrností králi způsobila, že bychom nikdy nemohli patřit jeden druhému. A tak si našla někoho jiného, koho dokázala mít ráda stejně jako já Verityho. Její rozhodnutí jsem si protivil v každém ohledu, kromě toho, že jí zachránilo život. Opustila mě. Nebyla na Buckkeepu, aby se mnou sdílela můj pád a veřejnou potupu. Jen neurčitě jsem svým Uměním zašmátral jejím směrem, a poté si za to prudce vyčini. Vskutku jsem ji chtěl této noci vidět, pravděpodobně spící v náručí jiného muže jako jeho žena? Při té myšlence jsem pocítil takřka fyzickou bolest v hrudi. Neměl jsem právo slídit za štěstím, jež si sama zvolila. Nicméně když jsem zadřím, myslel jsem na ni a beznadějně toužil po tom, co jsme mezi sebou měli.

Ironií osudu jsem měl namísto toho sen o Burrichovi, živoucí sen, který nedával pražádný smysl. Seděl jsem naproti němu. On seděl za stolem poblíž ohně a spravoval postroje, jako to často zvečera dělal. Obvyklý pohárek s brandy však nahradil šálek čaje a to, na čem pracoval, byla nízká bota z poddajné kůže, na něj příliš malá. Prostrčil sídlo měkkou kůží, ono proklouzlo až moc snadno a píchlo ho do ruky. Při pohledu na krev zaklel a prudce vzhlédl, aby se mi v rozpacích omluvil za taková slova v mé přítomnosti.

Procítl jsem ze snu, dezorientovaný a zmatený. Burrich mi často vyráběl boty, když jsem byl malý, ale nevzpomínal jsem si, že by se někdy omlouval za to, že v mé přítomnosti klel, ačkoli mně dost často napráskal, když jsem byl malý a troufl si nadávat před ním. Podivné. Odvrhl jsem sen stranou, ale s ním se vytratil i spánek.

Když jsem měkce zašmátral okolo sebe, nalezl jsem jen rozplizlé sny spících zvířat. Všechno bylo v klidu — kromě mne. Začaly mě obtěžovat a sžírat myšlenky na Chadea. Byl už starý v mnoha ohledech. Když ještě žil král Shrewd, dohlížel na všechny Chadeovy potřeby, takže jeho dvorní vrah mohl žít v bezpečí. Chade jen zřídka vycházel ze své utajené místnosti, neměl-li zrovna "tichou práci". Ted' byl pryč a žil na vlastní pěst, jen El ví jak, máje v patách Regalovy poskoky. Marně jsem se drbal na bolavém čele. Starosti mi byly k ničemu, ale nemohl jsem jejich proud zastavit.

Zaslechl jsem čtyři lehké kroky a potom žuchnutí, jak někdo slezl ze seníku a seskočil z poslední přičle žebříku. Jedna z žen asi zamířila na záchod. Chvilí nato jsem však uslyšel ztišený hlas Honey: "Cobe?"

"Copak je?" zeptal jsem se rozmrzele.

Otočila se za mým hlasem a já uslyšel, jak se tmou blíží ke mně. Čas strávený s vlkem vyostřil mé smysly. Špatně uzavřenou okenicí prosvítala dovnitř slabá měsíční záře. Rozeznal jsem ve tmě její tvar. "Tady jsem," řekl jsem poté, co se zarazila, a viděl jsem, jak ustrnula, když uslyšela můj hlas z takové blízkosti. Přishmátrala se až k mému koutu, načež váhavě usedla do slámy vedle mne.

"Netroufám si jít zpátky na kutě," řekla na vysvětlenou. "Noční můry."

"Vím, jaké to je," řekl jsem, překvapen mírou soucitu, který mě zaplavil. "Když zavřeš oči, klopýtněš zpátky rovnou mezi ně."

"Přesně tak," řekla a vyčkávavě zmlkla.

Já však neměl co dalšího říci, a tak jsem jen mlčky seděl uprostřed tmy.

"A jaké noční můry míváš?" zeptala se tiše.

"Ošklivé," řekl jsem suše. Nechtěl jsem je přivolávat tím, že bych o nich mluvil.

"Mně se zdá o tom, jak mě honí vykování, ale mé nohy mezitím zvodnatěly a já nemohu běžet. Ale pořád se snažím a snažím, zatímco oni se blíží a blíží."

"Hmmm," souhlasil jsem. Lepší než mít sny o tom, jak je člověk mlácen a mlácen a mlácen... Raději jsem od toho svou mysl odvrátil.

"Je to taková osamělost, když se člověk v noci probudí a má strach."

Myslím, že se s tebou chce spářit. To tě přijmou do své smečky tak snadno?

"Cože?" zeptal jsem se překvapeně, odpověděla mi však dívka, nikoli Nighteyes.

"Říkala jsem, že je to taková osamělost, když se člověk v noci probudí a má strach. Touží po větším pocitu bezpečí. Po ochraně."

"Neznám nic, co by se mohlo postavit mezi člověka a sny, jež přicházejí v noci," řekl jsem upjatě.

Pojednou jsem chtěl, aby už šla pryč.

"Někdy stačí jenom trocha něhy," pravila tiše. Natáhla se a poklepala mě po ruce. Aniž bych chtěl, odtáhl jsem ji.

"Ty jsi plachý, uředníčku?" zeptala se nesměle.

"Ztratil jsem někoho, koho jsem měl rád," řekl jsem přímo. "Nemám už srdce, aby její místo zaujala jiná."

"Chápu." Prudce vstala a otřepala si slámu ze sukní. "Nu což. Odpuť, že jsem tě vyrušila." Neznělo to však lítostivě, nýbrž uraženě.

Otočila se a tápavě se vydala zpátky k žebříku na seník. Věděl jsem, že jsem ji urazil. Necítil jsem, že by to byla moje chyba. Pomalu stoupala po příčlích a já si říkal, že zřejmě čeká, až ji zavolám zpátky.

Nezavola jsem. Teď už jsem litoval, že jsem vůbec do města šel.

To jsme dva. S lovem je to špatné, takhle blízko všech těch lidí. Zdržíš se ještě déle?

Bojím se, že s nimi budu muset několik dní cestovat, alespoň do nejbližšího města.

Nechceš se s ní spářit, není to tvá smečka. Proč musíš dělat takové věci?

Nesnažil jsem se dát odpovědi formu slov. Vše, co jsem mu mohl sdělit, byl smysl pro povinnost, zatímco on nemohl pochopit, jak mě má věrnost k Veritymu mohla přimět, abych pomáhal těmto pocestným na jejich cestě. Byli to moji lidé, protože patřili mému králi. I když jsem zjistil, že to pojítka je tak útlé, až je to směšné, přesto tam bylo. Doprovodím je bezpečně do dalšího města.

Znovu jsem té noci usnul, ale spal jsem špatně. Jako by můj rozhovor s Honey otevřel průchod mým nočním můram. Jakmile jsem se ponořil do spánku, už jsem měl pocit, že jsem sledován. Krčil jsem se uvnitř své cely a modlil se, aby mě neviděli, ztichlý jako pěna. Oči jsem měl pevně zavřené, asi jako dítě, které věří, že když samo nevidí, není ani vidět. Avšak oči, které po mně slídily, měly tak upřený pohled, že jsem ho vnímal, cítil jsem, jak mě Will hledá, jako bych se ukrýval pod pokrývkou a shora po ní šmátraly ruce. Tak byl blízko. Můj strach byl tak silný, že mě až dusil. Nemohl jsem dýchat, nemohl jsem se hýbat. V panice jsem vyklouzl ze sebe ven, vyplíživ se stranou, a vplul do strachu někoho jiného, do noční mýry kohosi druhého.

Krčil jsem se za sudem nakládaných ryb ve skladišti starého Hooka. Temnotu venku nyní protínaly záblesky plamenů a výkřiky zajatých či umírajících. Věděl jsem, že bych se měl dostat ven. Nájezdníci z rudých lodí určitě přijdou skladiště vyplenit a zapálit. Nebylo to dobré místo k úkrytu. Ale nebylo se kde skrýt, a mně bylo pouze jedenáct a nohy se pode mnou třáslly, až jsem si myslel, že ani nedokážu stát, natož běžet. Kdesi venku byl mistr Hook. Když zazněly první výkřiky, popadl ze zdi svůj starý meč a vyrazil ke dveřím. "Hlídej sklad, Chaddy!" zvolal za sebou ještě, jako kdyby šel na potlach k sousedu pekaři. Zprvu jsem byl rád, že ho mohu uposlechnout. Vřava se ozývala zezdola z města, kdesi v dáli směrem od zálivu, přičemž sklad, kde jsem se nacházel, se zdál být bezpečným a bytelným místem.

To však bylo už před hodinou. Vítr jdoucí od přístavu ke mně nyní zanesl zápach kouře a noc už nebyla temná, ale strašlivě ozařená pochodněmi. Plameny a výkřiky se blížily. Mistr Hook se nevracel.

Vypadni ven, řekl jsem chlapci, v jehož těle jsem se ukrýl. Vypadni ven, uteč, uteč co nejrychleji a co nejdále. Zachraň se. Neslyšel mne.

Připlížil jsem se ke dveřím, které stále zely dokořán, jak je mistr Hook zanechal. Vykoukl jsem ven. Ulicí kolem proběhl muž a já rychle zajel zpátky. Byl to však zřejmě měšťan, nikoli nájezdník, protože běžel a neohlížel se, s jediným úmyslem dostat se co nejdále odsud. S vyschlými ústy jsem se přinutil vstát a přitiskl se k dveřní zárubni. Pohlédl jsem dolů na přístav a město. Polovina města byla v plamenech. Mírná letní noc byla prosycena dýmem a popelem, rozháněným horkým větrem z plamenů po okolí. V

přístavu hořely lodě. Ve světle požárů jsem mohl vidět míhající se postavy, jak prchají a ukrývají se před nájezdníky, kteří si městem vykračovali takřka neohroženi.

Někdo vyšel zpoza rohu hrnčířského krámu na konci ulice. Nesl lucernu a kráčel tak nenucené, až jsem pocítil náhlý příval úlevy. Může-li někdo být tak klidný, pak se vlna bojů jistě obrací zpátky. Napůl jsem vstal z podřepu, ale rychle jsem se zase skrčil, když muž lehkovážně mrštil olejovou lucernu proti dřevěnému průčelí skladu. Jak se lampa rozbila, vystříknuvší olej se vzňal a ze dřeva suchého na troud vesele vyšlehl oheň. Krčil jsem se před světlem poskakujících plamenů. S náhlou jistotou jsem věděl, že ukrývání mi už neskýtá pražádné bezpečí, že mou jedinou nadějí je útěk a že bych se měl vypařit dříve, než zatroubí na poplach. To předsevzetí mi vlilo do žil trochu odvahy — nicméně dost na to, abych vyskočil na nohy, vystřelil ven a zahrnul za roh skladiště.

Na okamžik jsem si uvědomil sám sebe jakožto Fitze. Nemyslím, že by mě chlapec dokázal vnímat. To nebylo moje Umění vyzařující vně, nýbrž on dosáhl ke mně svým vlastním zárodečným smyslem pro Umění. Nebyl jsem s to vůbec ovládat jeho tělo, ale byl jsem uvězněn v jeho prožívání. Vezl jsem se s ním, slyšel jeho myšlenky a sdílel jeho vjemy, tak jako Verity kdysi jezdíval se mnou. Neměl jsem však čas zamýšlet se nad tím, jak to dělám ani proč jsem se tak najednou napojil na cizího člověka. Neboť právě když Chaddy vystřelil do bezpečí mezi stíny, chňapla ho za límec drsná ruka a strhla ho zpátky. Hoch na kratičký okamžik ochrnul strachem a potom jsme pohlédli do vousaté rozesmáté tváře nájezdníka, který nás chytil. Stranou za ním stál další nájezdník a zlověstně se šklebil. Chaddy v jeho sevření schlípl hrůzou. Bezmocně pohlédl na nůž v pohybu, na klín blyštivého světla, jak klouže po čepeli, zatímco nůž se blíží k tváři.

Na okamžik jsem s ním sdílel palčivě ledovou bolest, jak mi nůž prořízl hrdlo, moment úzkosti, jak se má teplá krev vyřinula na mou hrud', a následně zjištění, že je po všem, že už je příliš pozdě, že zrovna teď je po mně. A potom, když se Chaddy bezhlavě sesul z nájezdníkova sevření do prachu ulice, se mé vědomí od něj osvobodilo. Vznášel jsem se tam a v jednom hrůzyplném okamžiku jsem vycítil myšlenky nájezdníka. Slyšel jsem drsné hrdelní tóny hlasu jeho společníka, který obutou nohou šťouchl do mrtvého chlapce, a věděl jsem, že vraha kárá za zbytečné zabití někoho, kdo mohl být místo toho vykován. Vrah si pohrdlivě odfrkl a odvětil něco v tom smyslu, že hoch byl moc mladý, že měl za sebou příliš krátký život na to, aby byl hoden času Mistra. Věděl jsem rovněž, stížen nevolností ve víru emocí, že vrah toužil po dvou věcech: být milosrdný k mládenci a zažít rozkoš z vlastnoručního usmrcení.

Nahlédl jsem přímo do srdce nepřitele. Přesto jsem ho nedokázal pochopit.

Plul jsem za nimi ulicí, bez těla a nehmotný. Jenom okamžik předtím jsem pocíťoval jakési nutkání. Nyní jsem si na ně nevzpomínal. Místo toho jsem se valil jako mlha, svědek pádu a drancování města Grimsmire ve vévodství Beams. Znovu a znovu jsem byl přitahován k tomu či onomu obyvateli, abych byl svědkem zápasu, smrti či malinkého vítězství, když se někomu podařilo uniknout. Když zavřu oči, stále tu noc vidím a vybavím si na tučt úděsných momentů v lidských životech, které jsem nakrátko sdílel. Nakonec jsem dospěl na místo, kde stál jeden muž před svým hořícím domem, v ruce veliký meč. Držel v odstupu tři nájezdníky, zatímco za ním se jeho žena a dcera úporně snažily nadzvednout hořící trám a osvobodit pod ním uvězněného syna, aby mohli všichni společně uprchnout. Žádný z nich by ty druhé neopustil, přesto jsem věděl, že muž je unavený, příliš unavený a oslabený ztrátou krve na to, aby pozvedl meč, natož aby jím vládl. Také jsem vycítil, jak si s ním nájezdníci pohrávají, jak ho navnadují, aby se vyčerpal a oni si mohli odvést a vykovat celou rodinu. Cítil jsem, jak toho muže prostupuje plíživý chlad smrti. Na okamžik mu hlava poklesla k hrudi.

Pojednou ten usouzený muž zvedl hlavu. V jeho očích se objevilo podivně známé světlo. Náhle sevřel oběma rukama meč a s řevem se vrhl na útočníky. Dva šli k zemi hned při prvním výpadu, zemřeli v úžasu, který se stále jasně zračil v jejich tvářích. Třetí se s ním střetl na ostří meče, ale nedokázal vzdorovat jeho zuřivosti. Měšťanovi z lokte kapala krev a blyštěla se mu na hrudi, jeho meč však řinčel jako zvon o nájezdníkovu zbraň, když vtom prorazil jeho obranu a pak zlehka jako pírkó přitančil a načrtl rudou linku napříč nájezdníkovým hrdlem. Jakmile útočník padl, muž se prudce otočil a přiskočil ke své ženě. Bez ohledu na plameny popadl hořící trám a nadzvedl jej ze synova těla. Naposled se střetl s pohledem své ženy. "Utíkej!" zavolal na ni. "Vezmi děti a utíkej." Pak se svalil na ulici. Byl mrtev.

Když žena se zkamenělou tváří popadla děti za ruce a odběhla s nimi, cítil jsem, jak z těla mrtvého muže

stoupá přízračný duch. To jsem já, pomyslel jsem si, a pak si uvědomil, že to není pravda. Zjevení mě vytušilo a otočilo se, jeho tvář se tolik podobala té mojí. Či alespoň kdysi, když on byl v mém věku. Cuklo ve mně při pomýšlení, že takhle Verity stále vidí sám sebe.

Ty, tady? Potřásl káravě hlavou. Tohle je nebezpečné, hochu. I ode mě je pošetilé, že se o to pokouším. Ale co jiného můžeme dělat, když nás k sobě volají? Zamyslel se nade mnou, jak jsem tam před ním mlčky stál. Kdypak jsi získal sílu a talent putovat s Uměním?

Nezmohl jsem se na žádnou odpověď. Neměl jsem žádné odpovědi, žádné vlastní myšlenky. Připadal jsem si jako mokrá papírová plandající v nočním větru, o nic hmotnější než unášený list.

Fitzi, tohle je nebezpečné pro nás pro oba. Běž zpátky. Běž okamžitě zpátky.

Je na vyslovení něčeho jména vskutku něco magického? Tak to alespoň tvrdí stará tradice. Pojednou jsem si vzpomněl, kdo jsem a že sem nepatřím. Neměl jsem však ponětí, jak jsem se sem dostal, natož jak se vrátit zpět do těla. Bezmocně jsem zíral na Verityho, neschopen ani zformulovat žádost o pomoc. Věděl to. Natáhl ke mně přízračnou ruku. Ucítil jsem malé šťouchnutí, jako by se mne dotkl břichem dlaně na čele a zlehka do mě strčil.

Hlava se mi odrazila od zdi stodoly a já při tom nárazu užírl mžítka světla. Seděl jsem tam, ve stodole za hostincem U váhy. Kolem mě byla pouze poklidná temnota, spící zvířata, šimrající sláma. Pomalu jsem se sesul na bok, jak se prese mne jedna za druhou valily vlny závratě a nevolnosti. Po těle se mi rozlila slabost, jaká mě často zachvacovala, když se mi podařilo užít Umění. Otevřel jsem ústa, abych přivolal pomoc, ale z mých rtů vyšlo jen nezřetelné zachrčení. Zavřel jsem oči a klesl do hlubin zapomnění.

Vzbudil jsem se před úsvitem. Připlazil jsem se ke svému ranci, prohmatal jeho obsah a pak jsem doklopýtal k zadním dveřím do hostince, kde jsem si u kuchařky doslova vyžebrał hrnek horké vody. Nevěřicně koukala, jak si do ní drolím proužky elfí kůry.

"To není nic pro tebe, to snad víš," varovala mě a potom v úžasu přihlížela, jak piji ještě vařící, hořký lektvar. "Dávají to otrokům, no ano, tam dole v Bingtownu. Míchají jim to do jídla a pití, aby je udrželi na nohou. A stejně jako jim to dává výdrž, dohání je to k zoufalství, jak jsem slyšela. Podemílá to jejich vůli vzdorovat."

Sotva jsem ji slyšel. Jenom jsem čekal, až pocítím účinky. Svoji kůru jsem sklízel z mladých stromků a měl jsem obavy, že bude postrádat sílu. A vskutku. Trvalo nějakou dobu, než jsem ucítil, jak se mi po těle šíří posilující teplo, jak ustává třas v mých rukou a vyjasňuje se mé vidění. Vstal jsem ze svého posedu na schůdcích do kuchyně, abych kuchařce poděkoval a vrátil jí hrnek.

"Je to špatný zvyk, aby mu holdoval takový mladík jako ty," pokárala mě a vrátila se k vaření. Odešel jsem z hostince a bloumal ulicemi, zatímco nad vrcholky kopců se rozednívalo. Někou dobu jsem napůl očekával, že narazím na vyhořelá průčelí skladišť a vyrabované chalupy a na vykované s vyhaslými pohledy, jak se zde potloukají po ulicích. Avšak má noční můra, navozená Uměním, byla rozptýlena letním ránem a vánkem od řeky. V denním světle byla chatrnost města ještě patrnější. Připadalo mi, že je zde více žebráků, než jsme měli ve městě Buckkeep, ale to jsem nevěděl, že v poříčních městech je to běžné. Krátce jsem se zamyslel nad tím, co se mi minulou noc přihodilo, pak jsem to rozřeseně zapudil z mysli. Nevěděl jsem, jak se mi to podařilo. Nejspíš už se mi to víckrát nestane. Posilovalo mě vědomí, že Verity je stále naživu, třebaže jsem věděl, s jakou nepředložeností stále vydává sílu svého Umění.

Napadlo mě, kde asi zrovna toho rána je a jestli, tak jako já, přivítal jitro s trpkou příchutí elfí kůry v ústech. Kdybych tak jen ovládal Umění, nemusel bych se ptát. Nebylo to zrovna povzbudivé pomýšlení. Když jsem se vrátil do hostince, pěvci už byli na nohou a právě v krčmě snídali ovesnou kaši. Přisedl jsem si k jejich stolu a Josh mi bez obalu řekl, že už měl strach, že jsem odešel bez nich. Honey pro mne neměla slov, avšak několikrát jsem postřehl, jak po mně Piper zkoumavě pokukuje.

Bylo stále ještě brzké ráno, když jsme hostinec opustili, a i když jsme zrovna nemaširovali jako vojáci, harfenista Josh zvolil solidní tempo. Myslel jsem si, že ho budeme muset vést, ale jako vodítko mu posloužila jeho cestovní hůl. Občas si vykračoval s rukou na rameni Honey či Piper, ale spíše to působilo družným nežli nezbytným dojmem. Naše cesta nebyla ani nudná, neboť Josh za chůze poučně rozprávěl, obraceje se většinou k Piper, vykládal o historii regionu a udivoval mne hloubkou svých znalostí. Když už bylo slunce vysoko na obloze, na chvíli jsme se zastavili a pěvci se se mnou podělili o svoje skrovné zásoby prostého jídla. Cítil jsem se trapně, když jsem si bral, přesto však nebylo jak se vymluvit, abych

mohl vyrazit na lov s vlkem. Jakmile jsme se městu dostatečně vzdálili, vycítil jsem Nigtheyese, jak nás pokradmu sleduje. Těšilo mě, že ho mám nablízku, ale přál jsem si, abychom mohli cestovat společně, jen on a já. Několikrát za den jsme minuli ostatní pocestné, na koních či mezcích. Průhledy mezi stromy jsme občas spatřili čluny, jak si razí cestu vzhůru proti proudu řeky. V průběhu dopoledne nás začaly předjíždět dobře střežené vozy a tažné káry. Dvakrát nás zdvořile odmítli. Ostatní nám vůbec neodpověděli. Všichni měli jaksi naspěch, v jedné skupině bylo několik mrzoutsky vyhlížejících mužů v obvyklých uniformách, v nichž jsem rozpoznal najaté strážce.

Celé odpoledne jsme putovali za recitování "Crossfireovy oběti", dlouhé poemy o koterii královny Vision a o tom, jak její členové položili životy za to, aby Vision mohla zvítězit v rozhodující bitvě. Slyšel jsem ji už předtím na Buckkeepu, hned několikrát. Ale před koncem toho dne jsem si ji vyslechl snad čtyřicetkrát, jak Josh s nekonečnou trpělivostí pracoval s Piper, aby měl jistotu, že ji zpívá bezvadně. Byl jsem vděčný za ty nekonečné recitace, poněvadž znemožňovaly vzájemný hovor.

Ale navzdory vyrovnanému tempu nás soumrak zastihl daleko před branami dalšího pořičního města. Viděl jsem, jak všechny zachvacuje značný neklid, když denní světlo ubývalo. Nakonec jsem vzal situaci do svých rukou a řekl jim, že u další říčky, kterou překročíme, musíme sejít z cesty a najít si místo, kde bychom se na noc usadili. Honey a Piper již poněkud zaostávaly za Joshem a mnou a já slyšel, jak se mezi sebou ustaraně baví. Nemohl jsem je ujistit o tom, o čem mě ubezpečil Nigtheyes, že v okolí není ve vzduchu ani náznak přítomnosti jiných pocestných. Místo toho jsem je od dalšího brodu vedl kousek proti proudu říčky a našel chráněný břeh pod cedrovým stromem, kde bychom se mohli uložit na noc. Zde jsem je zanechal pod záminkou, že si musím ulevit, a šel jsem na chvíli za Nigtheyesem, abych ho ujistil, že je úplně všechno v pořádku. Nebyl to promarněný čas, protože Nigtheyes objevil místo, kde zurčící potůček podemílal břeh. Pozorně mě sledoval, jak si lehám na břicho, spouštím ruce do vody a pak je pomalu prostrkují závojem plevle, který visel z břehu. Lapil jsem pěknou tlustou rybu hned na první pokus. Po pár minutách byla má další snaha odměněna o něco menší rybkou. Když jsem toho nechal, byla už skoro úplná tma, ale já měl tři ryby, s nimiž jsem se odebral zpátky do tábora, nechávaje Nigtheyesovi proti své vůli celé dvě.

Rybařit a škrábat se za uchem. Na to lidé dostali ruce, řekl mi bodře, když si sedl nad úlovek. Mezitím již slupl vnitřnosti z mých ryb, hned jak jsem je vyvrhl.

Dávej pozor na kosti, varoval jsem ho ještě jednou.

Moje matka mě živila z lososího tahu, konstatoval. Rybí kosti mi nevadí.

Zanechal jsem ho tam, mezitímco s neskrývanou chutí chroustal svoji rybu, a vrátil jsem se do tábora.

Pěvci si mezitím rozdělali ohýnek. Když zaslechli mé kroky, všichni tři vyskočili a napřáhli hole. "To jsem já!" řekl jsem opožděně.

"Díky Edovi," vzdychl Josh a ztěžka se posadil, zatímco Honey se na mě zlostně podívala.

"Byl jsi dlouho pryč," řekla Piper na vysvětlenou. Podržel jsem ve výši ryby navlečené žábry na vrbovém prutu.

"Našel jsem večeri," oznámil jsem jim. "Ryby," dodal jsem pro Joshe.

"To zní báječně," pravil.

Honey vytáhla chléb a pytlík soli, zatímco já objevil velký plochý kámen a usadil jej mezi oharky ohně.

Zabalil jsem ryby do listů a položil je na kámen, aby se upekly. Libá vůně pečených ryb trýznila mé chutě, zatímco jsem doufal, že k ohni nepřiláká žádné vykované.

Pořád jsem na stráž, připomněl mi Nigtheyes a já mu za to poděkoval.

Když jsem dohlížel na pekoucí se ryby, Piper po mém boku si pro sebe mumlala text "Crossfireovy oběti".

"Hist chromý a Cleave slepý," opravil jsem ji poněkud roztržitě, zatímco jsem se snažil obrátit rybu, aniž by se mi zlomila.

"Já to řekla správně!" oponovala mi rozzlobeně.

"Bojím se, že ne, má milá. Cob má pravdu. Hist měl koňskou nohu a Cleave byl od narození slepý. Umíš vyjmenovat ostatních pět, Cobe?" zeptal se mě jako Fedwren, když zkoušel probranou látku.

Právě jsem si spálil prst o uhlík a vrazil si ho do úst, než jsem odpověděl: "Ožehlý Crossfire v čele, a ti kolem - byli jako on, újmu na těle, leč silní srdcem. A ducha ryzího. A nyní dovoluji mi jmenovati jejich

sled - pro váš vhled. Nuže byl to Hist chromý a Cleave slepý a Kevin bludné myslí, Joiner pysk zaječí, Sever, ten byl hluchý, a Porter, jehož nepřátele měli - za mrtvého, ruce neměl, ni oči. A zda myslíte, že jimi pohrdati můžete, pak mi dovolte..."

"Ouha!" zvolal Josh radostně a pak se zeptal: "Neměl jsi bardský výcvik, Cobe, když jsi byl malý? Utkvělo ti frázování stejně dobře jako slova. Ačkoli děláš trochu moc patrné odmlky."

"Já? Ne. I když jsem měl vždycky dobrou paměť." Bylo těžké se při těch slovech chvály neusmívat, třebaže Honey se jen pošklebovala a vrtěla hlavou.

"Dokázal bys odrecitovat celý kus?" zeptal se vyzývavě Josh.

"Možná," zaváhal jsem. Věděl jsem, že bych to svedl. Jak Burrich, tak Chade často drezírovali mé paměťové schopnosti. A toho dne jsem píseň slyšel tolikrát, že jsem ji nemohl vypudit z hlavy.

"Tak to zkus. Ale nejen odříkat. Zazpívej to."

"Nemám pěvecký hlas."

"Když můžeš mluvit, můžeš i zpívat. Zkus to. Udělej radost starému člověku."

Možná že poslušnost vůči starým lidem ve mně prostě byla tak hluboce zakořeněná, že jsem se nedokázal vzepřít. A možná to byl pohled na výraz tváře Honey, v níž jsem jasně četl její pochybnosti o tom, že bych to svedl.

Odkašlal jsem si a spustil, zpívaje zprvu tiše, než mi Josh naznačil, abych zvýšil hlas. A zatímco jsem se prokousával textem písně, on pokyvoval hlavou a tu a tam sebou trhl, když jsem zazpíval falešný tón. Byl jsem asi tak v polovině, když Honey suše poznamenala: "Ryba se pálí."

Přestal jsem zpívat a vyskočil, abych kámen s rybami vytáhl z ohně. Ocásky měly ožehnuté, ale zbytek byl krásně upečený, kouřící a křupavý. Rozdělili jsme si ryby mezi sebe a já se dychtivě pustil do jídla. Nenasytilo by mě ani dvakrát tolik, a přesto jsem se musel spokojit s tím, co na mě připadlo. Cestovní chléb chutnal k rybě překvapivě dobře a Piper poté uvařila kotlík čaje. Usadili jsme se na houních okolo ohně.

"Cobe, jsi dobrý jako písár?" zeptal se pojednou Josh.

Vydal jsem zamítavý zvuk. "Ne tak, jak bych si přál. Ale ujde to."

"Ne tak, jak by si přál," zamumlala Honey posměšně k Piper, napodobujíc můj hlas.

Harfenista Josh ji ignoroval. "Už jsi na to starý, ale přesto by ses mohl naučit zpívat. Nemáš tak špatný hlas, zpíváš jako chlapec, aniž bys věděl, že teď už máš k dispozici mužskou hloubku hlasu a větší obsah plic. Tvá paměť je vynikající. Hraješ na nějaké nástroje?"

"Na mořské píšťaly. Ale ne moc dobře."

"Mohl bych tě naučit, jak na ně hrát výborně. Kdyby ses k nám přidal..."

"Otče! Vždyť ho sotva známe!" ohradila se Honey.

"Mohl bych totéž říci o tobě, když jsi minulé noci slezla z půdy," poznamenal k ní mírně.

"Otče, vždyť jsme spolu jenom rozmlouvali." Blýskla po mně pohledem, jako kdybych ji prozradil. Jazyk v ústech mi zdřevěněl.

"Já vím," souhlasil Josh. "Zdá se, že slepota vyostřila můj sluch. Ale pokud jsi usoudila, že je to někdo, s kým můžeš bez obav rozmlouvat, nadto uprostřed noci, pak já o něm třeba soudím, že mu mohu bez obav nabídnout naši společnost. Co na to říkáš, Cobe?"

Pomalu jsem zavrtěl hlavou a pak jsem nahlas řekl: "Ne. I přesto vám děkuji. Oceňuji vaši nabídku, navíc k cizímu člověku. Pocestuji s vámi do dalšího města a přeji vám, abyste tam našli společníky na další cestu. Ale já... nemám skutečně v úmyslu..."

"Ztratil jsi někoho blízkého. To chápu. Ale naprostá osamělost není pro žádného člověka dobrá," pravil Josh tiše.

"Koho jsi ztratil?" zeptala se Piper otevřeně.

Snažil jsem se rychle vymyslet, jak to vysvětlit, abych se moc neotevřel a neposkytl prostor pro další otázky. "Dědečka," řekl jsem po chvíli. "A svou ženu." S těmi slovy jako bych si rozedřel starou ránu.

"Copak se stalo?" zeptala se Piper.

"Dědeček zemřel. Žena mě opustila." Mluvil jsem úsečně, doufaje, že mě nechají na pokoji.

"Staří umírají, když přijde jejich čas," pravil mírně Josh, ale Honey mu rázně vpadla do řeči. "To byla ta láska, o kterou jsi přišel? Čím můžeš být zavázán ženě, která tě opustila? Ledaže bys jí zavedl příčinu k

odchodu!"

"Bylo to spíše tak, že jsem jí nezavdal příčinu zůstat," připustil jsem neochotně. A pak jsem otevřeně řekl: "Prosím, nepřeji si o těch věcech mluvit. Ani náznakem. Doprovodím vás do dalšího města, ale pak si půjdu svou cestou."

"Dobrá. Tohle je jasná řeč," pravil lítostivě Josh. Così v jeho hlase mi připomnělo, že jsem byl hrubý, neměl jsem však v úmyslu brát něco z toho zpět.

Po zbytek večera už se mluvilo jen málo, za což jsem byl vděčný. Piper navrhla, že zaujme hlídku jako první a Honey jako druhá. Nic jsem nenamítal, poněvadž jsem věděl, že Nighteyes bude slídit po celou noc kolem. Nic zvláštního se nedělo. Venku na vzduchu se mi spalo lépe a rychle jsem se probudil, když se nade mnou shýbla Honey a zatřásla mnou. Posadil jsem se, protáhl se a pak na ni kývl, že už jsem vzhůru a ona může jít spát. Vstal jsem, prohrábl oheň a usedl vedle něj. Honey si přišla sednout za mnou. "Ty mě nemáš rád, vid'?" zeptala se tiše. Tón jejího hlasu byl mírný.

"Neznám tě," řekl jsem co nejtaktněji.

"Hmm. A ani nechceš," konstatovala. Zpřímá na mě pohlédla. "Ale já tě chtěla poznat od okamžiku, kdy jsem tě uviděla, jak se červenáš v té hospodě. Nic nepopouzí moji zvědavost tolik jako muž, který se červená. Poznala jsem jen málo mužů, kteří dokázali tak zrudnout prostě proto, že byli přistiženi, jak hledí na ženu." Její hlas teď zněl až z hloubi hrdla, když se ke mně důvěrně naklonila: "Strašně ráda bych se dozvěděla, nač jsi myslel, že ti to tak vehnalo krev do tváře."

"Jen na to, že ode mě bylo neslušné takto zírat," odvětil jsem popravdě.

Usmála se na mě. "Já si to však nemyslela, když jsem tvůj pohled opětovala." Ovlhčila si rty a poposedla blíž.

Vtom mě přepadl tak silný stesk po Molly, až mi zatrnulo. "Nemám pomýšlení na takové hry," řekl jsem Honey zpřímá. Vstal jsem. "Myslím, že bych měl přinést několik kousků dřeva na oheň."

"Myslím, že vím, proč tě tvá žena opustila," řekla protivně Honey. "Nemáš pomýšlení, říkáš? Myslím, že tvůj problém tkví o něco níž." Vstala a šla zpátky ke své houni. Pocítil jsem pouze úlevu, že mě nechala být na pokoji. Dodržel jsem slovo a šel jsem nasbírat další suché dříví.

To první, nač jsem se zrána Joshe zeptal, když vstal, bylo: "Jak daleko je to do dalšího města?"

"Když udržíme stejné tempo, které jsme nasadili včera, měli bychom tam být do zítřejšího poledne," oznámil mi.

Odvrátil jsem se stranou, zaražen zklamáním v jeho hlase. Když jsme si hodili rance na ramena a vyrazili na cestu, trpce jsem přemítal nad tím, že jsem odešel od lidí, které jsem znal a měl je rád, abych se vyhnul právě situaci, v níž jsem se nyní ocitl s cizími, ač svým způsobem podobnými lidmi. Ptal jsem se sám sebe, zda existuje způsob, jak žít mezi druhými lidmi a nenechat se přitom spoutat jejich očekáváními a závislostmi."

Byl teplý den, avšak ne zas tak nepříjemný. Kdybych byl sám, určitě by mi špacírování po cestě připadalo příjemné. V lese po jedné straně silnice si vesele prozpěvovali ptáci. Po druhé straně jsme za řídkou řadou stromů mohli vidět řeku a na ní tu a tam prámy plující po proudu nebo veslice pomalu se sunoucí proti němu. Mluvili jsme jen málo a po čase Josh znovu přiměl Piper, aby recitovala "Crossfireovu oběť". Když se zakoktala, byl jsem zticha.

Moje myšlenky tékaly nazdařbůh. Všechno bylo o tolik snazší, když jsem si nemusel dělat starosti kvůli dalšímu jídlu nebo čisté košili. Myslel jsem si, bůhví jak nejsem chytrý v jednání s lidmi, bůhví jak nejsem zběhlý ve svém řemesle. Ale měl jsem vždy nablízku Chadea, s nímž jsem se mohl poradit, a čas na to, abych si dopředu připravil, co řeknu a udělám. Nevedlo se mi tak dobře, když teď mé zdroje byly odkázány pouze na můj důvtip a to, co unesu na zádech. Zbaven všeho, nač jsem se kdysi tak bezděčně spoléhal, začal jsem pochybovat nejen o své kuráži. Zpochybňoval jsem všechny své schopnosti.

Zabiják, králův muž, bojovník, člověk... byl jsem ještě vůbec něco z toho? Snažil jsem se rozpomenout na toho ztřeštěného mladíka, jenž sloužil u vesla na Verityho válečné lodi Rurisk a jenž se bezmyšlenkovitě vrhal do boje se sekyrou v ruce. Nemohl jsem pochopit, že jsem to byl já.

V poledne Honey rozdala zbytek zásob chleba. Nebylo toho moc. Ženy kráčely před námi a tiše se mezi sebou bavily, zatímco žmoulaly suchý chléb a usrkávaly z vodních vaků. Zkusil jsem Joshovi navrhnout, že bychom se pro ten večer mohli utábořit dřív, abych měl šanci chvíli lovit nebo rybařit.

"To by ale znamenalo, že se do příštího města nedostaneme do zítřejšího poledne," poznamenal vážně. "Stačí do zítřka do večera," ujistil jsem ho klidně. Otočil ke mně hlavu, snad aby mě lépe slyšel, ale jeho zakalené oči jako by mi hleděly do nitra. Bylo těžké unést výzvu, kterou jsem tam spatřil, ale neřikal jsem nic.

Když se navečer začalo ochlazovat, začal jsem se rozhlížet po vhodném místě k utáboření. Nighteyes se mezitím potuloval kdesi před námi, když tu jsem ucítil, jak se mu zježily chlupy na hřbetě. Táhle jsou lidé, páchnou mršinami a vlastní špínou. Cítím je, vidím je, ale jinak je nevnímám. Úzkost, již vždy pocítil v přítomnosti vykovaných, se přenesla až na mne. Sdílel jsem ji také. Věděl jsem, že to kdysi byli lidé a měli v sobě jiskru Moudrosti jako každé živoucí stvoření. Mně samotnému připadlo divné vidět je, jak se pohybují a mluví, a nebýt s to vycítit, že jsou živí. Nighteyesovi se to jevilo tak, jako kdyby chodily a jedly kameny.

Kolik? Mladí, stan?

Víc než nás, a větší než ty. Vlčí vnímání přesily. Loví na silnici, hned za zátočinou před vámi.

"Zastavme tu," navrhl jsem znenadání. Tři hlavy se otočily a v rozpacích na mne hleděly.

Příliš pozdě. Ucítili vás, blíží se.

Nebyl čas na přetvářku, nebyl čas vytasit se s příhodnou lží.

"Před námi jsou vykovaní. Víc než dva. Hlídkovali na silnici a teď zamířili k nám." A strategie? "Připravte se," řekl jsem jim.

"Jak to víš?" zeptala se vyzývavě Honey.

"Utíkejme!" navrhla Piper. Nestarala se o to, jak to vím. Její dokořán vytřeštěné oči mi sdělily, jak moc se toho nebezpečí děsí.

"Ne. Předběhnou nás, a až to udělají, budeme akorát zadýchaní. A i kdybychom jim utekli, stejně kolem nich budeme muset projít zítra." Shodil jsem svůj ranec na cestu a odkopl jej pryč. Nic uvnitř pro mne nemělo valnou cenu. Pokud zvítězíme, budu si ho moci znovu vzít. A když ne, bude mi to stejně jedno. Avšak Honey, Piper a Josh byli muzikanti. V rancích měli své nástroje. Žádný z nich neučinil jediný pohyb, aby se svého břemena zbavil. Neztrácel jsem dech tím, že bych jim navrhl, aby to udělali. Piper a Honey takřka instinktivně stanuly po boku starého muže. Přitom křečovitě svíraly putovní hole. I mně v rukou spočívala hůl a já ji soustředěně vyvažoval, zatímco jsem čekal, připraven k boji. Na okamžik jsem úplně přestal myslet. Zdálo se, že mé ruce samy od sebe vědí, co mají dělat.

"Cobe, postarej se o Honey a Piper. O mě se nestrachuj, jen ať se nestane nic jim," přikázal mi stroze Josh.

Jeho slova mnou pronikla skrz naskrz a mě náhle zaplavila hrůza. Mé tělo vypadlo z nenuceného bojového postoje a já dokázal myslet jen na to, jakou bolest mi přivodí porážka. Cítil jsem se mizerně a roztřeseně a ze všeho nejvíc jsem se chtěl jednoduše otočit a prchat, bez jediné myšlenky na nešťastné pěvce. Počkat, počkat, chtěl jsem zakřičet na celé kolo. Nejsem na to připravený, nevím, zda budu bojovat či zda neuteču nebo prostě na místě neomdlím. Čas ale nezná slitování. Blíží se porostem, sdělil mi Nighteyes. Dva jdou rychle a jeden za nimi zaostává. Ten bude myslím můj.

Bud' opatrný, varoval jsem ho. Slyšel jsem praskot v křoví a cítil jejich špínu. Chvilí nato Piper vykřikla, jakmile je spatřila, a oni se zpoza stromů vyřítili proti nám. Jestliže má strategie byla bojovat a neustupovat, jejich prostě byla vyrazit a zaútočit. Oba byli větší než já a zřejmě je netížily žádné pochybnosti. Oděv měli špinavý, avšak většinou neporušený. Napadlo mě, že nejsou vykovaní dlouho. Oba třímali kyje. Neměl jsem čas všimnout si dalších podrobností.

Vykování z lidí neudělá hlupáky ani loudaly. Jenom už necítí nebo nevnímají emoce ostatních a ani si patrně nevzpomínají, k čemu tyto emoce mohou nepřítele dohnat. Díky tomu jejich činy jsou často takřka nepochopitelné. Neubírá jim to na inteligenci oproti dřívějšímu ani na obratnosti v boji se zbraní. Jednají však s krajní bezprostředností, aby ukojili své chtíče, jež jsou zcela zvířecí. Koně, kterého jednoho dne ukradnou, mohou na druhý den sníst prostě proto, že hlad je momentálně nutkavější než potřeba jízdy na koni. V boji navzájem nespolupracují. V jejich skupinách nevládne žádná oddanost. Je stejně pravděpodobné, že se obrátí jeden proti druhému, aby získali kořist, jako že zaútočí na společného nepřítele. Cestují společně a útočí společně, nikoli však v rámci dohodnutého plánu. Přesto jsou brutální a lstiví, nelitostní a vychytralí, jde-li jim o to, aby dostali, co si zámánou.

To všechno jsem dobře věděl. A tak jsem nebyl překvapen, když se oba chtěli prosmeknout okolo mne a zaútočit nejprve na slabší. Co mě však překvapilo, byla zbabělá úleva, kterou jsem přitom pocítil. Zcela mě ochromila jako jeden z mých hrůzných snů a já je nechal proběhnout kolem.

Honey a Piper se byly jako rozlícené a vyděšené zpěvačky s holemi. Chyběla jim obratnost i výcvik, ba ani neuměly bojovat jako skupina, aby se vyvarovaly zbytečných zásahů, jež uštěďrovaly samy sobě či chudáku Joshovi. Byly školeny v hudbě, nikoli v boji. Josh stál ochromen uprostřed nich, třímál hůl, ale nemohl se rozmáchnout, aniž by tím riskoval, že zraní Honey nebo Piper. Tvář měl celou zkrivenou vzteky.

Mohl jsem od nich utéci. Mohl jsem popadnout svůj ranec a prchnout po cestě pryč a již se neohlížet. Vykovaní by mě nepronásledovali, spokojili se vždy s tou nejsnadnější kořistí. Ale neudělal jsem to. Stále ve mně přežíval jakýsi ždibec kuráže nebo hrdosti. Zaútočil jsem na menšího z těch dvou, přestože se zdál být obratnější v boji s palicí. Nechal jsem Honey a Piper, ať se pustí do většího muže, a sám upoutal pozornost toho druhého. Můj první úder ho zasáhl nízkou do nohou. Chtěl jsem ho ochromit či alespoň srazit k zemi. Zařval bolestí a otočil se, aby na mě zaútočil, nezdálo se však, že by byl o to pomalejší. Byla to další věc, které jsem si všiml na vykovaných: bolest jako by na ně měla menší vliv. Věděl jsem, že když jsem byl oněhdy vystaven tak ošklivému bití, z větší části mě deptal právě strach z poškození mého těla. Bylo zvláštní si uvědomit, že mám emoční vazbu na své vlastní tělo. Má hluboká touha udržet ho v dobrém stavu převažovala nad prostým vyvarováním se bolesti. Člověk je na své tělo hrdý. Je-li poškozeno, je to víc než jen fyzická záležitost. Regal to dobře věděl. Věděl, že každý úder, který mi jeho strážé zasadí, mi vedle modřiny naočkuje i strach. Nechtěl ze mě znovu udělat to, co jsem kdysi byl, totiž churavé stvoření, jež se chvěje vysílením a bojí se záchvatů, jež mu berou tělo i mysl? Ten strach mě paralyzoval stejně jako jejich rány. A vykování zřejmě tento strach neznali, možná že když pozbyli své vazby ke všemu ostatnímu, ztratili i veškerou lásku k vlastnímu tělu.

Můj protivník se zatočil kolem dokola a zasadil mi palicí úder, který jsem vykryl holí, až mi prudce cuklo v ramenou. Malá bolest, pošeptalo mi mé tělo při tom trhnutí, očekává další ránu. Udeřil mě znovu a já ho znovu vykryl. Jakmile jsem ho na sebe upoutal, nenabízel se už žádný bezpečný způsob úniku. Vládl svou palicí velice dobře: asi to byl dříve bojovník, vycvičený k boji se sekýrou. Znal jsem ty údery, a každý z nich jsem blokoval, vykrýval či odvracel. Měl jsem z něho příliš velký strach, než abych sám zaútočil, bál jsem se nenadálého úderu, jímž by mohl prolomit mou obranu, kdybych nebyl ustavičně ve střehu. Tak povolně jsem před ním ustupoval, až se ohlédl přes rameno, nejspíš v domnění, že by se mohl otočit a vrhnout se na ženy. Po jednom z jeho úderů jsem se zmohl na bázlivou odpověď, sotva to s ním trhlo. Ani neumdlával, ani mi nedával prostor, abych zužitkoval svou delší zbraň. Na rozdíl ode mě ho nerozptylovaly výkřiky pěvkyní, jež se usilovně bránily. Mezi stromy nahoře za sebou jsem slyšel tlumené klení a slabé vrčení. Nighteyes již vyslídil třetího muže a vpadl mu do cesty, aby ho ochromil. Nevyšlo mu to, ale nyní kolem něho kroužil a držel se z dosahu meče, který muž třímál.

Nevím, jak se k tobě dostanu přes ten jeho meč, bratře. Ale myslím, že ho tu dokážu zdržet. Netroufá si otočit se ke mně zády, aby mohl vyrazit dolů a napadnout tě.

Buď opatrný! To bylo vše, na co jsem se zmohl, protože muž s kyjem si žádal veškerou mou pozornost. Sypala se na mne rána za ranou a já si záhy uvědomil, že své úsilí stupňuje a že do svých úderů vkládá větší razanci. Už necítil potřebu být ve střehu proti možnému útoku z mé strany, vrhl teď všechny své síly na to, aby rozdrtil mou obranu. Každý úder, který jsem statečně vykryl holí, vyvolal trhovou ozvěnu v mých ramenou. Rány probouzely staré bolesti, otfásaly zhojenými zraněními, na něž jsem skoro zapomněl. Má výdrž v boji nebyla už taková jako dřív. Lov a chůze nezocelily mé tělo a nedaly vyniknout svalstvu tolik jako celodenní dřina u vesla. Záplava pochybností podemlela mé soustředění. Tušil jsem, že mám namále, a tolik jsem se bál bolesti, která přijde, že jsem nebyl schopen vymyslet, jak se jí vyhnout. Zoufalá snaha vyhnout se bolesti ještě není totéž jako odhodlání zvítězit. Snažil jsem se od něj odpoutat, získat prostor pro svou hůl, avšak on mě nelitostně tlačil do úzkých.

Na krátký okamžik jsem zahlédl pěvce. Josh stál rozkročený uprostřed silnice, hůl připravenou k boji, ale ten se od něj mezitím vzdálil. Honey klopýtala dozadu, jak na ni muž soustavně dotíral. Snažila se údery jeho kyje odvracet, zatímco Piper ho zezadu bezmocně tloukla přes ramena svou tenkou holí. On se pod jejími údery jenom hrbil a nadále věnoval pozornost zraněné Honey. Così se ve mně probudilo.

"Piper, podraz mu nohy!" zakřičel jsem na ni a vzápětí strhl svou pozornost na vlastní problémy, když se mi protivníková palice smekla po rameni. Zasadil jsem mu pár rychlých úderů, jež postrádaly razanci, a uskočil jsem před ním.

Tu se mi do ramene zatnul meč a sklouzl mi po žebrech dolů.

Vykřikl jsem údivem a málem upustil hůl, než jsem si uvědomil, že to zranění není moje. Slyšel jsem jakož i vnímal Nighteyesovo užaslé, bolestivé zaštkání. A pak přišla rána botou do hlavy.

Omráčený, v úzkých. Pomoz mi!

Byly zde další vzpomínky, hlubší vzpomínky, pohřbené pod zážitky bití, které mi uštědřily Regalovy stráže. Již roky předtím jsem zakusil říznutí nožem a kopanec botou. Ale ne na svém těle. Teriér Smithy, k němuž jsem byl připoutaný, dosud ne plně vzrostlý, bojoval uprostřed tmy s někým, kdo za mé nepřítomnosti napadl Burriche. Bojoval, a později svým zraněním podlehl, dřív než jsem se k němu stačil vrátit. Náhle jsem si uvědomil, že je zde mnohem větší hrozba než má vlastní smrt.

Strach o mne samotného ustoupil hrůze ze ztráty Nighteyese. Udělal jsem to, co jsem věděl, že udělat musím. Přemístil jsem váhu, nakročil dopředu a schytl ránu do ramene, abych se patřičně rozlítl. Paži dolů mi projela šokující bolest a já na okamžik ruku přestal cítit. Nezbylo mi než věřit, že ji stále mám. Uchopil jsem hůl nakrátko a ostře švihl kratším koncem nahoru, uštědřiv mu ránu do brady. Moji náhlou změnu taktiky nečekal ani náhodou. Brada mu vylétla vzhůru, hrdlo zůstalo odhalené a já mu hůl zprudka zapíchl do krční jamky. Ucítíl jsem, jak kůstky v tom místě povolují. Muž vychrlil krev v náhlém přívalu bolesti a já uskočil dozadu, přitom jsem hůl otočil a druhým koncem ho zasáhl do lebky. Šel k zemi. Já se obrátil a vyrazil vzhůru do lesa.

Šel jsem stále za vrčením a usilovným mručením, až jsem je našel. Nighteyes byl v úzkých, levou přední tlapu měl zkroucenou na hrudníku. Na levém plecku se mu blyštěla krev a její krůpěje kanuly jako rubíny po naježených chlupcích na levé straně trupu. Zacouval hluboko do husté křovinaté změti ostružinových výhonků. Ostré trny a ulpívající ratolesti, mezi nimiž prve vyhledal úkryt, mu nyní bránily v úniku. Vězel hluboko mezi nimi, aby se vyhnul máchajícímu meči, a já cítil, jak má bolestivě poraněné polštáře na chodidlech. Trny, jež se zabodávaly do těla Nighteyese, současně držely útočníka v odstupu, zatímco výhonky, zhusta obsypané plody, zachytávaly příval úderů meče, jak se muž snažil prosekát k vlkovi. Při pohledu na mne Nighteyes sebral odvalu a znenadání se nahrbil, aby útočnickovi čelil výbuchy rozlíceného vrčení. Tu vykovaný napřáhl meč dozadu, chystaje se k úderu, který měl vlka proklát. Hůl na konci jsem neměl zašpičatělou, ale přesto jsem ji se zběsilým, neartikulovaným výkřikem zarazil muži do zad tak brutálně, že mu pronikla do těla a do plic. Vykovaný zařval vzteky a z úst mu vylétla sprška rudých kapiček. Snažil se otočit, aby mi čelil, ale já stále pevně držel hůl v ruce. Zapřel jsem se do ní celým svým tělem a on vrávoravě klopýtl do ostružinového křoví. Roztaženýma rukama se zachytil toliko pichlavého ostružiní. Svou plnou vahou na holi jsem ho přišpendlil mezi obsypané výhonky ostružiní a povzbuzený Nighteyes se mu vrhl na záda. Vlčí čelisti sevřely zátylek mužova tlustého krku a trhaly, dokud jsme nebyli oba potřísněni krví. Přidušené výkřiky vykovaného postupně slábly, až přešly v pasivní chroptění.

Mezitím jsem úplně zapomněl na muzikanty, až mi je připomněl hluboký výkřik plný úzkosti. Shýbl jsem se a zvedl meč, který vykovaný upustil, načež jsem hned vyrazil zpět k silnici, nechávaje vyčerpaného Nighteyese klesnout k zemi, aby si mohl olízat poraněné plecko. Když jsem se vyřítl z lesa, mým očím se naskytla úděsná podívaná. Vykovaný se zatím vrhl na zmítající se Honey a rval z ní šaty dolů. Piper klečela v prachu silnice, držela se za paži a nesrozumitelně ječela. Rozcuchaný a zaprášený Josh se mezitím vystrachal na nohy a bez hole šmátral směrem k vřiskající Piper.

V příštím okamžiku jsem stanul mezi nimi. Nakopl jsem muže, abych ho sundal z Honey, a pak jsem do něj jedním rozmáchlým pohybem, vedeným odshora dolů, oběma rukama zapíchl meč. Divoce se zmítal, kopal a chmatal po mně, ale já nalehl na rukojeť a vnořil mu ji do hrudi. Jak zápasil s čepelí, která do něj pronikla, rána se mu ještě více otevřela. Jeho ústa mne proklínala v návalu nezřetelných výkřiků, jež přešly v těžké supění, a tyto zvuky vždy provázela sprška krvavých krůpějí. Rukama mne uchopil za pravé lýtko a snažil se mi podtrhnout nohy. Já jen více nalehl na rukojeť meče. Nejraději bych z něj čepel vytáhl a rychle to ukončil, on však byl tak silný, že jsem si netroufal pustit ho. Nakonec to s ním skoncovala Honey, která ho koncem své hole

tvrdě praštila rovnou doprostřed tváře Jeho náhlé zmlknutí bylo milostí pro mne i pro něj. Sebral jsem v sobě sílu a vytáhl z něj meč, klopýtl jsem dozadu a ztěžka dosedl na cestu.

Moje vidění se zakalilo a vyjasnilo a znovu zakalilo. Bolestivé výkřiky Piper mohly klidně být vzdáleným zpěvem mořského ptactva. Pojednou už toho bylo příliš a já se nacházel všude. Nahoře v lesích jsem si olizoval plece, uhlazuje jazykem do stran hustou srst a starostlivě zkoumaje sečnou ránu, kterou jsem potíral slinami. A přitom jsem seděl na sluncem ozářené cestě, čichaje prach a krev a výkaly, které vyšly z těla zabitého muže. Cítil jsem každou ránu, kterou jsem utřil i zasadil, vysílení, jakož i cukavou bolest po dopadu kyje. Rozlícenost, s jakou jsem před chvílí zabíjel, se mi pojednou jevila v odlišném světle. Věděl jsem, jaké to je pociťovat bolest, kterou jsem sám způsobil. Věděl jsem, jak jim bylo, když byli na dně a bojovali bez naděje, s vyhlídkou na smrt jako jedinou možností úniku před další bolestí. Má mysl vibrovala mezi extrémy zabijáka a oběti. Byl jsem obojí.

A sám. Osamělejší, než jsem kdy byl. Vždy předtím, v takových případech, jsem někoho měl. Na konci bitvy to byli kamarádi z posádky nebo Burrich, který přišel, aby mě dal dohromady a odvekl domů, a domov čekající na mne, tam Patience, jež přišla a vyplísnila mne, nebo Chade a Verity, kteří mi připomněli, že na sebe mám dávat větší pozor. Molly přicházející v tichosti a pod příkrovem tmy, aby se mne něžně dotýkala. Leč tentokrát bylo po bitvě a já byl naživu, ale nikdo kromě vlka se o mě nezajímal. Miloval jsem ho, ale najednou jsem věděl, že toužím i po lidském doteku. Odloučenost od těch, kteří mě kdysi měli rádi, byla horší, než jsem dokázal unést. Kdybych byl skutečně vlk, pozvedl bych čenich k nebesům a zavyl. Místo toho jsem zašmátral kolem sebe, způsobem, jaký nedokážu popsat Ani Moudrostí, ani Uměním, ale jakýmsi bezbožným prolnutím obojího, v zoufalé snaze najít někoho, kdekoli na světě, koho by zajímalo, zda jsem živ.

Skoro jako bych něco pocítil. Nezvedl snad Burrich někde hlavu a nezahleděl se do dále přes pole, na němž pracoval, neucítil na okamžik pach krve a prachu namísto úrodné prsti, kterou obracel, když sklízel kořenovou zeleninu? Nebo se snad Molly napřímila nad prádlem, založila si ruce v bok a protáhla se, aby ulevila bolavým zadům, přičemž se rozhlédla kolem, podivujíc se náhlému přívalu trýznivé sklíčenosti? Nezavadil jsem o znavené vědomí Verityho, nevyrušil jsem na moment či na dva Patience od třídění bylinek sušících se na podnosech, nepřiměl jsem Chadea, aby svažil čelo a odložil svitek stranou? Jako mol dorážející na zavřené okno dotíral jsem i já na jejich vědomí. Toužil jsem pocítit lásku, již jsem vždy pokládal za samozřejmou. Skoro jsem je nahnátl, myslel jsem si, jen abych se zase zhroutil vyčerpáním do sebe sama, sedícího v prachu cesty, potřísněného krví tří mužů.

Vtom na mě kopl hlínu.

Zvedl jsem zrak. Honey se zprvu jevila jen jako temná silueta proti zapadajícímu slunci. Pak jsem zamžikal a spatřil v její tváři výraz plný znechucení a zuřivosti. Šaty měla rozervané, vlasy zplihlé ve tváři. "Tys utekl pryč!" obvinila mne. Cítil jsem, jak moc pohrdá mou zbabělostí. "Tys utekl pryč a nechal jsi ho, aby zlomil Piper ruku a srazil mého otce a pokusil se mě znásilnit. Co jsi to za člověka? Co jsi to za člověka, že jsi schopen něčeho takového?"

Na to bylo na tisíc odpovědí, a přitom žádná. Prázdnost v mém nitru mě ujistila, že by se pranic nevyřešilo tím, kdybych s ní teď mluvil. Místo toho jsem se vystrachal na nohy. Hleděla za mnou, když jsem krácel po cestě k místu, kde jsem prve upustil svůj ranec. Jako by to bylo už několik hodin, co jsem ho od sebe odkopl pryč. Vzal jsem jej a odnesl zpátky k místu, kde v prachu po boku Piper seděl Josh a snažil se ji utěšit. Pragmatická Honey mezitím otevřela jejich ranec. Z Joshovy harfy byla jen změt kousků dřeva a strun. Piper si teď několik týdnů nezahraje na žádné píšťaly, dokud se jí ruka nezahojí. Bylo to už prostě tak a já udělal jen to, co jsem udělat mohl.

A nebylo to nic moc, jen jsem u cesty rozdělal oheň a přinesl vodu z řeky a dal ji vařit. Vybral jsem byliny, které by mohly Piper zklidnit a utišit bolest v její paži. Našel jsem nějaké rovné suché klacky na dlahu a ořezal je. A nahoře na kopci v lesích za mnou? Bolí to, bratře můj, ale nešlo to do hloubi. Přesto se to otevírá, když se snažím jít. A ty tny, jsem plný trnů jako mršina posetá mouchami.

Půjdu za tebou a všechny ti je vytáhám.

Ne. To si mohu udělat sám. Postarej se o ty ostatní. Odmlčel se. Bratře. Měli jsme raději utéci.

Já vím.

Proč bylo tak těžké jít za Honey a tiše se jí zeptat, jestli nemá kus plátna, které bychom mohli roztrhat a

ovázat jím paži Piper? Neráčila mi odpovědět, ale slepý Josh mi mlčky podal jemnou látku, která kdysi halila jeho harfu. Honey mnou opovrhovala, Josh se zdál být oněmělý šokem a Piper byla natolik pohlcená vlastní bolestí, že mě stěží brala na vědomí. Ale nějak se mi podařilo přemístit je všechny k ohni. Doprovodil jsem k němu Piper, drže ji kolem ramen a volnou rukou podpíraje její zraněnou paži. Usadil jsem ji a pak jí ze všeho nejdřív podal čaj, který jsem uvařil. Patřilo to více harfenistu Joshovi než jí, když jsem řekl: "Mohu kost narovnat a dát ji na dlahu. Dělal jsem to už dřív mužům zraněným v boji. Tím nechci tvrdit, že jsem lékař. Až se dostaneme do nejbližšího města, možná to bude chtít znovu narovnat."

Zvolna kývl. Oba jsme věděli, že žádná jiná možnost není. A tak Josh poklekl k Piper a vzal ji za ramena, zatímco Honey jí pevně stiskla horní část paže. Zaťal jsem zuby před bolestí, již cítila, a odhodlaně ji zatáhl za předloktí, abych ho narovnal. Samozřejmě vykřikla, poněvadž pouhý čaj nemohl takovou bolest zcela umrtvit. Ale zároveň se ovládla a nevzpírala se. Po tvářích se jí řinuly slzy a přerývaně dýchala, když jsem jí dlahou zpevnil paži a ovázel ji. Ukázal jsem jí, jak má nosit ruku zastrčenou ve vestě, aby odlehčila její váhu a zabránila zbytečným pohybům. Pak jsem jí podal další hrnek čaje a obrátil se k Joshovi.

Utržil ránu do hlavy a to ho na chvíli omráčilo, nepozbyl však vědomí. Měl na hlavě otok a při mém doteku ucukl, kůže však nebyla protřzená. Omyl jsem mu bouli studenou vodou a řekl, že čaj by mu mohl rovněž ulevit. Poděkoval mi a já se cítil poněkud zahanbeně. Potom jsem se přes oheň podíval k místu, odkud mě svými kočičíma očima sledovala Honey.

"Nejsi zraněná?" zeptal jsem se tiše.

"Na holeni, kam mne udeřil, mám bouli asi jako švestku. A mám stopy po jeho zubech na krku a na prsou, jak se na mě sápal. Ale o svá zranění se postarám sama, přesto ti děkuji... Cobe. Malé díky tobě, že jsem vůbec naživu."

"Honey," pravil výhružně nízkým hlasem Josh. Jeho hněv byl zároveň prosycen únavou.

"Utekl pryč, otče. Srazil svého protivníka a pak se otočil a prchal. Kdyby nám byl v tu chvíli pomohl, nic z toho by se nestalo. Piper by neměla zlomenou ruku, ty bys neměl zničenou harfu. A on utekl pryč."

"Ale vrátil se. Raději nedomýšlet, co by se stalo, kdyby se nebyl vrátil. Možná jsme utřili pár zranění, ale přesto mu můžeš děkovat za to, že žiješ."

"Neděkuji mu za nic," pravila hořce. "Chvilíčka kuráže, a mohl nám zachránit živobytí. A co máme teď? Harfenistu bez harfy a pištkyni, která neuzvedne ruku, aby udržela nástroj."

Vstal jsem a šel jsem pryč. Byl jsem náhle moc unavený na to, abych ji poslouchal, a až příliš znechucený, než abych se vůbec z něčeho zodpovídal. Místo toho jsem odvedl obě těla ze silnice a zatáhl je do trávy na říčním břehu. V soumrácném světle jsem se vrátil do lesa a vyhledal Nighteyese. Mezitím si svá zranění ošetřil lépe, než bych to dokázal já. Prohmatal jsem mu prsty kožich a vytahal trny a zašmodrchané výhonky ostružiní. Na chvíli jsem si sedl vedle něj. Lehl si na zem a dal mi hlavu na koleno, zatímco já ho drbal za ušima. Nic víc jsme si říkat nemuseli. Pak jsem vstal, našel tělo třetího muže, popadl ho za ramena a vyvlekl z lesa ke zbylým dvěma. Bez skrupulí jsem jim prohledal kapsy a měšce. Dva z nich u sebe měli pouze hrstku měďáků, ale muž s mečem měl v měsci rovných dvanáct stříbrňáků. Vzal jsem ho a nasypal do něj měďáky. Vzal jsem si též jeho potlučený opasek s pochvou a zvedl ze silnice meč. Pak jsem se až do tmy zabýval tím, že jsem sbíral v řece kameny a vršil je okolo těl a nakonec na ně. Když jsem skončil, sešel jsem na říční břeh a umyl si ruce a paže a nacákal si vodu do obličejů. Svlékl jsem si košili a vypral z ní krev, pak jsem si ji studenou a mokrou znovu oblékl. Chvíli mi to dělalo dobře na pohmožděnině, ale potom mi začaly chladem tuhnout svaly.

Vrátil jsem se k ohýnku, který nyní osvětloval tváře lidí okolo. Když jsem tam přišel, uchopil jsem Joshe za ruku a vložil do ní měšec. "Snad si s tím nějak vystačíte, než si budete moci pořídit novou harfu," řekl jsem mu.

"Peníze od mrtvých, abys utišil své svědomí?" ušklíbala se Honey.

Otřepená vlákna mého hněvu praskla. "Říkej si, že přežili, protože podle zákona Bucku by vám museli zaplatit přinejmenším odškodné," navrhl jsem. "A pokud tě to přesto neuspokojí, pak si ty mince, pro mne za mne, hod' klidně do řeky." Ignoroval jsem ji mnohem víc než předtím ona mne. Navzdory bolestem a píchání v těle jsem si rozepjal opasek s pochvou. Nighteyes měl pravdu, muž s mečem byl o

hodně větší než já. Položil jsem kůži na kus dřeva a nožem do řemene vyvrtal novou díru. Poté jsem vstal a znovu si opasek připnul. Byla v tom jistá útěcha, cítit znovu po boku váhu meče. Tasil jsem jej a ve světle ohně si prohlížel čepel. Nebyl nikterak výjimečný, ale byl použitelný a robustní.

"Kde jsi k tomu přišel?" zeptala se Piper. Hlas měla poněkud třaslavý.

"Vzal jsem to tomu třetímu muži, nahoře v lese," pravil jsem úsečně. Zasl jsem meč zpátky do pochvy.

"Co je to?" zeptal se harfenista Josh.

"Meč," řekla Piper.

Josh stočil svůj zakalený zrak ke mně. "Tam nahoře v lesích byl třetí muž s mečem?"

"Ano."

"A tys mu ho vzal a zabil ho?"

"Ano."

Tiše si odfrkl a zavrtěl si pro sebe hlavou. "Když jsme si potřásli rukama, hned jsem věděl, že nesvírám ruku písaře. Pero nezanechává takové mozoly, jako máš ty, ani nedá vzniknout takovým svalům na předloktí. Vidíš, Honey, on neutekl. Šel jen..."

"Kdyby byl nejdřív zabil muže, který na nás útočil, bylo by to rozumnější," trvala zarputile na svém. Rozvázal jsem svůj ranec a vytřepal si houni. Ulehl jsem na ni. Byl jsem hladový, ale nedalo se s tím nic dělat. Pouze s tím, jak jsem byl unavený.

"Ty se chystáš jít spát?" zeptala se Piper. Její tvář prozrazovala tolik úzkosti, kolik jí jen ve svém omámení mohla projevit.

"Ano."

"A co když přijdou další vykování?" zeptala se.

"Pak je může pobít Honey, v tom pořadí, jaké sama pokládá za nejmoudřejší," prohodil jsem jízlivě.

Posunul jsem se na houni, abych měl meč volně podél těla a po ruce, načež jsem zavřel oči. Uslyšel jsem, jak Honey pomalu vstává a chystá ostatním nocleh.

"Cobe?" zeptal se tiše Josh. "Nechal sis nějaké peníze pro sebe?"

"Nepředpokládám, že ještě někdy budu potřebovat peníze," odvětil jsem stejně tiše. Neobtěžoval jsem se s vysvětlením, že již nemám v úmyslu mít co do činění s lidmi. Už nikdy jsem se nechtěl někomu zodpovídat. Nestaral jsem se o to, zda mě chápou nebo ne.

Zavřel jsem oči a zašmátral do noci, abych se zlehka dotkl Nighteyese. Tak jako já měl hlad, ale raději se rozhodl odpočívat. Zítra večer bych měl být volný, abych s tebou mohl znovu lovit, slíbil jsem mu.

Spokojeně vzdychl. Nebyl zas tak daleko ode mne. Můj oheň se mu skrze stromy jevil jako jiskérka na svahu pod ním. Odpočíval s čenichem položeným na předních tlapách.

Byl jsem znavenější, než jsem prve tušil. Mé myšlenky bloumaly sem a tam, ač poněkud zkalené. Nechal jsem to všechno být a volně se vznesl vzhůru, pryč od bolestí, které hlodaly v mém těle. Molly, pomyslel jsem si toužebně. Molly. Ale nenašel jsem ji. Burrich spal kdesi na slamníku před krbem. Viděl jsem ho, skoro jako bych nazíral Uměním, ale nedokázal jsem vizi podržet déle. Světlo ohně jasně ozařovalo rysy jeho tváře, byl vyzáblejší a temně osmahlý po hodinách práce na poli. Pomalu jsem se od něj odvrátil.

Příboj Umění na mne dorážel, ale já nad ním nedokázal získat kontrolu.

Když jsem ve svých snech zabrousil k Patience, v úleku jsem ji našel v soukromé komnatě lorda Brighta. Vypadal jako zvíře zahnané do úzkých. Mladá žena v roztomilém župánku byla zjevně šokována jako on, když je Patience tak znenadání vyrušila. Patience byla vyzbrojena mapou, a zatímco mluvila, odsunula podnos s pochoutkami a vínem, aby na stole mapu rozvinula. "Zjistila jsem, že nejste ani hlupák, ani zbabělec, lorde Brighte. A tak musím předpokládat, že jste ignorant. Trvám na tom, aby vaše vzdělání nebylo více opomíjeno. Jak vám ukáže tahle mapa po zesnulém princí Veritym, pokud v brzké době nic nepodniknete, celé pobřeží Bucku bude vydáno na milost a nemilost rudým lodím. A ty žádnou milost neznají." Zvedla ty své pronikavé oříškově hnědé oči a hleděla na něj, jako často hleděla na mě, když čekala, že ji uposlechnu. Skoro jsem ho litoval. Neměl jsem sílu podržet výjev déle v zorném poli. Jako list ve větru jsem byl unášen vírem pryč.

Neměl jsem ponětí, zda stoupám či klesám, pouze jsem věděl, že k mému tělu mne poutá pouze tenounké vlákno. Točil jsem se a motal uprostřed proudu, který na mne dorážel a nabádal mne, abych se pustil. Kdesi úzkostlivě zavyl vlk. Zatahaly za mne čísi přízračné prsty, jako by se domáhaly mé

pozornosti.

Fitzi. Dávej pozor. Vrat' se zpátky.

Verity. Jeho Umění však nemělo větší sílu než závan větru, navzdory úsilí, které ho to, jak jsem věděl, stálo. Něco bylo mezi námi, jakási studená mlha, poddajná, ale přesto vzdorující, do níž jsem se zaplétal jako do ostružiní. Snažil jsem se pocítit starost, najít v sobě dostatek strachu, který by mě poslal zpátky do těla. Ale jako bych byl lapen uprostřed snu a snažil se probudit. Nebyl jsem s to objevit způsob, jak z něj vyběhnout. Nedokázal jsem v sobě najít vůli, abych se o to pokusil.

Zápach psí magie ve vzduchu, a ejhle, co nevidím. Will se do mě zatnul jako kočka pařáty a přitáhl mě blíže k sobě. Vítej, Bastarde. Jeho hluboké uspokojení ve mně rázem probudilo kašdický odstín mého strachu. Mohl jsem vnímat jeho cynický úsměv. Ani jeden z nich není mrtev, jak Bastard se svou zvrácenou magií, tak pretendenti Verity. Ts, ts. Regal bude mít zlost, když zjistí, že nebyl tak úspěšný, jak si myslel. Ačkoliv tentokrát to vybavím za něj. Po svém. Cítil jsem, jak zkoumá moji obranu, intimněji nežli při polibku. Jako by hnětl tělo prostitutky, ohmatával mne a hledal slabé místo. Klátil jsem se v jeho sevření jako králík, čekaje pouze na zakroucení krkem a šubnutí, které ukončí můj život. Cítil jsem, jak mezitím nabyl na síle a potměšilosti.

Verity, zakňoural jsem, ale můj král mne nemohl slyšet ani mi odpovědět.

Potěžkával mne ve svém sevření. K čemu je ti tahle síla, kterou ses nikdy nenaučil ovládat? Vůbec k ničemu. Avšak mně, ach, mně propůjčí křídla aparáty. Ty mne posílíš natolik, abych našel Verityho, ať se ukrývá sebelíp.

Vtom jsem ucítil, jak ze mě uniká síla jako z proděravělého vodního měchu. Neměl jsem tušení, jak pronikl mou obranou, a neznal jsem způsob, jak ho odrazit. Lačně přitáhl mou mysl ke své a přísál se ke mně. Právě takhle Justin a Serene zabili krále Shrewda. Odešel rychle, jako když praskne bublina. Nebyl jsem schopen nalézt v sobě vůli ani sílu bojovat, zatímco Will strhával všechny zdi mezi námi dvěma. Jeho cizí, vetřelecké myšlenky se rozpínaly v mé mysli, jak se přehraboval v mých tajemstvích a po celou tu dobu mi odsával energii.

Ale v mém nitru už na něj číhal vlk. Bratře! zvolal Nighteyes a vrhl se na něho zuby nehty. Kdesi v nesmírné dálce Will vykřikl hrůzou a zděšením. Jakkoli byl silný v Umění, neměl pražádné ponětí o Moudrosti. Před Nighteyesovým útokem byl bezmocný tak, jako já před jeho. Jednou, když na mě zaútočili Justin a Serene, zareagoval Nighteyes. Já se jen díval, jak šel Justin k zemi, jako by byl fyzicky napaden vlkem. Pozbyl veškerou koncentraci a kontrolu nad Uměním a já se od něj mohl odpoutat. Sice jsem nemohl vidět, co se děje s Willem, ale cítil jsem chňapající čelisti Nighteyese. Byl jsem ohromen intenzitou Willova zděšení. Dal se na útěk, přerušiv most Umění mezi námi tak náhle, že jsem si chvíli nebyl jist sám sebou. A pak jsem byl zpátky, naplno probuzený, uvnitř svého vlastního těla.

Posadil jsem se na houni, záda zbrocená potem, a rázem okolo sebe semkl všechny zdi, které jsem neopomněl vztyčit.

"Cobe?" zeptal se Josh poněkud vylekaně, a já viděl, jak se rozespale posadil. Honey na mne hleděla ze své houně, kde právě držela hlídku. V hrdle mi uvízl rozechvělý vzlyk.

"Noční můra," vypravil jsem ze sebe ochraptěle. "Jenom noční můra." Vystrachal jsem se na nohy, zhrozen tím, jak jsem sláb. Svět se se mnou zatočil. Sotva jsem stál. Strach z vlastní slabosti mě trochu vzpružil. Vzal jsem svůj kotlík

a zamířil s ním k řece. Čaj z elfí kůry, slíbil jsem si a doufal, že bude sdostatek silný. Širokým obloukem jsem se vyhnul navršeným kamenům, jež zakrývaly těla vykovaných. Než jsem dorazil k břehu řeky, už mi byl po boku Nighteyes, hopsající na třech nohách. Upustil jsem kotlík a sesul se na zem vedle něj. Vrhhl jsem se mu rukama kolem krku, dávaje pozor na sečnou ránu na jeho pleci, a zabořil mu tvář do kožichu.

Tolik jsem se bál. Málem jsem to nepřežil.

Ted' už chápu, proč je musíme všechny pobít, pravil klidně. Když to neuděláme, nikdy nás nenechají být. Musíme je zahrnat do jejich vlastního doupěte a všechny je pobít.

Byla to jediná útěcha, kterou mi mohl nabídnout.

Pěvci a potulní písaři se v Šesti vévodstvích těší zvláštnímu postavení. Jsou schránkami vědění, nejen co se týče jejich řemesla, nýbrž vědění mnohem širšího. Pěvci přechovávají historii Šesti vévodství, a to nejen všeobecně dějiny, jež formovaly království, ale i konkrétní historie malých měst a dokonce rodin, které je utvářejí. Ačkoli je snem každého pěvce být jediným svědkem nějaké velké události, a stát se tak autorem nové ságy, jejich skutečný a trvalý význam spočívá v jejich ustavičném podávání svědectví o menších událostech, jež utvářejí tkaninu života. Když vyvstane otázka majetkového dědictví, rodinného původu či jen dlouhodobého slibu, jsou povoláni pěvci, aby poskytli podrobnosti, na něž ostatní už možná zapomněli. Jejich podporu, nikoli však náhradu, představují potulní písaři. Za určitý poplatek učiní písemný záznam o svatbě, narození, změně majitele půdy, nabytém dědictví či příslibeném věnu. Takové záznamy mohou být dosti komplikované, neboť každá zahrnutá část musí být identifikována způsobem, jenž nepřipouští chybný výklad. Nejen podle jména a profese, ale i podle rodokmenu, místa skutečného a vzeření dané osoby. Často je tudíž povolán pěvec, aby figuroval jako svědek toho, co zaznamenal písař, a z toho důvodu není žádnou vzácností potkat je, jak cestují společně, nebo jako jednu osobu, jež zastává obě řemesla. Pěvci a písaři se tradičně těší dobrému zacházení ve šlechtických sídlech, kde nalézají též přístřeší na zimu a živobytí a pohodlí ve stáří. Žádný pán nechce být ve zlém vzpomínán ve vyprávění pěvců a písařů či, ještě hůře, nebýt vzpomínán vůbec. Štedrost vůči těmto lidem je odjakživa pokládána za obyčejnou zdvořilost. Člověk pozná, že je v přítomnosti lakomce, sedí-li u stolu na hradě, který se nepyšní žádnými pěvci.

Nazítří odpoledne jsem se přede dveřmi jednoho hostince v ošuntělém městečku jménem Crowsneck rozloučil s muzikanty. Či spíše s Joshem. Honey proklouzla do hostince, aniž by se po mně ohlédla. Piper se na mě sice podívala, ale ten pohled byl tak zmatený, že jsem z něj nic nevyčetl. Pak následovala Honey dovnitř. Josh a já jsme zůstali stát na ulici. Předtím jsme šli spolu a jeho ruka mi stále spočívala na rameni. "Tady u dveří do hostince je pár schodů," upozornil jsem Joshe tichým hlasem.

Kývl na znamení díky. "Koukej. Trocha teplého jídla by jistě přišla vhod," poznamenal a pokynul bradou směrem ke dveřím.

Zavrtěl jsem hlavou a pak jsem řekl: "Děkuji, ale já s vámi dovnitř nepůjdu. Pokračuji v cestě."

"Teď hned? No tak, Cobe, dej si aspoň žejdlík piva a něco k snědku. Já vím, že Honey je... občas trochu nesnesitelná. Ale nemusíš z toho vyvozovat, že mluví za nás za všechny."

"Tak to není. Prostě mám před sebou něco, co musím udělat. Něco, co jsem odkládal už dlouho, předlouho. Včera jsem si uvědomil, že dokud to neudělám, nenajdu klid."

Josh ztěžka vzdychl. "Včerejšek byl hrozný den. Já bych na něm žádné životní rozhodnutí nestavěl."

Pootočil hlavu a pohlédl směrem ke mně. "Ať už je to cokoliv, Cobe, myslím, že čas to spraví. Víš, ve většině případů tomu tak je."

"V některých případech ano," zamumlal jsem roztržitě. "V jiných případech se to nespraví, dokud to člověk... nespraví sám. Ať tak či onak."

"Nu což." Natáhl ruku směrem ke mně a já ji uchopil. "Tak tedy hodně štěstí. Alespoň má tato ruka bojovníka nyní k dispozici meč. Ten ti nemůže přinést smůlu."

"Tady jsou dveře," pravil jsem a otevřel mu je. "Taky přeji hodně štěstí," řekl jsem mu, když mě míjel, a zavřel za ním dveře.

Když jsem znovu stanul na otevřené ulici, připadl jsem si, jako bych ze sebe právě shodil břímě. Byl jsem znovu volný. Nehodlal jsem se v brzké době znovu podobným způsobem zatížit.

Už jdu, řekl jsem Nighteyesovi. Dnes večer budeme lovit.

Budu na tebe čekat.

Pohodil jsem si ranec o něco výš, popadl do ruky hůl a vykročil ulicí. Nemohl jsem přijít na nic, co by mě na Crowsneeku přitahovalo. Avšak mé kroky mě zavedly přímo na tržiště, neboť životní návyky odumírají těžko. Měl jsem uši našpicované, abych slyšel reptání a stížnosti těch, kdo sem přišli za obchodem. Kupující chtěli vědět, proč jsou ceny tak vysoké, prodavači odpovídali, že obchod podél toku řeky vázne, a když nějaké zboží po řece dorazí až do Crowsneeku, je pak podle toho drahé. Ceny na horním toku jsou ještě vyšší, ujišťovali je. Na ty, kteří si stěžovali na vysoké ceny, připadl stejný počet

těch, kteří se přišli poohlédnout po věcech, jež prostě nebyly k maní. Nebyly to jen mořské ryby a hustá vlna z Bucku, které už nepřiplouvaly po řece. Bylo to přesně tak, jak předpovídal Chade: nebylo zde žádné hedvábí, žádné lihoviny, žádné nádherné klenoty z Bingtownu, nic z pobřežních vévodství ani ze zemí ležících za nimi. Regalův pokus, přiškrtit obchodní trasy vedoucí z Horského království, současně zdejší kupce připravil o horský jantar, kožešiny a ostatní zboží. Crowsneck býval jarmarečním městem. Nyní se ocitl ve svízelné situaci, zalykaje se přebytkem vlastního zboží, které nebylo zač směnít.

Aspoň jeden šmajdavý opilec věděl, na koho svalit vinu. Potácel se tržištěm, vrážel do stánků a klopýtal přes zboží drobných trhovců, kteří ho měli vyskládané na podločkách. Chundelaté černé vlasy mu visely na ramena a mísily se s vousy. Za chůze zpíval, či vlastně bručel, neboť jeho hlas byl spíše hlučný než muzikální. Popěvek měl jen mizivou melodii, podle níž by si ho člověk zapamatoval, navíc opilec látal rýmy písně páté přes deváté, avšak smysl byl jasný. Když byl králem Šesti vévodství Shrewd, po řece proudilo samé zlato, když ale nyní nosí korunu Regal, na všech pobřežích proudí krev. Druhý verš říkal, že je lepší platit daně na boj s rudými loděmi nežli je platit králi, který se skrývá, ale vtom ho přerušil příchod městské stráže. Byli dva, a já čekal, že uvidím, jak opilce zastaví a vyřesou z něj peníze na zaplacení škod. Mělo mne však předem varovat ticho, jež zavládlo na tržišti, když se stráž objevila. Všechny ruch ustal, lidé kvapně vyklízeli cestu nebo se mačkali u stánků, aby biřicům umožnili projít. Všechny zraky se teď upíraly na ně.

Rychle se k opilci blížili, a já byl jedním z mlčícího davu, který sledoval, jak se ho zmocní. Opilec na ně polekaně vytřeštil oči a výraz silného zděšení, který vrhl na okolní zástup, naháněl husí kůži. Pak jeden ze strážníků napřáhl pěst v železné rukavici a vrazil mu herdu do břicha. Opilec byl zřejmě tvrdšas, navíc břichatý, jak už to u některých statných mužů s věkem bývá. Slabší muž by se po takové ráně zhroutil. Tento šel přes strážníkovu pěst do předklonu, v hrdle mu zahvízdalo, načež prudce vyvrhl proud páchnoucího piva. Strážní znechuceně uskočili, jeden z nich přitom do opilce strčil a vychýlil ho z rovnováhy. Muž se zřítíl na kupecký stánek a dva koše vajec skončily rozdrnceny v prachu tržiště. Prodavač vajec na to nic, jen zacouval hlouběji do prostoru stánku, jako by nechtěl budít žádnou pozornost.

Zbrojnoši teď vyrazili proti nešťastníkovi. První ho prudce chňapl zepředu za košili a vytáhl do stoje. Krátce se rozmáchl a praštil ho rovnou do tváře, čímž ho poslal do náruče druhého strážníka. Ten ho chytil a podržel, aby pěst jeho druha znovu našla cíl v opilcově břiše. Muž se tentokrát sesul na kolena a strážník za jeho zády ho ležérně skopl do prachu.

Neuvědomil jsem si, že jsem bezděčně vykročil kupředu, dokud jsem na rameni neucítil čísi ruku. Ohlédl jsem se do scvrklé tváře vyzábělé stařeny, jež mne svírala. "Nerozběsni je," vydechla. "Když je nikdo nerozzuří, po výprasku ho pustí. Když je rozzuříš, zabijí ho. Anebo, což bude ještě horší, ho odvedou do Králova cirkusu."

Střetl jsem se s jejím utrápeným pohledem a ona sklopila oči, jako by se zastyděla. Nespustila však ruku z mého ramene. Podobně jako ona jsem odvrátil oči od scény na tržišti a snažil se neslyšet rány do masa, chroptění a přidušené výkřiky mláceného muže.

Byl horký den a zbrojnoši na sobě měli více brnění, než jsem byl zvyklý u městské stráže vídat. Snad právě to opilce zachránilo. Nikdo nemá rád, když se pod pancířem potí. Otočil jsem se zpátky právě včas, abych uviděl, jak se jeden z nich shýbl a odřízl muži měšec, potěžkal jej a pak ho zastrčil do kapsy. Druhý strážník se rozhlédl kolem po shromážděných lidech a prohlásil: "Black Rolf byl pokutován a potrestán za velezrádný čin zesměšňování krále. Ať je to pro výstrahu všem."

Zbrojnoši nechali muže ležet v prachu a smetl na tržišti a pokračovali v obchůzce. Jeden ze strážníků se ještě za chůze ohlížel přes rameno, ale nikdo se ani nehnul, dokud oba nezmizeli za rohem. Pak tržiště postupně znovu ožilo. Stařena sundala ruku z mého ramene a otočila se zpátky, aby se mohla handrkovat o turíny. Prodavač vajec obešel stánek, shýbl se a posbíral několik málo nerozbitých kusů a žloutkem pocákané koše. Na ležícího muže se nikdo přímo nepodíval.

Chvilí jsem tiše stál a čekal, až můj zimničný třas pomine. Chtěl jsem se zeptat, co je městské stráž do písničky nějakého opilce, ale nikdo se nestřetl s mým tázavým pohledem. Pojednou jsem měl ještě menší důvod zůstat kvůli někomu či něčemu v Crowsnecku. Pohodil jsem si ranec na zádech a pokračoval v cestě ven z města. Když jsem se však přiblížil ke sténajícímu muži, zasáhla mne jeho bolest. Čím blíže

jsem byl, tím byla zřetelnější, skoro jako kdyby mi strkal ruku hlouběji a hlouběji do ohně. Muž zvedl tvář a pohlédl na mě. Špína se na ní mísila s krví a zvratky. Nutil jsem se pokračovat v chůzi.

Pomoz mu. Má mysl takhle tlumočila náhlé nutkání, které jsem pocítil.

Zavozil jsem se, jako když do mě píchne, málem jsem se zapotácel. Žádost nepocházela od Nighteyese.

Opilec pod sebe zastrčil ruku a pozvedl se výš. Jeho oči se střetly s mýma, byla v nich němá prosba a utrpení. Už předtím jsem takové oči spatřil, byly to oči trpícího zvířete.

Neměli bychom mu pomoci? zeptal se nejistě Nighteyes.

Psst, varoval jsem ho.

Prosím, pomoz mu. Žádost nabyla na naléhavosti a intenzitě. Stará krev žádá Starou krev. Hlas v mé mysli promluvil jasněji, nikoli slovně, ale obrazně. Moudrosti jsem vytušil význam, který se za tím ukrýval. Byl to apel na povinnost vůči rodu.

Oni jsou s námi ve smečce? zeptal se udiveně Nighteyes. Věděl jsem, že můj zmatek cítí, a neodpovídal jsem.

Black Rolf mezitím pod sebe dostal i druhou ruku. Vyzvedl se na jedno koleno a pak ke mně mlčky napřáhl ruku. Uchopil jsem ho za předloktí a pomalu ho vytáhl na nohy. Jakmile se postavil, mírně se zapotácel. Pořád jsem ho držel za ruku a nechal ho, aby s mou pomocí nabyl rovnováhu. Oněmělý jako on, nabídl jsem mu svou cestovní hůl. Vzal si ji, ale mé paže se nepustil. Pomalu jsme opouštěli tržiště, zatímco opilec se o mě ztěžka opíral. Až příliš mnoho lidí za námi zvědavě hledělo. Jak jsme kráčeli ulicemi, lidé po nás pokukovali a hned odvraceli zrak. Muž vůbec nic neříkal. Neustále jsem čekal, že ukáže nějakým směrem, kterým by chtěl jít, na nějaký dům, který by byl jeho, ale on stále nic neříkal. Když jsme došli až k okraji města, cesta se stáčela dolů k břehu řeky. Slunce prosvítalo průrvou mezi stromy a stříbřitě pableskovalo na vodě. Zde se říční mělčina zvedala k zatravněnému břehu ohraničenému vrbovým hájem. Bylo tam několik lidí s koši mokrého prádla, kteří byli právě na odchodu. Muž mě zlehka zatahal za paži, aby mi naznačil, že chce sejít k okraji řeky. Když jsme se tam dostali, svezl se na kolena a předklonil se, aby ponořil nejen tvář, nýbrž celou hlavu i s krkem do vody. Zvedl se, protřel si rukama obličej a znovu se potopil. Když se vynořil podruhé, zatřásl prudce hlavou jako mokrý pes, až z něho voda stříkala do všech stran. Posadil se na paty a spočinul na mě kalným zrakem.

"Když přijdu do města, vždycky si hodně zavdám," řekl dutým hlasem.

Přikývl jsem, že rozumím. "Budeš už v pořádku?"

Kývl v odpověď. Viděl jsem, jak jazykem pohybuje v ústech a zjišťuje rány a vyražené zuby. Vytanula mi v mysli vzpomínka na starou bolest. Chtělo se mi pryč od všech podobných připomínek.

"Tak mnoho štěstí," řekl jsem mu. Shýbl jsem se kousek proti proudu od něj, napil se a doplnil si vodní měch. Pak jsem vstal, hodil si ranec přes rameno a otočil se k odchodu. Bodavé nutkání Moudrosti mě náhle přinutilo otočit hlavu k lesu. Jakýsi pahýl se pohnul a pak se náhle vztyčil v podobě hnědé medvědice. Zavětrila ve vzduchu, načež klesla na všechny čtyři a belhala se směrem k nám. "Rolfe," řekl jsem tiše, zatímco jsem se pomalu dával na ústup. "Rolfe, támhle je medvědice."

"Ta je moje," řekl zrovna tak tiše. "Před tou nemusíš mít strach."

Zkoprněl jsem jako socha, zatímco ona se vystrachala z lesa na travnatý břeh. Když se přiblížila k Rolfovi, vydala hluboké zabručení, takové podivné, asi jako když kráva volá na své telátko. Pak do něho šťouchla svou velikou hlavou. Rolf vstal, opřel se rukou zepředu o ramena, aby učinil totéž. Dokázal jsem vycítit, jak spolu navzájem komunikují, ale neměl jsem ponětí o obsahu jejich zpráv. Pak medvědice zvedla hlavu a podívala se rovnou na mě. Stará krev, potvrdila. Malá očička měla hluboko posazená nad čenichem.

Když vykročila, slunce jí zlatilo její lesklou vlnící se srst. Oba se blížili ke mně. Já se nehýbal.

Když už byli velmi blízko, medvědice pozvedla čenich, čumákem se ke mně pevně přitiskla a začala dlouze nasávat.

Bratře? zeptal se poněkud vyděšeně Nighteyes.

Myslím, že je to v pořádku. Stěží jsem se odvažoval dýchat. Nikdy předtím jsem nebyl tak blízko živému medvědovi.

Hlavu měla o velikosti proutěného bušle. Její horký dech na mé hrudi byl cítit rybami z řeky. Po chvíli ode mě odstoupila, z hrdla se jí vydralo uh, uh, uh, jako kdyby přemítala o všem, co ze mě vycítila.

Posadila se na zadní a otevřenou hubou nasávala vzduch, jako kdyby spolu s ním ochutnávala mou vůni. Klátila zvolna hlavou ze strany na stranu, pak jako by učinila rozhodnutí. Klesla na všechny čtyři a odvalila se pryč. "Pojď," řekl úsečně Rolf a pokynul mi, abych je následoval. Vyrázili směrem k lesu. Přes rameno dodal: "Máme potravu, podělíme se. Vlk je zván také."

Po chvíli jsem se vydal za nimi.

Je tohle rozumné? Cítil jsem, že Nighteyes je nedaleko od nás a postupuje ke mně, jak nejrychleji může, protahuje se mezi stromy na úbočí.

Potřebuji si ujasnit, co jsou zač. Nejsou jako my? Nikdy jsem nemluvil s někým jako my.

Pohrdlivé odfrknutí ze strany Nighteyese. Byl jsi vychováván Srdcem smečky. On je více jako my oproti tady těm. Nejsem si jist, jestli se chci dostat do blízkosti medvěda nebo toho muže, který s tím medvědem myslí.

Já chci zjistit víc, trval jsem na svém. Jak mě vůbec vycítila, jak ke mně dosáhla? Navzdory své zvědavosti jsem si pořád udržoval zdravý odstup za podivnou dvojicí. Muž a medvědice se belhali přede mnou. Razili si cestu vrbovým hájem podél řeky a vyhýbali se silnici. V místě, kde les řídl a přecházel na opačnou stranu cesty, ji spěšně přešli. Já šel za nimi. V hlubším stínu těchto velikých stromů jsme brzy narazili na zvířecí stezku, která se zakusovala do úbočí kopce. Ucítil jsem Nighteyese o chvíli dřív, než se zjevil vedle mne. Byl z toho tempa pěkně zadýchaný. Srdce mě bolelo při pohledu na to, jak se pohybuje pouze na třech nohách. Až příliš často utržil kvůli mně zranění. Jaké jsem měl právo to od něj požadovat? Není to zas tak zlé.

Nelíbilo se mu jít za mnou, ale stezka byla moc úzká pro nás oba. Proto jsem ho nechal jít po ní a šel jsem vedle něj, uhýbaje před větvemi a stromy, nespouštěje naše průvodce z očí. Ani jeden z nás si před medvědicí nebyl moc jistý. Jediné seknutí tlapou by mohlo zmrzačit nebo zabít, a to moje skrovné zkušenosti s medvědy zrovna nenaznačovaly, že by měli mírnou povahu. Při chůzi ve vleku jejího pachu se Nighteyesovi ježily chlupy na hřbetě a mně se dělala husí kůže.

Mezitím jsme dorazili k malému srubu, který se přimýkal k úbočí kopce. Byl postavený z kamení a klád a vyspárovaný mechem a hlínou. Kmeny, jež ho zastřešovaly, byly překryty drny. Ze střechy srubu rašila tráva a dokonce i menší keře. Dveře byly až nezvykle široké a zely dokořán. Muž i medvědice nás předešli dovnitř. Po chvíli váhání jsem se odvážil blíží, abych nakoukl do srubu. Nighteyes se držel poněkud zpátky, napůl stále naježený a uši našpicované.

Black Rolf přišel ke dveřím a vyhlédl na nás. "Pojďte dál a vítejte," vyzval nás. Když viděl, že váhám, dodal: "Stará krev se neobrací proti Staré krvi."

Pomalu jsem vešel. Uprostřed místnosti stál nízký deskový stůl s lavicí po každé straně a krb z říčního kamení zbudovaný v koutě mezi dvěma velkými pohodlnými křesly. Další dveře vedly do poněkud menší ložnice. Srub byl cítit jako medvědí doupě, zatuchlinou a zeminou. V jednom koutě byly rozesety kosti a zdi okolo nesly stopy po drápech.

Jakási žena právě odkládala koště, poté co zametla špinavou podlahu. Byla celá oděna v hnědém a k hlavě měla přilíznuté krátké hnědé vlasy, takže připomínala klobouček žaludu. Rychle se ke mně otočila a uzemnila mne utkvělým pohledem svých hnědých očí. Rolf pokynul směrem ke mně. "Tady jsou hosté, o nichž jsem ti vyprávěl, Holly," oznámil jí.

"Děkuji vám za vaši pohostinnost," řekl jsem.

Zatvářila se takřka polekaně. "Stará krev vždy vítá Starou krev," prohlásila.

Stočil jsem zrak zpět k třpytivé temnotě Rolfova pohledu. "Nikdy předtím jsem o téhle ‚Staré krvi‘ neslyšel," osmělil jsem se.

"Ale víš, co to je." Usmál se na mě a mně to připomnělo pohled medvěda. Měl i medvědí postoj: jeho šmajdává chůze, způsob, jakým zvolna kolébal hlavou ze strany na stranu, jak trčil bradu a hleděl k zemi, jako by měl oči oddělené čenichem. Jeho žena za ním rozvážně přikývla. Zvedla oči a s někým si letmo vyměnila pohled. Podíval jsem se tím směrem a spatřil malého sokola sedícího na krokvi. Jeho oči se do mne zavrtaly. Trámy byly posety jeho trusem.

"Tím myslíš Moudrost?" zeptal jsem se.

"Ne. Tak tomu říkají ti, kdo o tom nemají potuchy. Tohle je název, kterým se všeobecně opovrhuje. Ti z nás, kteří jsou ze Staré krve, tomu tak neříkají." Otočil se ke kredenci, jenž stál u masivní zdi, a začal z

něj vyndávat jídlo. Dlouhé tlusté pláty uzeného lososa. Bochnik chleba posetý ořechy a se zapečeným ovocem. Medvědice se postavila na zadní, pak zase klesla na všechny čtyři a pozorně zavěťřila. Natočila hlavu úkosem, aby si odnesla rybu ze stolu, v jejích čelistech vypadala nezvykle malá. Odbelhala se s ní do svého kouta a obrátila se k nám hřbetem, když se do ní pustila. Žena se mlčky usadila v křesle, odkud měla výhled na celou místnost. Když jsem na ni pohlédl, usmála se a nabádavě mi pokynula směrem ke stolu. Potom se vrátila ke svému mlčení a pozorování.

Zjistil jsem, že při pohledu na jídlo mi kapou sliny z úst. Bylo to už několik dní, co jsem se naposled dosyta najedl, a za poslední dva dny jsem neměl skoro nic. Slabé zakňučení zvenčí mi připomnělo, že Nighteyes je na tom stejně. "Žádný sýr, žádné maso," upozornil mě velebným hlasem Black Rolf. "Městská stráž mi sebrala všechny peníze, které jsem utržil, než jsem se stačil porozhlédnout, abych koupil maso a sýr. Ale ryb a chleba máme dostatek, a taky plástve medu na chleba. Vezmi si, co je libo."

Takřka bezděčně mé oči zabloudily směrem ke dveřím.

"Oba dva," objasnil mi to. "Mezi Starou krví se dva považují za jednoho. Vždycky."

"Sleet a já vás rovněž vítáme," dodala žena tiše. "Já jsem Holly."

Vděčně jsem kývl na její pozvání a zašmátral po svém vlkovi.

Nightyesi? Nepůjdeš dovnitř?

Přijdu ke dveřím.

Chvilí nato se v otevřených dveřích pokradmu mihl šedivý stín. Vycítil jsem, jak slídí venku před srubem, vnímá pachy, registruje medvěda, stále znovu a znovu. Mezitím objevil, nedaleko od srubu, částečně strávenou mršinu jelena, na němž bylo nahrnuté listí a hlína. Byla to typická medvědí skrýš. Nemusel jsem ho varovat, ať to nechá na pokoji.

Nakonec se vrátil ke dveřím a usadil se před nimi, neustále ve střehu, uši našpicované.

"Vezmi mu jídlo ven, když nechce jít dovnitř," pobídl mě Rolf. A dodal: "Nikdo z nás tu nevyznává nějaké nucení svého druhu proti jeho přirozeným instinktům."

"Děkuji," řekl jsem, pravda, trochu toporně, ale nevěděl jsem, jaké způsoby se zde dodržují. Vzal jsem ze stolu plát lososího masa. Podstrčil jsem ho Nighteyesovi a on se ho hbitě zmocnil. Chvilí seděl, lososa v čelistech. Nemohl jíst, a přitom zůstat zcela ve střehu. Z úst se mu začaly řinout dlouhé provazce slin, jak tam seděl a svíral zuby rybu. Jez, pobídl jsem ho. Nemyslím, že by nám chtěli nějak uškodit.

Víc už pobízet nepotřeboval. Upustil rybu, tlapou si ji připíchl k zemi a pak z ní vyrval velký kus masa. Schlamstl ho jako vlk, sotva maso požvýkal. Jeho hltání probudilo i ve mně hlad s až překvapivou intenzitou. Spustil jsem Nighteyese z očí a zjistil, že Rolf mi mezitím uřízl tlustý krajíc chleba a pomazal ho silnou vrstvou medu. Právě si naléval velký hrnek medoviny. Můj hrnek již stál vedle mého talíře.

"Jez, na mě nečekej," vyzval mne, a když jsem úkosem pohlédl na ženu, usmála se.

"Jen si posluž," pravila tiše. Přišla ke stolu a vzala si talíř, ale položila na něj jen malou porci rybiho masa a kousek chleba. Vycítil jsem, že to dělá spíše proto, aby mě vyvedla z rozpaků, než kvůli vlastnímu hladu. "Nech si chutnat," pobídla mě a dodala: "Víš, umíme vycítit tvůj hlad." Nepřisedla si za námi ke stolu, ale odnesla si jídlo do křesla u krbu.

Byl jsem až moc rád, že ji mohu uposlechnout. Hltal jsem úplně jako Nighteyes. Mezitím už pořádal třetí plátek lososa a já snědl stejný počet krajíců. Právě jsem si pochutnával na druhém plátku lososa, když tu jsem si vzpomněl na svého hostitele. Rolf mi dolil do hrnku medovinu a poznamenal: "Kdysi jsem se pokoušel chovat kozu. Kvůli mléku, sýru a podobně. Ale ona si nikdy nedokázala zvyknout na Hildu. To nešťastné zvíře bylo vždycky tak nervózní, že se jí nechtělo spustit mléko. Takže. Máme medovinu. Díky Hildině čichu na med je to nápoj, kterým se můžeme zásobit do sytosti."

"To je báječné," vzdychl jsem. Postavil jsem hrnek na stůl, ze čtvrtiny již vypitý, a blaženě vydechl. Ještě jsem nedojedl, ale hladové nutkání již odeznělo. Black Rolf vzal ze stolu další plátek lososího a nenuceně ho podal Hildě. Ta ho popadla do tlap a do čelistí a potom se natočila stranou, aby se znovu pustila do jídla. Rolf poslal vzduchem další plátek Nighteyesovi, jenž mezitím pozbyl veškerou ostražitost. Vlk se po něm vrhl a zalehl, svíraje lososa předními tlapami. Natočil hlavu, zatímco uhryzával a hltal kusy masa. Holly dloubala do svého jídla a trhala si malé proužky ze sušené ryby, když jedla, skláněla přitom neustále hlavu. Když jsem se podíval jejím směrem, zjistil jsem, že na mne hledí svýma pronikavýma

černýma očima. Pohlédl jsem zpátky na Hildu.

"Jak jsi vůbec přišel k tomu, že ses připoutal k medvědici?" zeptal jsem se a vzápětí dodal: "Pokud to není nezdvořilá otázka. Nikdy jsem nemluvil s někým, kdo by byl připoutaný k nějakému zvířeti, alespoň ne s někým, kdo by to otevřeně přiznal."

Rolf se zaklonil v křesle a ruce mu spočinuly na břiše. "Nepřiznávám to otevřeně jen tak někomu. Myslel jsem, že o mně víš, hned od prvního okamžiku, tak jako Hilda a já vždycky zvíme, je-li někdo ze Staré krve poblíž. Ale pokud jde o tvou otázku... má matka byla ze Staré krve a dvě z jejích dětí ji zdědily po ní. Samozřejmě že to v nás vycítila a v tom smyslu nás i vychovala. A když jsem měl svůj věk, už jako dospělý muž, podnikl jsem výpravu."

Zaraženě jsem na něj hleděl. Potřásl hlavou a jeho rty se mihl soucitný úsměv.

"Šel jsem sám do světa a hledal svého zvířecího druha. Někteří se porozhlížíjí ve městech, jiní v lesích, několik se jich, jak jsem slyšel vyprávět, vypraví dokonce na moře. Ale mne to táhlo do lesa. A tak jsem šel sám, smysly doširoka rozprostřené, a postil se, živ jen ze studené vody a bylin, které oživují Starou krev. Našel jsem si místo, přímo tady, posadil se mezi kořeny starého stromu a čekal. A když přišel čas, přišla za mnou Hilda, jež hledala zrovna tak jako já. Prověřili jsme si jeden druhého a dali si navzájem důvěru, a tak jsme tady, i po sedmi letech." Pohlédl na Hildu tak laskavě, jako kdyby mluvil o ženě a dětech.

"Úmyslné hledání někoho, ke komu by se člověk připoutal," přemítal jsem nahlas.

Věřím, že jsi mne toho dne hledal a že i já jsem tě volal. Ačkoli žádný z nás v tu dobu nevěděl, co vlastně hledáme, přemítal Nighteyes, čímž postavil do nového světla to, jak jsem ho zachránil z klece překupníka se zvířaty.

To si nemyslím, řekl jsem s lítostí. Připoutal jsem se už dvakrát předtím, ke psům, a poznal jsem až příliš dobře bolest ze ztráty zvířecího druha. Byl jsem odhodlán už nikdy se k nikomu nepřipoutat.

Rolf na mě nevěřícně hleděl. Bezmála zděšeně. "Ty ses ještě před tím vlkem dvakrát připoutal? A oba druhy jsi ztratil?" Potřásl hlavou, jako by tomu nemohl uvěřit. "Jsi dost mladý i na to, aby ses připoutal poprvé."

Pokrčil jsem rameny. "Byl jsem ještě dítě, když jsme se s Nosym prolnuli. Pak mi byl odebrán, někým, kdo o připoutání něco věděl a zastával názor, že to není dobré pro žádného z nás. Později jsem se s Nosym setkal znovu, ale to bylo už na konci jeho dní. A to další štěně, k němuž jsem se připoutal..."

Rolf na mne hleděl s tak silným znechucením jako kdysi Burrich kvůli Moudrosti, zatímco Holly jen mlčky kroutila hlavou. "Ty ses připoutával už jako dítě? Odpusť, ale to je zvrácenost. Jako kdyby dovolili malé holčičce, aby se vdala za dospělého muže. Dítě není připraveno sdílet se zvířetem celý jeho život, všichni rodiče ze Staré krve, jak vím, musí své děti ostražitě chránit před takovými kontakty." Jeho tváří se mihl soucit. "Přesto to musí být velmi trýznivé, když ti zvířecího druha odeberou. Ale ten, kdo to udělal, si počínal správně, ať už z jakéhokoli důvodu." Podíval se na mě pozorněji. "Jsem překvapen, že jsi vůbec přežil, když jsi nic nevěděl o způsobech Staré krve."

"Tam, odkud pocházím, se o tom jen zřídka kdy mluví. A když na to přijde, říká se tomu Moudrost a pokládá se to za hanebnost."

"To ti říkali i tvoji rodiče? Ačkoli vím, jak se na Starou krev pohlíží, a znám všechny ty lži, které se kolem ní šíří, člověk to zpravidla neslychá od vlastních rodičů. Naši rodiče chovají naše rodokmeny v úctě a pomáhají nám najít si ty správné partnery, když přijde čas, tak aby krev nezřídla."

Stočil jsem zrak od jeho upřímného pohledu k nepokrytě zírající Holly. "Nepoznal jsem své rodiče." I když mě neznali, ta slova se ze mě drala těžko: "Matka mě předala rodině mého otce, když mi bylo šest. A otec se rozhodl... že mi nebude nablízku. Přesto mám podezření, že Stará krev pochází z matčiny strany. Na její rodinu si ale nevzpomínám."

"Šest let? A to si na nic nevzpomínáš? Určitě tě něčemu naučila, než tě nechala jít, svěřila ti nějaké znalosti, aby ses dokázal ochránit..."

Vzdychl jsem. "Na ni si vůbec nevzpomínám." Už dlouho mě unavovaly řeči lidí, kteří mi říkali, že si na ni musím aspoň trochu pamatovat, že většina lidí má vzpomínky už od věku tří let či ještě méně.

Black Rolf vydal hluboký hrdelní zvuk, něco mezi zabručením a povzdechem. "Inu, někdo tě něčemu přece jen naučil."

"Ne," řekl jsem zpřímá, znechucen touhle diskusí. Chtěl jsem ji ukončit, a proto jsem se uchýlil k nejstarší taktice, kterou jsem znal, k osvědčenému způsobu, jak odradit lidi, když na mě mají příliš mnoho otázek. "Pověz mi něco o sobě," pobídl jsem ho. "Čemu tě učila tvá matka, a jak?"

Usmál se a tváře okolo černých očí se mu mohutně zvrásnily, takže oči vypadaly menší. "Trvalo jí dvacet let, než mě tomu naučila. Máš chuť to všechno poslouchat?" Při pohledu na můj výraz dodal: "Ne, já vím, že ses ptal jen proto, aby nestála řeč. Ale nabízím ti to, co podle mého názoru potřebuješ. Zůstaň u nás chvíli. Naučíme vás, co oba potřebujete vědět. Ale nezvládnete to za hodinku či za den. Bude to trvat celé měsíce. A možná roky."

V koutě místnosti pojednou promluvila Holly. "Mohli bychom mu najít také družku. Mohl by se hodit k dceři Ollie. Je sice starší, ale mohla by mu být oporou."

Rolf se zešířila zazubil. "Koukněme se na tu ženskou! Zná tě sotva pět minut, a už ti domlouvá svatbu."

Holly se teď obrátila přímo na mě. Její úsměv byl nepatrný, zato hřejivý. "Vita je připoutána k vráně. Všichni byste mohli společně lovit. Zůstaň u nás. Seznámíš se s ní, oblíbíš si ji. Stará krev by se měla spojovat se Starou krví."

Zdvořile odmítni, navrhl mi znenadání Nigtheyes. Už tak je poměrně špatné sdílet doupě s lidmi. Když začneš spávat v blízkosti medvědů, budeš páchnout tak, že už si nikdy pořádně nezalovíme. Ani si nepřeji dělit se o naše úlovky s nějakou dotěrnou vránou. Odmlčel se. Ledaže by věděli o ženě, která je připoutaná k vlčí samici.

Black Rolfovi zacukaly koutky úst. Měl jsem podezření, že vnímá víc z toho, co si povídáme, než na sobě dává znát, a taky jsem to Nigtheyesovi řekl.

"Je to jedna z věcí, které bych tě mohl naučit, kdyby ses rozhodl zůstat," navrhl Rolf. "Když vy dva mluvíte, pro někoho se Starou krví je to stejné, jako byste na sebe křičeli, abyste přehlušili rachot dráteníkova povozu. Není třeba být tak... mohutně sdílný. Obracíš se pouze na jednoho vlka, nikoli na celé vlčí příbuzenstvo. Ne. Jde o mnohem víc než o tohle. Pochybuji, že by jakákoli zvěř, která se živi masem, si vás dvou nebyla vědoma. Pověz mi. Kdypak jste naposled natrefili na velkého masožravce?" Před pár nocemi mě honili psi, řekl Nigtheyes.

"Psi se drží a štěkají na svém území," poznamenal Rolf. "Já myslel divokého masožravce."

"Myslím, že od doby, co jsme se k sobě připoutali, jsem žádného neviděl," připustil jsem neochotně.

"Vyhnu se vám úplně stejně, jako se za vámi potáhnou vykovaní," pravil klidným hlasem Black Rolf.

V páteři mě zamrazilo. "Vykovaní? Ale vykovaní zdá se vůbec žádnou Moudrost nemají. Já je tímto smyslem vůbec nevnímám, pouze očima či nosem nebo..."

"Pro tvé vlastní smysly původem ze Staré krve všechna stvoření vydávají teplo spřízněnosti. Všechna až na vykované. Je to tak?"

Celý nesvůj jsem přikývl.

"Přišli o to. Nevím, jak je o to připravují, ale právě v tom spočívá vykovaní. A zanechává to v nich prázdnotu. O tom se dobře ví mezi těmi ze Staré krve, a taky víme, že nás snáze vysledují a napadnou. Zvláště když svůj talent využíváme neopatrným způsobem. Proč tomu tak je, to nikdo není schopen s určitostí říci. Snad to vědí jen vykovaní, pokud ještě vůbec něco 'vědí'. Ale pro nás je to o důvod víc, abychom na sebe byli opatrní a střežili svůj talent."

"Tím chceš říci, abychom se s Nigtheyesem zdrželi používání Moudrosti?"

"Tím chci říci, že byste tu snad měli chvíli zůstat a dopřát si čas, abyste se naučili ovládat své vlohly pramenící ze Staré krve. Jinak se můžete zaplést do dalších bitek, jako byla ta včerejší." Přitom se pousmál.

"Nic jsem ti o tom útoku neříkal," pravil jsem tiše.

"Tos ani nemusel," poznamenal. "Jsem si jist, že všichni ze Staré krve vás slyšeli na míle okolo, když jste s nimi bojovali. Dokud se oba nenaučíte mít svou komunikaci pod kontrolou, nic mezi vámi nebude skutečně soukromé." Odmlčel se a dodal: "Copak ti nikdy nepřipadalo divné, že vykovaní marní čas útokem na vlka, i když tím očividně nic nezískají? Zaměřují se na něj pouze proto, že je připoutaný k tobě."

Vrhl jsem po Nigtheyesovi krátký omluvný pohled. "Děkuji ti za tvou nabídku. Ale my musíme ještě něco vykonat a ta věc nepočká. Myslím, že cestou dále do vnitrozemí bychom měli potkávat stále méně

vykovaných. Měli bychom být v bezpečí."

"To je možné. Ty, kteří se dostanou tak daleko, král pochyť. Přesto se za vámi nejspíš potáhnou ti, co zůstali na svobodě. Ale i když nenarazíte na další vykované, hrozí vám střet s královými biřici. Ti mají v tyto dny zvláštní zájem o lidi s Moudrostí. V poslední době bylo mnoho jedinců ze Staré krve za úplaty vyzrazeno králi, sousedy, ba i vlastními rodinami. Jeho zlato se cení a král ani nepožaduje důkaz, že je to vskutku Stará krev. Už celé roky proti nám nevzplála tak mohutná krevní msta."

Neklidně jsem pohlédl stranou, dobře si vědom toho, proč Regal tolik nenávidí lidi s Moudrostí. Jeho koterie v něm tu nenávist jistě živí. Udělalo se mi mdlo, když jsem pomyslel na ty nevinné lidi vydané všanc Regalovi, jenom aby se jim mohl pomstít místo mne. Snažil jsem se zastřít vztek, který jsem pocítil. Hilda přišla zpátky ke stolu, zadumaně na něho pohlédla a pak tlapami popadla hrnec s medovými plástvemi. Opatrně se s ním odbelhala od stolu, usadila se v rohu a začala hrnec pečlivě vylizovat. Holly ze mě pořád nespouštěla zrak. Z jejích očí jsem nedokázal nic vyčíst.

Black Rolf se poškrábal ve vousech a pak sebou trhl, jako by prsty objevil bolavé místo. Věnoval mi opatrný, smutný pohled. "Sympatizuji s tvou touhou zabít krále Regala. Ale nemyslím si, že to bude tak snadné, jak se domníváš."

Jen jsem se na něj podíval, ale Nighteyesovi se z hloubi hrdla vydralo slabé zavrčení. Hilda při tom pohledu vyskočila na všechny čtyři a hrnec s medem se od ní odkutálel po podlaze pryč. Black Rolf po ní hodil očima a ona se zas posadila, avšak nespouštěla mě a Nighteyese ze svého zorného úhlu. Nemyslím, že by mi někdy ztuhly vnitřnosti tak, jako když jsem stanul tváří v tvář zlostnému pohledu hnědého medvěda. Nehýbal jsem se. Holly v křesle se napřímila, ale zůstala v klidu. Nad námi v trámovi si Sleet natřásal perí.

"Když vystěkáte všechny vaše plány a křivdy na měsíc, nemůžete se divit, že o nich ostatní vědí. Nemyslím si, že cestou potkáte mnoho těch ze Staré krve, kteří by stranili králi Regalovi... nebo snad vůbec nějaké. Ve skutečnosti by vám mnozí ochotně pomohli, kdybyste je požádali. Přesto je mlčení nejmoudřejší, jde-li o takový plán."

"Podle tvé písne prve na tržišti bych si myslel, že mé pocity sdílíš," pravil jsem tiše. "A díky za tvé varování. Ale Nighteyes a já jsme museli být obezřelí už dřív, co se týče našich společných tajemství. Teď, když víme, že hrozí nebezpečí odposlechnutí, myslím, že mu můžeme předejít. Zeptám se tě na jednu otázku. Co je městské stráž z Crowsneku po tom, když si člověk trochu zavdá a zazpívá si žertovnou písničku o... králi?" Musel jsem to slovo ze sebe vypáčit.

"Vůbec nic, pokud jsou to občané Crowsneku. To už ale v Crowsneku dávno není pravda, ani v žádném jiném z poříčních měst. Tohle jsou králové stráž, sice ve stejnokrojích stráž z Crowsneku a placené z městské pokladnice, ale přesto královi lidé. Regal nekraloval ještě ani dva měsíce, když tuto změnu prosadil dekretem. Prohlásil, že výkon práva bude spravedlivější, když městské stráž budou všechny zavázány přísahou králi a budou prosazovat zákony Šesti vévodství nad všechny ostatní. Nu, sám jsi viděl, jak je prosazují... většinou tím, že oberou, oč můžou, prvního bídného ochlastu, který se otírá králi o pazoury. Přesto tihle dva z Crowsneku nejsou tak špatní jako někteří, o nichž jsem slyšel. Povídá se, že dole v Sandbendu může kapsář či zloděj přijít k snadnému živobytí, pokud městská stráž dostává svůj podíl. Městští páni jsou zcela bezmocní, aby propustili stráž, které jmenoval sám král. Ani k nim nesmějí přidat vlastní muže."

Bylo to Regalovi až příliš podobné. Napadlo mě, jak daleko až zajde ve své posedlosti mocí a vládnutím. Nasadí špehy na své špehy? Nebo to již udělal? Nic z toho nevěstilo nic dobrého pro Šest vévodství jako celek.

Black Rolf mě vyrušil z úvah: "A teď mám na tebe otázku já."

"Ptej se, na co chceš," vyzval jsem ho, ale ponechal jsem si možnost odpovídat, jak sám budu chtít.

"Později minulé noci... poté, co jsi skoncoval s vykovanými. Zaútočil na tebe ještě někdo další."

Nedokázal jsem vycítit kdo, pouze že tě tvůj vlk ochránil a že nějakým způsobem přešel... někam. Že vrhl svou sílu do kanálu, který jsem neznal, ani jsem se jím nemohl pustit. Nic víc už nevím, jen to, že on, a ty, jste zvítězili. Co to bylo zač?"

"Jeden králův sluha," zaváhal jsem. Nechtěl jsem mu úplně odepřít odpověď a tahle mi připadala neškodná, neboť už to patrně věděl.

"Tys bojoval za pomoci toho, čemu říkají Umění. Vid'?" Sřetl se s mým pohledem. Když jsem neodpovídal, pokračoval: "Mnozí z nás by moc rádi věděli, jak se to dělá. V minulosti nás praktikanti Umění pronásledovali jako nějakou havěť. Žádný ze Staré krve nemůže říci, že by jeho rodina v jejich rukou neutrpěla. Teď jsou ty dny zase tady. Pokud existuje způsob, jak využít talenty Staré krve proti těm, kteří vládnou farseerovským Uměním, to vědění má pro nás ohromnou cenu."

Holly se k nám mezitím přikradla ze svého kouta, sevřela opěradlo Rolfovy židle a přes jeho rameno se na mne zahleděla. Cítil jsem, jak je pro ně má odpověď důležitá.

"Nemohu vás to naučit," řekl jsem popravdě.

Očima se sřetl s mým, jeho nedůvěra tu byla nasnadě. "Dnes večer jsem ti podvkrátě nabídl, že ti svěřím vše, co vím o Staré krvi, abych ti otevřel všechny dveře, které ti byly jenom díky tvé nevědomosti uzavřeny. Ty jsi mě odmítl, avšak já, při Edovi, jsem se ti nabídl, a to dobrovolně. A to jediné, o co tě žádám, to jediné, co může zachránit životy mnohých z našeho rodu, o tom ty říkáš, že mě to nemůžeš naučit?"

Očima jsem střelil po Hildě. Její oči se opět trochu zmenšily a zablyštěly jako korálky. Black Rolf si pravděpodobně nebyl vědom toho, jak se jeho postoj odráží v postoji jeho medvědice. Oba mě přistihli při tom, jak si měřím vzdálenost ke dveřím, zatímco Nighteyes byl již na všech čtyřech, připraven k útěku. Holly stojící za Rolfem natrčila hlavu a zírala na mě. Též sokol nad námi natočil hlavu a hleděl na nás. Silou vůle jsem uvolnil svaly a přinutil se chovat mnohem klidněji než ve skutečnosti. Byla to taktika, již jsem se naučil od Burriche, když jsem čelil podrážděnému zvířeti.

"Říkám vám pravdu," pravil jsem obezřele. "Nemohu vás naučit něčemu, co ani sám plně nechápu."

Odpustil jsem si zmínku o tom, že sám v sobě nosím onu opovrhovanou farseerovskou krev. Teď už jsem věděl jistě, co jsem předtím jenom tušil. Že Moudrost lze použít k útoku na praktikanta Umění jedině tehdy, je-li mezi nimi otevřen kanál Umění. I kdybych byl schopen popsat, co jsme to s Nighteyesem udělali, nikdo jiný by to nedokázal napodobit. Chtěl-li někdo bojovat proti Umění s pomocí Moudrosti, musel v sobě mít Umění i Moudrost. Klidně jsem se sřetl s Rolfovými očima při vědomí, že jsem mu řekl pravdu.

Black Rolf pomalu uvolnil nahrbená ramena a Hilda se spustila na všechny čtyři, načež se po čichu vydala ke stružce mezi podlaze. "Možná že," řekl Rolf, vskrytu pěkně umíněný, "možná že kdybys u nás zůstal a naučil se to, co ti mohu předat, začal bys chápat, co děláš. Pak bys mě to mohl naučit zase ty. Nemyslíš?"

Zachoval jsem klid a vyrovnanost v hlase: "Byl jsi svědkem toho, jak na mě minulou noc zaútočil jeden z králových sluhů. Myslíš, že by strpěli, abych zde zůstal a zdokonaloval se v něčem, co bych pak použil proti nim? Kdepak. Mou jedinou šancí je vniknout do jejich doupěte dříve, než mě stačí vysлідit oni." Zarazil jsem se a pak jsem mu navrhl: "Ačkoli tě nemohu naučit, jak to dělám, mohu tě ujistit, že to bude použito proti nepřátelům Staré krve."

Tohle byl konečně argument, který dokázal přijmout. Několikrát zamyšleně pokrčil nos a zavětril. Celý nesvůj jsem si položil otázku, zda i já nemám takové vlčí manýry, jako on má medvědí a Holly sokolí.

"Zůstaneš aspoň na noc?" zeptal se náhle.

"Je pro nás lepší, když putujeme v noci," řekl jsem s lítostí. "Je to tak výhodnější pro nás oba."

Velice rozvážně na to kývl. "Nuže. Přeji vám mnoho zdaru a hodně štěstí při dosahování vašeho cíle. Bude nám ctí, když si tu v bezpečí odpočínáte, ještě než vyjde měsíc, chcete-li."

Poradil jsem se s Nighteyesem a vděčně jsme nabídku přijali. Poté jsem mu zkontroloval sečnou ránu na pleci a zjistil jsem, že je to lepší, než jsem tušil. Ošetřil jsem ji trochou Burrichovy masti a pak jsme se natáhli ve stínu chatrče a celý zbytek odpoledne proklímbali. Bylo jen dobře, že jsme si oba mohli do sytosti odpočinout, navíc při vědomí, že ostatní nad námi drží hlídku. Byl to ten nejvydatnější spánek, jaký jsme oba poznali od začátku naší cesty. Když jsme se vzbudili, zjistil jsem, že Black Rolf nám mezitím zabalil na cestu ryby, med a chléb. Po sokolovi nebylo ani památky. Domyslel jsem si, že na noc šel asi někam hřadovat. Holly stála ve stínu poblíž chatrče a rozespale nás pozorovala.

"Jděte opatrně, jděte v poklidu," nabádal nás Rolf, když jsme mu poděkovali a sbalili si jeho dary. "Ať vás na cestách Eda provází."

Odmlčel se, jako by čekal nějakou odpověď. Vycítil jsem, že jde o zvyk, který neznám. A tak jsem mu

prostě popřál mnoho štěstí a on na to přikývl.

"Však víš, ty se vrátíš," dodal.

Pomalů jsem zavrtěl hlavou. "O tom pochybuji. Ale přesto děkuji za to, co jsi mi dal."

"Ne. Já vím, že se vrátíš. Ne že bys chtěl znát to, co tě mohu naučit. Ty prostě jen zjistíš, že to potřebuješ. Nejsi jako ostatní obyčejní lidé. Myslí si, že mají na všechna zvířata právo, lovit je a jíst je nebo šije podrobit a vládnout nad jejich životy. Ty víš, že nemáš žádné právo na takové ovládání. Kůň, který tě nese, to dělá proto, že to dělat chce, tak jako to dělá vlk, který loví po tvém boku. Máš hlubší vědomí sebe sama ve světě. Věříš, že máš právo nikoli mu vládnout, nýbrž být jeho součástí. Dravec, či kořist, není žádná ostuda být tím nebo oním. S postupem času zjistíš, že máš naléhavé otázky. Co máš dělat, když si tvůj přítel přeje utéci se smečkou opravdových vlků? Ujist'uji tě, že ten čas přijde. Co má dělat on, až se oženíš a budeš mít dítě? Až jednomu z vás nadejde čas smrti, což se stát musí, jak se ten druhý vypořádá s tím, co zbylo, a bude pokračovat sám? Časem začneš toužit po ostatních tvého ražení. Budeš potřebovat vědět, jak je vycítit a jak je vyhledat. Existují odpovědi na tyto otázky, odpovědi Staré krve, ty, které ti nemohu sdělit za jediný den, ty, které nemůžeš pochopit za jediný týden. Potřebuješ znát tyto odpovědi. A ty se pro ně vrátíš."

Sklopil jsem zrak na ušlapanou půdu lesní cesty. Pozbyl jsem veškerou jistotu, že už se k Rolfovi nevrátím.

Tiše, leč jasně ze stínů promluvila Holly: "Věřím v to, co se chystáš udělat. Přeji ti úspěch a pomohu ti, budu-li moci." Očima střelila po Rolfovi, jako by to bylo něco, co spolu předtím probírali, ale na čem se neshodli. "Budeš-li v nouzi, zavolej, jako voláváš Nighteyese, požádej, aby kdokoli ze Staré krve, kdo tě slyší, předal zprávu Holly a Sleetovi z Crowsneku. Ti, kdož tě uslyší, ti možná přijdou na pomoc. A i když nepřijdou, pošlou mi zprávu a já udělám, co bude v mé moci."

Tu si Rolf mocně vydechl. "Uděláme, co bude v naší moci," poopravil její slova. "Ale bylo by od tebe rozumnější, kdybys zůstal tady a napřed se naučil, jak se lépe chránit."

Při jeho slovech jsem přikývl, ale v duchu jsem se rozhodl, že žádného z nich nebudu zatahovat do své pomsty vůči Regalovi. Když jsem vzhledl k Rolfovi, hořce se na mě usmál a pokrčil rameny. "No tak už běž. Ale buď opatrný, to platí pro oba. Než zajde měsíc, bude Buck za vámi a vy se ocitnete ve Farrow. Pokud si myslíš, že král Regal nás tu drží za tipec, počkej, až se dostaneš do míst, kde lidé věří, že na to má právo."

Zachmuřeně jsem přikývl a pak už jsme byli s Nighteyesem opět na cestě.

7 Farrow

Lady Patience, neboli paní Buckkeepu, jak se jí začalo říkat, se dostala k moci jedinečným způsobem. Narodila se ve šlechtické rodině a původem byla dáma. Svým unáhleným sňatkem s následníkem trůnu Chivalrym byla vynesena do ještě vznešenějšího postavení nastávající královny. Ani jeden z těchto postů nikdy nevyužila k tomu, aby se chopila moci, kterou jí její původ či sňatek zaručovaly. Teprve až se ocitla v osamění, ba takřka v zapomnění coby excentrická lady Patience na Buckkeepu, teprve tehdy ve svých rukou shromáždila nitky vlivu. Dělal to tak, jako všechno ve svém životě, nahodilým, podivínským způsobem, který by žádné jiné ženě nebyl vůbec nic platný.

Nevyužila styků se šlechtickými rody ani vnějších vlivných konexí vyplývajících z postavení zesnulého manžela. Ne, ona začala na nejnižším stupni moci, mezi takzvanými muži ve zbrani, kde sloužily zrovna tak ženy. Několik zbylých příslušníků osobní stráže krále Shrewda a gardy královny Kettricken se ocitlo ve zvláštním postavení strážných, kteří již neměli co strážit. Buckkeeperská stráž byla ve svých povinnostech nahrazena osobními oddíly lorda Brighta, jež s sebou přivedl z Farrow, a odkázána na podřadnější úkoly, jež zahrnovaly úklid a údržbu hradu. Někdejší stráže dostávaly nepravidelný žold, pozbyly respekt mezi lidmi i samy před sebou a často setrvaly v nečinnosti či v zajetí ponižujících úkolů. No a lady Patience, naoko proto, že tyto složky nejsou jinak využity, počala využívat jejich služeb. Začala požadovat doprovod, když znenadání zahájila pravidelné vyjížďky na svém postarším jezdeckém koni Silkovi. Odpolední projížďky se postupně protahovaly, až se z nich staly celodenní výjezdy, a pak i s přenocováním spojené návštěvy vesnic, jež byly buď vypleněny při nájezdech, nebo se nájezdů

obávaly. V napadených vesnicích lady Patience, spolu se služebnou Lacey, dělala vše, co bylo v jejich silách, pro zraněné, zaznamenávala počet zmasakrovaných či vykovaných a poskytovala, prostřednictvím svých strážů, statné hřbety na pomoc při odklizení ruin z hlavních ulic a budování dočasných přístřeší pro lidi, kteří zůstali bez domova. Ačkoliv to nebyla zrovna práce pro bojovníky, byla to ostrá připomínka toho, k jakému boji byli vycvičeni a co se dělo, když žádní obránci neexistovali. Vděčnost lidí, kterým pomáhali, u strážných znovu navodila pocit hrdosti a vnitřní soudržnosti. V dosud nenapadených vesnicích tito zbrojnoši posloužili jako malá ukázka síly na důkaz toho, že Buckkeep a farseerovská čest ještě stále existují. V několika vesnicích a městech byly vztyčeny provizorní palisády, za něž lidé mohli ustoupit před nájezdníky a využít tak nepatrné šance, že se sami ubrání.

Neexistuje záznam o tom, s jakými pocity sledoval lord Bright vyjížďky lady Patience. Nikdy tyto výpravy žádným oficiálním způsobem nevyhlásila. Byly to její soukromé vyjížďky a strážníci, kteří ji doprovázeli, se k tomu dobrovolně přihlásili, jakož i k povinnostem, do nichž je zapřahala ve vesnicích. Někteří z nich, jakmile k nim získala důvěru, pro ni vykonávali různé "pochůzky". Tyto pochůzky mohly zahrnovat doručování zpráv na vzdálené hrady v Ripponu, Bearnsu a dokonce v Shoaksu, kde vojáci zjišťovali novinky o tom, jak si vedou pobřežní města, a sami přinášeli zprávy z Buckkeepu, běžci na těchto cestách často pronikali obsazenými územími a vystavovali se velkému nebezpečí. Její poslové často obdrželi ratolest břečťanu, který Patience po celé roky pěstovala ve svých komnatách, tento symbol příjemcům ohlašoval, že přinášejí zprávy a podporu od Patience. O takzvaných "břečťanových běžcích" bylo napsáno též několik balad, které vypovídají o velké statečnosti a duchapřítomnosti, jež projevovali, a připomínají nám, že i ty největší zdi se musí časem podvolit šplhajícímu břečťanu. Snad nejslavnější hrdinský čin vykonala Pansy, nejmladší z běžců. Ve věku jedenácti let absolvovala cestu až do míst, kde se ukrývala vévodkyně z Bearnsu, to jest v Ledových jeskyních Bearnsu, aby jí doručila poselství o tom, kdy a kde se vylodí člun se zásobami. Část této cesty Pansy podnikla neobjevená mezi pytlí s obilím na voze zrekvírovaném nájezdníky. Ze samého středu nájezdnického tábora pak unikla a pokračovala ve své misi, ale až poté, co zapálila stan, ve kterém spal jejich velitel, aby se pomstila za své vykované rodiče. Pansy se nedožila ani třinácti let, ale na její činy se bude dlouho vzpomínat.

Ostatní pomáhali Patience zpeněžit její šperky a zděděnou půdu. Utrženými penězi pak nakládala, "jak se jí zlíbilo, což bylo její právo", jak jednou sdělila lordu Brightovi. Nakupovala obilí a ovce ve vnitrozemí a její "dobrovolníci" opět dohlíželi na přepravu a distribuci zboží. Malé zásobovací čluny přivážely naději sešikovaným obráncům. Symbolicky též vyplácela kameníky a tesaře, kteří pomáhali znovu budovat zpustošené osady. A dávala peníze — ne moc, zato s připojením nejvřelejších díky — také těm strážným, kteří jí dobrovolně asistovali.

V době, kdy břečťan jako odznak u buckkeepské stráže zobecněl, nezbyvalo než vzít na vědomí v podstatě již holý fakt. Tito muži a ženy tvořili stráž lady Patience, to ona je vyplácela, pokud někdo vůbec, a co pro ně bylo důležitější, to ona je uznávala a využívala, ona je léčila, když byli zraněni, a ostře bránila svým jedovatým jazykem před kýmkoli, kdo o nich mluvil hanlivě. Právě oni byli oporou jejího vlivu a základem síly, kterou začala vládnout. "Věž se málokdy drolí zezdola," říkala nejednou a tvrdila, že výrok pochází od prince Chivalryho.

Vyspali jsme se moc dobře a břicha jsme měli plná. Aniž jsme museli lovit, putovali jsme po celou noc. Drželi jsme se z dosahu silnice a dávali si mnohem větší pozor než předtím, avšak na žádné vykované jsme nenarazili. Velký bílý měsíc nám stříbřil cestu mezi stromy. Pohybovali jsme se jako jedno stvoření a jen zřídka jsme používali mysl, pouze abychom přiřadili pachy, které jsme zachytili, a zvuky, které jsme zaslechli. Ledové odhodlání, které se mě zmocnilo, nakazilo i Nighteyese. Své záměry jsem mu již bezstarostně nevytruboval, nýbrž jsme dokázali na věc myslet, aniž bychom se na ni soustředili. Byl to odlišný druh loveckého nutkání, živěný odlišným druhem hladu. Té noci jsme ušli mnoho mil pod utkvělým pohledem měsíce.

Mělo to v sobě vojenskou logiku, strategii, kterou by Verity schválil. Will věděl, že jsem naživu. Já nevěděl, jestli to odhalí ostatním členům koterie či jen Regalovi. Tušil jsem, že mi chce odsát sílu Umění tak, jako Justin a Serene vysáli krále Shrewda. Tušil jsem, že takovou krádež energie musí provázet jakási zvrhlá extáze a že Will si ji bude chtít vychutnat sám pro sebe. Byl jsem si rovněž vcelku jist, že po

mně bude pátrat, že je odhodlaný mě vyčmukat, ať už se skrývám kdekoli. Zároveň věděl, že z něho mám hrůzu. Proto by nečekal, že po něm půjdu přímo, odhodlán zavraždit nejen jeho i s koterií, ale též Regala. A tak svižný pochod směrem na Tradeford by mohl být tou nejlepší strategií, jak před ním zůstat v utajení.

Farrowská krajina je známá svou otevřeností, stejně jako Buck je skalnatý a zalesněný. První rozbřesk na území Farrow nás zastihl v neznámém druhu lesa, jenž se prostíral do všech stran a byl listnatý. Na den jsme se uložili do břízového porostu na mírném úbočí, odkud byl výhled na pastvinu. Poprvé od oné bitky jsem si sundal košili a na denním světle jsem si prohlédl rameno v místě, kam dopadl kyj. Bylo černomodré, a bolestivé, když jsem zkusil zvednout paži nad hlavu. Leč to bylo vše. Nic moc. Před třemi léty bych to pokládal za vážné zranění. Omyl bych si to ve studené vodě a obložil bylinami, abych hojivý proces urychlil. Jenže teď, ačkoli jsem měl celé rameno fialové a při každém pohybu mi v něm cukalo, teď to pro mě byla pouze modřina a já ji nechal být, ať se zhojí sama. Trpce jsem se pousmál sám sobě a znovu si oblékl košili.

Nighteyes nebyl zrovna trpělivý, když jsem mu prohlížel rozčísnuté plecko. Rána se již začínala zacelovat. Když jsem mu chlupy na okraji rány uhladil do stran, pojednou ucukl vzad a chytil mi ruku do čelistí.

Nikoli hrubě, ale pevně.

Nech to být. To se zahojí.

Máš v tom špinu.

Přičichl k ráně, pak si ji zadumaně olízl. Ne moc.

Dovol, ať se na to podívám.

Ty se nikdy jen nedíváš. Šťouráš se.

No tak klidně sed' a nech mě, ať se šťourám.

Svolil, ale ne moc laskavě. V ráně byly zaschlé kousky trávy a ty bylo třeba vytrhat. Nejednou mi přitom chňapl po zápěstí. Nakonec na mě zavrčel způsobem, který mi sdělil, že už toho má dost. Já však stále nebyl spokojen. Stěží strpěl, abych mu do rány vetřel ještě trochu Burrichovy masti.

Příliš se těmito věcmi znepokojuješ, sdělil mi již dost podrážděně.

Je mi hrozně z toho, že jsi zraněný kvůli mně. To přece není správné. Takový život by vlk neměl vést. Ty bys neměl být sám, potloukat se z místa na místo. Ty bys měl být ve smečce, lovit na svém území, někdy v budoucnu si snad pořídít i družku.

Někdy v budoucnu je někdy v budoucnu, a možná se to stane a možná taky ne. Tohle je typicky lidské, strachovat se o věci, které možná přijdou a možná nepřijdou. Nemůžeš jíst maso, dokud sis ho neulovil. A navíc já nejsem sám. Jsme spolu.

To je pravda. Jsme spolu. Uložil jsem se k spánku vedle Nighteyese.

Tu jsem pomyslel na Molly. Odhodlaně jsem ji zapudil z mysli a snažil se usnout. Nepomáhalo to.

Neklidně jsem se vrtěl, až Nighteyes zavrčel, zvedl se, popošel stranou a znovu uleh. Já se na chvíli posadil a zíral do zalesněného údolí. Věděl jsem, že nemám daleko k pošetilému rozhodnutí. Odmítl jsem myslet na to, jak naprosto pošetilé a neuvážené to je. Nadechl jsem se, zavrčel oči a zašmátral po Molly. Předtím jsem se děsil toho, že bych ji mohl objevit v náručí jiného muže. Báł jsem se, že ji uslyším, jak o mně mluví s opovržením. Jenže místo toho jsem ji vůbec nedokázal najít. Znovu a znovu jsem soustředil své myšlenky, sebral všechnu svou energii a zašmátral po ní. Nakonec jsem byl odměněn obrazem Burriche, jak opravuje doškovou střechu jakési chalupy. Byl do půli pasu svlečený a letní slunce ho již natolik osmahlo, že měl barvu leštěného dřeva. Z krku mu stékal pot. Pohlédl na někoho pod sebou a tvář se mu mihl údiv. "Já vím, má paní. Mohla by sis to udělat sama, děkuji pěkně. A rovněž vím, že mám již tak dost starostí, než abych se ještě báł, že se mi odsud oba skutálíte dolů."

Kdesi jsem ztěžka zalapal po dechu a znovu si uvědomil své vlastní tělo. Odstrčil jsem se a zašmátral znovu po Burrichovi. Chtěl jsem mu alespoň sdělit, že jsem naživu. Podařilo se mi ho najít, ale viděl jsem ho skrze mlhu. "Burrichi!" zavolal jsem na něj. "Burrichi, to je Fitz!" Avšak jeho mysl mi byla uzavřená a uzamčená, nedokázal jsem zachytit ani záblesk jeho myšlenek. Proklínal jsem své Umění za to, jak je nahodilé, a znovu jsem hmátl do víncích oblaků.

Přede mnou stanul Verity, ruce zkřížené na hrudi, potřásaje hlavou. Jeho hlas nebyl silnější než šepot větru a stál tak nehybně, že jsem ho sotva viděl. Přesto jsem vycítil, že vynakládá značné úsilí, aby mne

našel. "Nedělej to, chlapče," varoval mě tiše. "Pouze tě to raní." Náhle jsem se ocitl na jiném místě. Verity se opřel zády o mohutnou plotnu z černého kamene a tvář měl zvrásněnou únavou. Protřel si spánky, jako by ho bolely. "Ani já bych to neměl dělat. Ale občas tolik zatoužím po... Ach, ano. Toho si nevšiměj. Ale pamatuj si tohle. Některé věci je lepší nevědět a právě teď jsou rizika z provozování Umění příliš velká. Pokud tě mohu vycítit a objevit já, pak to může udělat i někdo jiný. Zaútočí na tebe, jak se mu zamane. Nepoutej na ně jeho pozornost. Neváhal by je využít proti tobě. Nech je být, abys je ochránil." Pojednou se zdál o trochu silnější. Trpce se usmál. "Vím, jaké to je, když to člověk udělá, když je necháš být, abys je uchránil nebezpečí. Udělal to i tvůj otec. Ty na to máš sílu. Nech to všechno být, chlapče. Jen přijď za mnou. Pokud to máš stále v úmyslu. Pojď za mnou a já ti ukážu, co se dá dělat."

V poledne jsem se probudil. Plné sluneční světlo, dopadající na mou tvář, mi přivodilo bolest hlavy a já si připadal celý roztržesný. Rozdělal jsem si ohýnek, abych si na něm připravil elfí čaj a trochu se spravil. Musel jsem svými zásobami šetřit, a proto jsem použil jen jeden kousíček kůry a jako zbytek kopřivy. Nečekal jsem, že ji budu tak často potřebovat. Tušil jsem, že bych si ji měl pečlivě sčíst, mohl bych ji potřebovat, až stanu tváří v tvář Regalově koterii.

Konečně jedna povzbudivá myšlenka! Nighteyes otevřel oči

a chvíli mě sledoval, pak znovu zadřímł. Seděl jsem, usrkával hořký čaj a hleděl do krajiny. Ten podivný sen ve mně vzbudil stesk po místě a době, kdy mne lidé měli rádi. Nechal jsem to všechno za sebou.

Ačkoli ne úplně všechno. Posadil jsem se vedle Nighteyese a má ruka spočinula na vlkově plecì. Při tom doteku se jeho kožich zachvěl. Běž spát, řekl mi rozmrzele.

Ty jsi všechno, co mám, řekl jsem mu, překypuje melancholií.

Líně zívł. A já jsem vše, co ty potřebuješ. Teď běž spát. Spánek je důležitý, řekl mi vážně. Usmál jsem se a znovu se natáhl po boku svého vlka, jednou rukou jsem mu spočinul v kožichu. Vyzařovalo z něj prosté uspokojení z nasyceného žaludku a spánku na hřejivém slunci. Měl pravdu. Spánek bylo třeba brát vážně. Zavřel jsem oči a upadl do bezesného spánku na celý zbytek dne.

V následujících dnech a nocích se charakter krajiny změnil, rozlehlé lesy nyní místy ustupovaly rozsáhlým pastvinám. Města obklopovaly ovocné sady a obilní pole. Kdysi dávno jsem územím Farrow cestoval. Tehdy jsem patřil ke karavaně a jeli jsme spíše napříč územím nežli podél toku řeky. Byl jsem tenkrát sebevědomý mladý zabiják, který se chystal zosnovat důležitou vraždu. Tento výlet pak vyústil v mou první nefalšovanou zkušenost s Regalovou proradností. Stěžì jsem ho přežil. A teď jsem znovu putoval přes Farrow, s vyhlídkou na vraždu na konci cesty. Ale tentokrát jsem šel sám a proti proudu řeky, muž, jehož jsem se chystal zavraždit, byl můj vlastní strýc a vražda měla vzejít z mého vlastního popudu.

Občas jsem v tom nalézal hluboké uspokojení. A jindy mi to připadalo úděsné.

Držel jsem se slibu, který jsem si dal, a vytrvale se vyhýbal společnosti lidí. Jako stíny jsme sledovali cestu a řeku, ale když jsme přišli k nějakému městu, širokým obloukem jsme se mu vyhnuli. V tak otevřené krajině to bylo mnohem těžší, než by se mohlo zdát. Jedna věc byla obejít v Bucku nějakou vísku zastrčenou v ohbí řeky a obklopenou hlubokými lesy. A druhá věc je překonávat obilní pole nebo proklouzávat sady a nevzbudit přitom žádné psy či jiný rozruch. Do jisté míry jsem dokázal psy uklidňovat, že pro ně neznamenejí žádné nebezpečí. Pokud byli důvěřiví. Ale většina farmářských psů se má před vlky na pozoru a žádné sebevětší ujišťování je nedokáže uklidnit. Starší psi měli navíc sklony podezřívát každého člověka, který by cestoval v doprovodu vlka. Nejednou nás pěkně prohnali.

Moudrost sice dává člověku schopnost komunikovat s některými zvířaty, ale ještě nezaručuje, že mu budou naslouchat či dokonce věřit. Psi nejsou žádní hlupáci.

Rovněž lov v těchto otevřených končinách byl značně obtížný. Většina menší zvěře byla z druhu hrabošů a žila pohromadě v norách, zatímco větší zvířata nám v táhlých plochých rozlohách prostě utekla. Čas strávený lovem byl časem na úkor cestování. Občas jsem objevil nějaký nehlídaný kurník a tiše vklouzl dovnitř, abych spícím opeřencům ukradl vajíčka. Nerozpakoval jsem se vzít útokem švestky a třešně v sadech, jimiž jsme procházeli. Náš nejšťastnější úlovek byl mladý nic netušící haragar, jeden z těch statných vepřů, které někteří nomádi houfně chovají pro maso. Odkud se k nám zatoulal tento kus, to jsme se neptali. Tesáky a mečem jsme ho skolili. Nechal jsem té noci Nighteyese, aby se nažral do sytosti, a pak jsem ho rozčiloval tím, že jsem zbytek masa řezal na proužky a plátky, které jsem pak sušil

na slunci nad nízkým ohněm. Vzalo mi to valnou část dne, než jsem byl konečně spokojen, že je tučné maso dostatečně vysušené, aby se dalo přechovávat, avšak v dalších dnech jsme díky tomu putovali rychleji. Když se naskytla nějaká zvěř, vyrazili jsme za ní a skolili ji, ovšem když jsme na nic nenatrefili, vzali jsme zavděk aspoň vyuzeným haragarem.

A tak jsme putovali podél Jelení řeky na severozápad. Když jsme se přiblížili až k zámožnému kupeckému městu Turlake, zešíroka jsme se mu vyhnuli a nějakou dobu jsme se řídili pouze podle hvězd. To Nighteyesovi vyhovovalo mnohem víc, když jsme se ubírali přes planiny pokryté v tuto část roku suchou ostřicí. Často jsme v dálce spatřili stáda dobytka, ovce nebo koz a sem tam i haragary. Můj kontakt s nomády, kteří s těmito stády táhli, se omezoval jen na letmé záblesky jezdců na koních, nebo jsem je zahlédl u ohňů osvětlujících kontury jejich kuželovitých stanů, jejichž přístřeší dávali přednost před širým nebem, když se na noc či déle usadili v krajině.

Za těch dlouhých nocí v poklusu z nás byli opět vlci. Znovu jsem zdivočel, ale byl jsem si toho vědom a říkal jsem si, že pokud tomu tak je, jenom stěží mi to uškodí. Ve skutečnosti jsem věřil, že mi to prospívá. Kdybych byl cestoval ve společnosti nějakého člověka, komplikovalo by mi to život. Diskutovali bychom spolu o další cestě, o zásobách, a jakmile bychom dorazili do Tradefordu, pak také o taktice. Ale s vlkem jsme jen klusali a klusali, noc za nocí, a naše existence byla prostá, jak jen život může být. Kamarádství mezi námi se prohlubovalo a prohlubovalo.

Black Rolfova slova ve mně hluboce utkvěla a přinutila mne hodně přemýšlet. V jistých ohledech jsem Nighteyese a pouto mezi námi pokládal za samozřejmost. Kdysi to bylo malé vlče, ale nyní jsem v něm viděl sobě rovného. A přítele. Někteří řeknou "pes" či "kůň", jako by každý z nich byl stejný jako ti ostatní. Slyšel jsem muže, jak označuje klisnu, kterou sedm let vlastnil, slovem "to", jako kdyby mluvil třeba o židli. Nikdy jsem to nepochopil. Člověk nemusí být nadaný Moudrostí, aby zakusil přátelství se zvířetem a aby věděl, že vztah se zvířecím tvorem je v každém ohledu stejně bohatý a složitý jako s mužem či se ženou. Nosy byl přátelský, zvědavý, nezbedný pes, když mi patřil. Smithy byl houževnatý a agresivní, měl sklony šikanovat každého, kdo by mu ustoupil, a jeho smysl pro humor měl poněkud drsný břit. Nighteyes nebyl jako oni, stejně jako se lišil od Burriche a Chadea. Není to urážka někoho z nich, když řeknu, že k němu jsem měl nejbližší.

Neuměl počítat. Já zase neuměl vyčíst ze vzduchu pach srnce a říci, jestli je to samec či samice. Pokud on neuměl dopředu plánovat, co bude pozítří, já zase nebyl schopen krajní koncentrace, kterou on dokázal vložit do stopování. Byly mezi námi rozdíly, ale žádný z nás si nečinil právo na nadřazenost. Nikdo tomu druhému nedával povely, nikdo od toho druhého neočekával bezpodmínečnou poslušnost. Mé ruce byly užitečné nástroje k odstraňování dikobrazích ostnů, klíšťat a trnů a k poškrábání zvláště svědivých a nedosažitelných míst na jeho hřbetě. Moje výška mi skýtala jistou výhodu při zaměřování zvěře a pátrání v terénu. Takže i když mě litoval pro mé "kravské zuby" a špatné noční vidění, jakož i pro můj nos, o němž se vyjadřoval jako o necitelné hroudě mezi očima, neshlížel na mě spatra. Oba jsme věděli, že jeho lovecká zdatnost se zasloužila o většinu úlovků, na nichž jsme si pochutnali. Přesto mi neodpíral rovnocenný podíl. Najděte mi takového mezi lidmi, můžete-li.

"Sedni, pse!" řekl jsem mu jednou žertem. Právě jsem opatrně stahoval dikobraza, jehož jsem skolil kyjem poté, co si Nighteyes vynutil jeho pronásledování. Ve své dychtivosti dostat se k masu málem způsobil, že jsme byli oba plni ostnů. Sedl si zpět na zadní a kyčle se mu nervózně natřásaly.

Proč lidé takhle mluví? zeptal se mě, zatímco jsem opatrně tahal za lem ostnaté kůže.

"Jak?"

V příkazech. Co dává člověku právo, aby poroučel psu, když nejsou jedna smečka?

"Někteří jsou smečka, nebo skoro," řekl jsem nahlas zadumaně. Stahoval jsem napjatou kůži, kterou jsem držel za chlopeň na břiše, kde nebyly žádné ostny, a odřezával jsem obnažené blány po obvodu. Kůže vydávala trhavý zvuk, jak se oddělovala od tučného masa. "Někteří lidé si myslí, že na to mají právo," pokračoval jsem po chvíli.

Proč? naléhal Nighteyes.

Překvapilo mne, že jsem na to nepomyslel dřív. "Někteří lidé si myslí, že jsou lepší než zvířata," pravil jsem rozvázně. "Že mají právo je využívat nebo komandovat, jak se jim zlíbí."

A ty tak smýšlíš také?

Neodpověděl jsem hned. Pracoval jsem s nožem podél linie mezi kožešinou a tukem, udržuje rovnoměrný tah za kůže, zatímco jsem odřezával plece zvířete. Jezdil jsem přece na koni, když jsem ho měl v péči, nebo ne? Bylo to snad proto, že jsem byl lepší než ten kůň, když jsem ho podrobil své vůli? Využíval jsem psy, aby pro mě lovili, a občas i sokoly. Jaké jsem měl právo poroučet jim? A nyní jsem tady seděl a nožem odřezával kůži z dikobraza, abychom ho mohli sníst. Pomalu jsem řekl: "Jsme lepší než ten dikobraz, že se ho chystáme sníst? Nebo je to jen proto, že jsme ho dneska předčili?"

Nighteyes vztyčil hlavu a sledoval, jak nožem a rukama obnažuji maso pro něj. Myslím, že jsem vždycky bystřejší než dikobraz. Ale ne lepší. Snad ho zabijeme a sníme proto, že můžeme. Stejně jako, a tu si malátně protáhl přední tlapy, stejně jako já mám dobře vycvičeného člověka, který mi tyhle bodlavé potvůrky stáhne, abych si je mohl lépe vychutnat. Vyplázl na mě jazyk, přičemž oba jsme věděli, že je to jen část odpovědi na naši hádanku. Můj nůž sklouzl podél dikobrazí páteře a celá kůže byla konečně dole.

"Měl bych rozdělat oheň a trochu tuku vyškvařit, než se do toho pustím," řekl jsem. "Jinak mi z toho bude zle."

Jen mi dej můj podíl a se svým si udělej, co chceš, navrhl mi Nighteyes velkoryse. Obřízl jsem zadní končetiny, vylomil klouby a nožem je odetnul. Pro mne masa víc než dost. Nechal jsem je ležet na líci stažené kůže a Nighteyes si odtáhl svůj podíl stranou. Zažehl jsem ohýnek, zatímco Nighteyes kroupal kosti, a nabodl jsem končetiny na prut, abych si je opekl. "Nemyslím, že jsem lepší než ty," pravil jsem tiše. "Opravdu si nemyslím, že bych byl lepší než nějaké zvíře. Ačkoli, jak říkáš, jsem bystřejší než některá z nich."

Než dikobrazi možná, poznamenal blahovlně. Avšak než vlk? To myslím ne.

Časem jsme se naučili rozlišovat každíčkou nuanci v chování toho druhého. Občas jsme si při lovu počínali navýsost šikovně, nacházejíce ve stopování a zabíjení nejčistší radost, to jsme se pak světem pohybovali nebezpečně a účelně. Jindy jsme dováděli jako štěňata, strkali se z vyšlapané stezky navzájem do křoví a za chůze se štipali a rafali, takže zvíř se vyplašila ještě dříve, než jsme ji vůbec spatřili. Některé dny jsme v pozdně odpoledních hodinách dřímali na slunci, než byl čas vstát, vyrazit na lov a pak na cestu. Slunce nám vyhřívalo břicha nebo hřbety, hmyz kolem bzučel, vydávaje zvuk jako spánek samotný. Tu se můj velký vlk třebas překulil na hřbet jako štěně a žadonil, abych ho poškrábal na břicho a prohlédl mu uši kvůli klíšťatům a blehám či abych ho důkladně podrbal po celém obvodu hrdla a šíje. Za chladných mlžných jiter jsme se stočili navzájem klubička, abychom se před spánkem zahřáli. Občas mě probudilo drsné rýpnutí studeného čenichu do tváře, když jsem se snažil posadit, zjistil jsem, že mi schválně stojí na vlasech, takže nemohu zvednout hlavu ze země. Jindy jsem se například vzbudil sám a zjistil, že Nighteyes sedí opodál a zrakem pátravě přehlíží okolní krajinu. Vzpomínám si, jak jsem ho takto uviděl, temnou siluetu proti zapadajícímu slunci. Mírný podvečerní vánek mu čečral srst. Uši měl natrčené kupředu a pohled upřený do dále. Tehdy jsem z něj vycítil osamělost, od které jsem mu nikdy ničím nemohl odpomoci. Zahanbovalo mě to a já ho raději nechal být, ani jsem jeho směrem v duchu nezapátral. V určitém ohledu jsem pro něj nebyl lepší než vlk.

Jakmile jsme se vyhnuli Turlake a okolním městům, zabočili jsme znovu na sever a narazili na Vinnou řeku. Byla jiná než Jelení řeka, tak jako se liší kráva od hřebce. Její našedlý a poklidný tok se valil mezi širými lány a vinul se líně sem a tam štěrkovým řečištěm. Po naší straně řeky vedla stezka, která více či méně sledovala řeku, ale většinou ji využívaly pouze kozy a dobytek. Vždycky jsme včas zaslechli, když pastevci hnali nějaké stádo, a snadno jsme se jim vyhnuli. Vinná řeka nebyla tak splavná jako Jelení, byla mělká a měla tendence vytvářet písčné nánosy, přesto na ní panoval určitý dopravní ruch. Na tilthské straně Vinné řeky se táhla hojně využívaná silnice, často skrze vesnice a dokonce města. Viděli jsme spřežení mezků, jak v určitých úsecích vlekli proti proudu prámy, usoudil jsem, že takový náklad musí být přepraven přes mělčiny. Usedlosti na naší straně řeky se omezovaly jen na přivozy a místy překupní stanice pro nomádské pastevce. Zde se mohl nacházet kupříkladu hostinec, několik krámů a hrstka domů na okraji, ale nic víc než to. Nighteyes a já jsme se jim vyhýbali. Těch několik vesnic, na něž jsme na naší straně řeky narazili, zelo v tuto roční dobu prázdnotou.

Kočovní pastevci, kteří během horkých letních měsíců přebývali ve stanech, pásli nyní svá stáda na ústředních planinách a zcela poklidně se přemísťovali od jednoho pramene ke druhému. Ulice vesnic a

úbočí dmnových domků byly porostlé trávou. V těchto opuštěných osadách panoval klid, a přesto mi ta prázdnota připomínala vypleněnou vesnici. Nikdy jsme se v blízkosti žádné z nich nezdrželi. Oba jsme mezitím zhubli a zesílili. Prošoupal jsem boty a musel jsem je vyspravit surovou usní. Prodrěly se mi manžety u kalhot, a tak jsem si je olemoval nad lýtky. Unavovalo mě prát si tak často košili, krev z vykovaných a našich úlovků zanechala na náprsence a manžetách hnědavé skvrny. Byla zalátaná a rozedraná jako košile nějakého žebráka a její nestejně zabarvení jí propůjčovalo o to žalostnější vzhled. Jednoho dne jsem si ji smotal do rance a pokračoval v cestě od pasu nahý. Počasí přes den bylo natolik mírné, že jsem ji stejně nepotřeboval, a za chladnějších nocí jsme byli v pohybu a mé tělo se samo zahřálo. Slunce mne temně osmahlo, takže jsem měl barvu skoro jako můj vlk. Fyzicky jsem na tom byl dobře. Nebyl jsem tak silný, jako když jsem se lopotil u vesla a bojoval, ani tak svalnatý. Byl jsem však úplně zdravý, pružný a štíhlý. Dokázal jsem celou noc klusat po boku vlka a přitom se neunavit. Bylo teď ze mě hbité a kradmé zvíře a stále znovu a znovu jsem si dokazoval svoji schopnost přežít. Opět jsem velkým dílem nabyl ztracené sebevědomí, o němž mě Regal připravil. Ne že by mé tělo odpustilo a zapomnělo vše, co mu Regal udělal, ale už si prostě zvyklo na bodavé bolesti a jizvy. Skoro jsem už hladomornu pustil z hlavy. Ani jsem nedopustil, aby ony zlaté dny zastínil můj temný cíl. Spolu s Nighteyesem jsme putovali, lovili, spali a zase putovali. Bylo to všechno tak prosté a dobré, že jsem si toho zapomněl vážit. Až jsem to ztratil.

Jednou, když se stmívalo, sešli jsme k řece, abychom se napili, než zase vyrazíme na noční pout'. Ale jak jsme se přiblížili k vodě, Nighteyes pojednou ztuhl, zalehl břichem na zem a natrčil uši kupředu. Řídl jsem se jeho příkladem a potom jsem i svým otupělým nosem zachytil neznámou vůni. Co je to, kde je to? chtěl jsem vědět.

Spatřil jsem je, ještě než vlk stačil odpovědět. Malinké srnečky, jak ladně našlapují cestou dolů k řece. Nebyli o moc vyšší než Nighteyes a místo parůžků měli jakési kozí spirálovité rohy, jež ve světle úplňku temně pableskovaly. Znal jsem tato stvoření z jednoho starého bestiáře, který vlastnil Chade, ale nemohl jsem si vzpomenout, jak se jim správně říká.

Potrava? navrhl úsečně Nighteyes a já okamžitě přisvědčil. Stezka, kterou sledovali, je zavede až na skok od nás. Zůstali jsme s Nighteyesem ve svých pozicích a čekali. Zvířata se blížila, byl jich asi tak tucet, měla naspěch a ztrácela ostražitost, když ucítila vodu. Nechali jsme samce v čele projít, připraveni vrhnout se na hlavní uskupení stáda, které se pohybovalo v sevřeném hloučku. Jenže zrovna když se rozechvělý Nighteyes sbíral, že vyskočí, ticho noci proťalo táhlé kolísavé vytí.

Nighteyes se posadil a vydralo se z něj úzkostlivé zakňučení. Vysoká se v tu ránu rozptýlila ve změti kopýtek a rohů a dala se před námi na útěk, ačkoli oba jsme byli příliš rozrušení na to, abychom ji pronásledovali. Z našeho jídla rázem bylo jen lehké dunění v dálce. Zmateně jsem za nimi hleděl, ale Nighteyes si toho zjevně ani nevšiml.

S hubou dokořán vydával zvuky mezi vytím a kvílením, čelisti se mu chvěly a pohybovaly, jako by se snažil rozpomenout na vlčí mluvu. Při tom trhnutí, které jsem z něj ucítil, když zaslechl vzdálené vlčí zavytí, mi poskočilo srdce. Kdyby na mě z hlubin noci náhle zavolala moje vlastní matka, ten šok by nemohl být větší. Vytí a štěkot přicházející v odpověď tryskaly k nebi z mírně vyvýšeniny severně od nás. Tu se k nim přidal vůdce smečky. Nighteyes otáčel hlavou sem a tam, zatímco z hloubi hrdla kňučel. Náhle škul hlavou nazad a sám trhaně zavyl. Po jeho prohlášení následovalo ticho, pak smečka na pahorku znovu zaštkala, nebyl to lovecký pokřik, ale oznámení jejich přítomnosti.

Nighteyes mi věnoval jeden letmý omluvný pohled a poté už byl ten tam. Nevěřicně jsem se za ním díval, jak pádí směrem k pahorku. Po chvilce údivu jsem vyskočil na nohy a vyrazil za ním. Byl už notný kus přede mnou, ale když mě vzal na vědomí, zvolnil a pak se ke mně otočil tváří v tvář.

Musím jít sám, sdělil mi vážně. Počkej na mě tady. Otočil se, aby pokračoval v cestě.

Zachvátila mě panika. Počkej! Nemůžeš jít sám. Oni nejsou naše smečka. Jsme pro ně vetřelci, napadnou tě. Raději vůbec nikam nechod'.
Já musím! zopakoval. O jeho odhodlání nebylo pochyb. Odklusal pryč.

Běžel jsem za ním. Nightyes, prosím! Náhle jsem o něj měl hrozivý strach, strach z toho, do čeho se s takovou posedlostí vrhal.

Zastavil se a ohlédl se po mně, jeho oči se střetly s mýma, na vlka až příliš dlouze. Ty to chápeš. Já vím,

že ano. Nyní je načase, abys důvěřoval tak, jako jsem dosud důvěřoval já. Tohle je něco, co prostě udělat musím. A musím to udělat sám.

A co když se nevrátíš? zeptal jsem se v návalu zoufalství.

Ty ses vrátil z návštěvy tamtoho města. A já se zase vrátím k tobě. Pokračuj v cestě podél řeky. Najdu tě. No tak, běž. Běž zpátky.

Přestal jsem za ním klusat. On pokračoval v běhu. Buď opatrný! mrštil jsem za ním ještě tuto prosbu, své vlastní zavýtí do hlubin noci. Potom jsem stál a díval se, jak ode mě kluše pryč, jak se mu mocné svalstvo vlní pod hustým kožichem, jak má ocas rovně natažený ve svém odhodlání. Sebral jsem v sobě veškerou sílu, abych za ním nekřičel, ať se ke mně vrátí, abych ho neprosil, ať mě nenechává samotného. Stál jsem tam sám, po tom běhu mohutně zadýchaný, a sledoval, jak mi mizí v dálce. Byl tak soustředěný na své pátrání, že jsem si připadl vyloučený a odstřelený. Poprvé jsem zakusil nelibost a žárlivost, kterou pociťoval on během mých sezení s Veritym nebo když jsem byl s Molly a přikazoval mu, aby se držel stranou mých myšlenek.

Tohle byl Nightyesův první kontakt v dospělosti s jeho vlastním druhem. Chápal jsem jeho potřebu vyhledat je a přesvědčit se, co jsou vlastně zač, i kdyby ho měli napadnout a odehnat pryč. Bylo to správné. Ale všechny mé obavy o něj mne plačtivě ponoukaly, abych běžel za ním, abych mu byl po boku, kdyby na něj zaútočili, abych byl alespoň nablízku, kdyby mě náhodou potřeboval.

Ale on mě žádal, abych to nedělal.

Ne. Řekl mi, že ne. Řekl mi to, použiv stejné právo na sebe sama, jaké jsem já uplatňoval ve vztahu k němu. Cítil jsem, jak se mi srdce v hrudi svírá, jak mě to nutí odvrátit se od něj a jít zpátky k řece. Náhle jsem si připadl napůl slepý. Již neklusal po mém boku nebo přede mnou, nepředával mi své vjemy nádavkem k tomu, co zjistily mé vlastní, poněkud tupější smysly. Místo toho jsem ho cítil kdesi v dálce. Cítil jsem rozechvělé očekávání, strach a zvědavost, jež jím lomcovaly. Byl v tom okamžiku až příliš soustředěný na svůj vlastní život, než aby ho sdílel se mnou. Tu mě napadlo, zda se to nepodobá tomu, co cítil Verity, když jsem byl na Ruriskovi a štvál nájezdníky, zatímco on musel sedět ve své věži a spokojit se s tím, co se mu ode mě podaří zachytit. Přitom já mu referoval mnohem víc, vyvíjel jsem vědomé úsilí udržet tok informací směrem k němu. Přesto musel alespoň zčásti zažívat pocit svíravé vyhoštěnosti, která teď trýznila mne.

Došel jsem na břeh řeky. Tam jsem se zastavil, usedl na zem a čekal. Říkal přece, že se vrátí. Zíral jsem do temnot nad plynoucími vodami. Cítil jsem v sobě jenom malou jiskérku života. Pomalu jsem se otočil a pohlédl proti proudu. Všechno nutkání lovit zmizelo spolu s Nightyesem.

Dlouho jsem tam seděl a čekal. Nakonec jsem vstal a pokračoval v cestě nocí, věnuje pouze mizivou pozornost sobě a svému okolí. Šel jsem mlčky po písčném říčním břehu, provázen toliko šuměním vod. Tam kdesi Nightyes cítil ostatní vlky, cítil je jasně a silně, dost na to, aby věděl, kolik jich je a jakého jsou pohlaví. Tam kdesi se jim ukázal, nikoli výhrůžně, ne aby vstoupil do jejich společnosti, ale jen aby jim oznámil svoji přítomnost. Oni ho chvíli sledovali. Velký samec popošel kupředu a vymočil se na trs trávy. Potom pařáty svých zadních běhů zahrabal hluboko v zemi, zahrnuje travu hlínou. Jedna samice vstala, protáhla se a zívla, načež se posadila a upřela na něj své zelené oči. Dvě napůl vzrostlá vlčata se přestala navzájem hryzat a zkoumavě se na něj zahleděla. Jedno vykročilo směrem k němu. Ale hluboké zavrčení z hrdla jeho matky ho rychle přivolalo zpátky. Se svým sourozencem se pak znovu pustili do sebe. A Nightyes se posadil, usedl na hýždě, aby jim ukázal, že jim nechce uškodit, jen ať se na něj podívají. Jedna vyzáblá samice napůl váhavě zakňourala, načež znenadání kýchla.

Po chvíli většina vlků vstala a společně vyrazila kupředu s jistým záměrem. Na lov. Vyzáblá samice zůstala s vlčaty, aby na ně dohlížela, až budou ostatní pryč. Nightyes zaváhal, pak se v uctivém odstupu vydal za smečkou. Čas od času se po něm některý z vlků ohlédl. Vedoucí samec se často zastavoval, aby se vymočil a pak zadními běhy zaryl v zemi.

Co se mne týče, kráčel jsem podél řeky a díval se, jak noc kolem mne houstne. Měsíc se zvolna nesl na své pouti noční oblohou. Vytáhl jsem z rance sušené maso a za chůze ho žvýkal, jednou jsem se zastavil, abych se z řeky napil křídovité vody. Tok řeky vinoucí se ve šterkovém řečišti se mezitím stočil na mou stranu. Byl jsem nucen opustit břeh a jít po travnatém náspu nahoře. Když se nad horizontem rozbřeslo, rozhlížel jsem se kolem po vhodném místě na spaní. Spokojil jsem se s mírnou vyvýšeninou na náspu a

stočil se do klubka na hrubém loži z trávy. Budu neviditelný, dokud na mne někdo málem nešlápne. To místo bylo bezpečné jako každé jiné.

Cítil jsem se velmi osamělý.

Nespál jsem vůbec dobře. Jedna moje část seděla a tiše zpovzdálí sledovala ostatní vlky. Věděli o mně stejně jako já o nich. Nepřijali mne, ale ani mě neodehnali. Nešel jsem tak blízko, aby se museli usnout, co se mnou. Sledoval jsem je, jak skolili samce od jakéhosi druhu vysoké, který jsem neznal. Zdál se být ale malý, aby je všechny nasýtil. Měl jsem hlad, ale ne tak velký, abych už potřeboval lovit. Má zvědavost ohledně této smečky byla lačnější než můj žaludek. Pozoroval jsem je, jak se ve spánku líně protahují.

Mé sny se odpoutaly od Nighteyese. Opět jsem měl nesouvislé vědomí toho, že sním, ale nebyl jsem s to se probudit. Cítil jsem, že mě volalo, cloumalo se mnou se strašlivou naléhavostí. Odpověděl jsem na to volání - neochotně, jenomže neschopen odmítnout. Octl jsem se kdesi jinde, byl den, a nepříjemně známý kůň a křik se společně nesly k modrému nebi nad oceánem. Další město v Bearnsu bojovalo a padalo v plen nájezdníkům. Opět jsem byl povolán jako svědek. Té noci, a skoro každou noc následující, na mě znovu dolehla válka s rudými loděmi.

Ta bitva a každá z těch, které následovaly, jsou do nejmenších podrobností vyleptány kdesi hluboko v mém srdci. Pachy a zvuky a doteky, zakoušel jsem je všechny. Cítil jsem, že mě naslouchalo, a vždy, když jsem spal, vtáhlo mě to nelítostně tam, kde lidé Šesti vévodství bojovali a umírali za své domovy. Měl jsem zažít více z pádu Bearnsu než kdokoliv jiný, kdo v tomto vévodství doopravdy žil. Protože den za dnem, kdykoli jsem se pokusil usnout, jsem mohl být v kteroukoli dobu povolán, abych svědčil. Neviděl jsem v tom žádnou logiku. Možná že vlohy k Umění dřímaly v mnoha lidech Šesti vévodství a oni tváří v tvář smrti a bolesti volali Verityho a mne - hlasy, o nichž ani nevěděli, že je mají. Víc než jedinkrát jsem vycítil, že i můj král podobným způsobem obchází noční můrou soužená města, ačkoli již nikdy poté jsem ho neviděl tak jasně jako poprvé. Později jsem si vzpomněl, že jednou ve snu jsem nějaký čas sdílel bytí s králem Shrewdem, kdy on byl rovněž povolán, aby svědčil při pádu Siltbay. Kladl jsem si potom otázku, jak často byl asi trýzněn coby svědek nájezdů na města, jež ve své bezmoci nemohl bránit.

Jedna moje část přitom věděla, že spím na břehu Vinné řeky, daleko od běsnící bitvy, obklopen vysokou pobřežní trávou a ovíván čistým proudícím vzduchem. To ale nebylo důležité. Důležitější byla nenadálá realita pokračujících bitev, v nichž Šest vévodství čelilo nájezdníkům. Ona bezejmenná víska v Bearnsu se pravděpodobně netěšila moc velké strategické důležitosti, ale jak jsem viděl, přesto se řítila do zkázy, další cihla vypadnuvší ze zdi. Jakmile se nájezdníci zmocní pobřeží Bearnsu, Šest vévodství se od nich nikdy neosvobodí. A oni to pobřeží zabírali, město za městem, osadu za osadou, zatímco bývalý král se ukrýval v Tradefordu. Když jsem se lopotil u vesla na Ruriskovi, realita našeho boje s rudými loděmi na mě bezprostředně doléhala. Během posledních pár měsíců, odříznutý a odloučený od této války, jsem si dovolil zapomenout na lidi, kteří tímto konfliktem žili ze dne na den. Byl jsem stejně necitelný jako Regal. Konečně jsem se probudil, právě když večer začínal stírat barvy z řeky a z pláně. Nepřipadal jsem si odpočatý, a přesto jsem se probouzel s úlevou. Posadil jsem se a rozhlédl se kolem. Nighteyes se nevrátil. Krátce jsem po něm zapátral. Bratře, vzal mě na vědomí, ale já vycítil, že ho má dotěrnost popuzuje. Právě sledoval dvě vlčata, jak spolu v kotrmelcích dovádí. Znaveně jsem se v mysli stáhl zpátky. Kontrast mezi našimi dvěma životy byl najednou tak velký, hrůza pomyslet. Nájezdníci z rudých lodí, hromadná vykování a Regalova proradnost, dokonce i můj plán zabít Regala, to byly pojednou jen nechutné lidské záležitosti, které jsem vlkovi doposud podsouval. Jaké jsem na to měl právo, že jsem dopustil, aby takové ohavnosti utvářely jeho život? Byl nyní tam, kde měl správně být.

Ať se mi to líbilo nebo ne, úkol, který jsem si uložil, byl výhradně můj.

Snažil jsem se od něj odpoutat. Přesto jsem v sobě vytrvale živil jiskřičku naděje. Říkal přece, že se ke mně vrátí. Rozhodl jsem se, že pokud to udělá, musí to být jeho vlastní rozhodnutí. Nebudu ho k sobě volat. Vstal jsem a pokračoval v cestě. Řekl jsem si, že kdyby se Nighteyes rozhodl vrátit, snadno mě dostihne. Nic neukrajuje míle cesty lépe nežli vlčí klus. A nebyla zrovna pravda, že bych bez něj putoval rychleji. Velice jsem postrádal jeho noční vidění. Došel jsem k místu, kde se říční břeh svažoval a přecházel bezmála v mokřinu. Zprvu jsem se nemohl rozhodnout, jestli mám pokračovat v cestě přes ni nebo se mám pokusit ji obejít. Věděl jsem, že se může táhnout na míle daleko. Nakonec jsem se rozhodl,

že se budu držet co nejbližší otevřené hladině řeky. Prožil jsem strastiplnou noc, jak jsem se prodíral přes orobince a bahničky, klopýtal přes jejich spletné kořeny, v jednom kuse zmáchaný a trýzněný vytrvalými moskity.

Co jsem to za pitomce, ptal jsem se sám sebe, že se pokouším přejít přes neznámý močál uprostřed noci? Patřilo by mi, kdybych teď sklouzl do nějaké díry v bahně a utonul v ní. Nade mnou byly jen hvězdy a kolem souvislá clona sítin. Po pravici jsem občas letmo zahlédl širokou potmělou řeku. Pokračoval jsem dál v cestě proti proudu. Rozbřesk mě zastihl, jak se stále plahočím v bažině. Jednolisté rostlinky s plazivými kořeny se mi zhusta zachytávaly na botách a kamaších a hrud' mi mokvala, jak byla poštipaná od hmyzu. Za chůze jsem žvýkal sušené maso. Nebylo kde si odpočinout, a tak jsem pokračoval pořád dál. Abych měl z této svízelné cesty alespoň nějaký užitek, nasbíral jsem si nějaké oddenky bojínků. Bylo už po poledni, když bažina opět začala přecházet v pevný říční břeh, a já se vlekl ještě další hodinu, než jsem se dostal z dosahu dotěrných mušek a moskýtů. Potom jsem si z kamaší, bot a kůže smyl zelený močálový sliz a bahno, načež jsem se vrhl na zem a usnul.

Tam kdesi stál Nighteyes, klidně a v nebojové pozici, zatímco vyzáblá samice popošla k němu. Když se ocitla blíž, on klesl na břicho, svalil se na bok, pak se překulil na hřbet a obnažil hrdlo. Ona šla stále blíž, krůček po krůčku. Pak se znenadání zastavila, sedla si a chvíli na něj zkoumavě hleděla. On slabě zakňučel. Vtom ona stáhla uši dozadu, obnažila všechny zuby a zavrčela, prudce se otočila a odpelášila pryč. Nighteyes po chvíli vstal a vydal se na louku lovit myši. Zdál se být spokojený.

A já, když jeho přítomnost ode mne odvanula, jsem byl opět povolán zpátky do Bearnsu. Hořela další vesnice.

Probudil jsem se sklíčený. Místo abych pokračoval v cestě, zažehl jsem si ohýnek z naplaveného dříví. V kotlíku jsem si uvařil vodu a dal do ní povařit nasbírané oddenky, zatímco jsem nařezal na kousky trochu sušeného masa. Podusil jsem je s moučnatými oddenky a přidal trochu ze své drahocenné zásoby soli a něco divoce rostoucí zeleně. Bohužel, křídovitá pachut' říční vody stále převládala. S plným žaludkem jsem si natřpal zimník a zamotal se do něj na ochranu před nočním hmyzem, načež jsem znovu zadřímł. Nighteyes a vůdce smečky stáli naproti sobě a hleděli jeden na druhého. Byli od sebe dost vzdáleni, takže v tom nebyla patrná žádná výzva, ale Nighteyes měl ocas stažený dolů. Vůdce smečky byl statnější než Nighteyes a měl černý kožich. Nebyl tak dobře živěný a byl plný jizev po šarvátkách a lovech. Nesl se sebevědomě. Nighteyes se nehýbal. Po chvíli vůdce smečky kousek poodešel, nadzvedl nohu nad drnem a vymočil se. Předními tlapami zahrabal v trávě a pak odešel, aniž se ohlédl. Nighteyes se posadil a zůstal v klidu, zatímco rozvažoval.

Druhý den zrána jsem vstal a pokračoval v cestě. Nighteyes mě opustil před dvěma dny. Jen před dvěma dny. Přesto mi to připadalo strašně dlouho, co jsem byl sám. A jak asi měří Nighteyes délku našeho odloučení? ptal jsem se sám sebe. Určitě ne podle dnů a nocí. Odešel zjistit určitou věc, a až ji zjistí, pak jeho čas strávený beze mne skončí a on se ke mně vrátí. Ale co si to vlastně odešel zjistit? Jaké to je být vlkem mezi vlky, členem jejich smečky? Pokud by ho přijali, co pak? Běhal by s nimi jeden den, jeden týden, jednu sezónu? Jak dlouho by mu trvalo, než bych se z jeho mysli vytratil do jednoho z těch nekonečných vlčích včerejšků?

Proč by měl chtít vracet se ke mně, kdyby ho ta smečka přijala?

Po nějakém čase jsem si připustil, že jsem zarmoucený a hluboce zasažený, jako kdyby mě zapřel lidský přítel a dal přednost společnosti jiných lidí. Chtělo se mi zavýt, zapátrat po Nighteyesovi, jen aby viděl, jak jsem osamělý. Jen silou vůle jsem to neudělal. Nebyl to žádný psíček, aby přiběhl na zapískání. Byl to můj přítel a ušli jsme spolu hezký kus cesty. Jaké jsem měl právo žádat ho, aby se vzdal šance mít družku, opravdovou vlastní smečku, a to jednoduše proto, že jsem ho chtěl mít po boku? Vůbec žádnou, říkal jsem si. Vůbec žádnou.

V poledne jsem narazil na stezku, která vedla podél břehu. Koncem odpoledne jsem minul několik zemědělských usedlostí. Všude samé melouny a obilí. Síť kanálů přiváděla říční vodu do vnitrozemí k plodinám. Drnové domky se nacházely dosti daleko od břehu řeky, pravděpodobně kvůli záplavám. Štěkali na mě psi a houfně kejhalo tlusté bílé husy, ale nablízku jsem neviděl žádné lidi, s nimiž bych se pozdravil. Stezka se mezitím rozšířila v silnici s vyježděnými stopami od povozů.

Slunce na jasně modrém nebi mi pražilo do zad a do hlavy. Vysoko nad sebou jsem zaslechl vřeštět

sokola. Vzhledl jsem k němu a uviděl, jak si s roztaženými křídly nehybně plachtí oblohou. Znovu zavřeštěl, složil křídla a řítil se svým směrem. Nepochybně se vrhal na nějakého malého hlodavce na některém z okolních lánů. Sledoval jsem ho, jak se ke mně blíží, a teprve v poslední chvíli jsem si uvědomil, že jeho skutečným cílem jsem já. Vymrštil jsem ruku, abych si kryl obličej, zrovna když roztáhl křídla. Ucítil jsem průvan vyvolaný jeho bržděním. Na ptáka takové velikosti přistál poměrně zlehka na mém vymrštném předloktí. Svými pařáty se mi bolestivě zaťal do masa.

V prvním okamžiku mě napadlo, že to je cvičený pták, který zdivočel, když mě uviděl, něco ho přimělo vrátit se k člověku. Malý útržek kůže, jenž mu visel z nohy, by mohl být pozůstatkem řemínku na uvazování. Seděl mně na ruce a mžoural, úžasný pták v každém ohledu. Podržel jsem ho před sebou, abych si ho lépe prohlédl. Kůže na jeho noze by la omotána kolem malinkého pergamenového svitku. "Mohu se na to podívat?" zeptal jsem se nahlas. Otočil hlavu za svým hlasem a jedním třpytivým okem spočinul na mě. Byl to Sleet.

Stará krev.

Nic víc jsem z jeho myšlenek nerozluštil, ale stačilo to.

Na Buckkeepu jsem to s ptáky nikdy moc neuměl. Burrich mi nakonec navrhl, abych je nechal být, protože má přítomnost je vždycky zneklidňovala. Nicméně jsem zlehka zašmátral vstříc jeho ohnivě bystré mysli. Zdál se být klidný. Podařilo se mi svítek vytáhnout. Sokol na mé ruce poposedl a jeho pařáty se mi zčerstva zaťaly do masa. A pak, bez sebemenšího varování, pozvedl křídla a odrazil se ode mě do vzduchu. Zakroužil ve spirále, tuče ztěžka křídly, aby nabral výšku, a znovu zavřeštěl své kí, kí a odplachtil oblohou pryč. V místě, kde se mi jeho pařáty zaťaly do masa, mi kanula z předloktí krev a v jednom uchu mi zvonilo, jak při odrazu mohutně tloukl křídly. Pohlédl jsem na dírký ve svém předloktí. Zvědavost mě přiměla obrátit pozornost k malinkému svitku. Vzkazy přece nosí holubi, ne sokoli.

Rukopis byl vyvedený ve starém stylu, mrňavé, tenké, pavoučí písmo. Ostré slunce mi ještě více znemožňovalo jeho přečtení. Sedl jsem si na krajnici a zastínil ho rukou, abych si ho mohl přečíst. Při prvních slovech se mi málem zastavilo srdce: "Stará krev zdraví Starou krev."

Zbytek už bylo těžší rozlousknout. Svítek byl potrháný, pravopis roztodivný a slov ani o jedno víc, než bylo třeba. Varování pocházelo od Holly, ačkoli jsem měl podezření, že to psal Rolf. Král Regal teď vehementně pronásledoval Starou krev. Těm, které dopadl, nabízel peníze, když mu pomohou najít dvojici muže s vlkem. Měli podezření, že hledá Nighteyese a mne. Regal vyhrožoval smrtí všem, kteří odmítnou. Stálo tam ještě něco, cosi o tom, že předali můj pach ostatním ze Staré krve a vyzvali je, aby mi pomohli, jak budou moci. Zbytek svitku byl příliš potrháný, než aby se dal přečíst. Zastrčil jsem si ho do opasku. Jasný den jako by nyní získal temný nádech. Takže Will řekl Regalovi, že jsem stále naživu. A Regal se mě obával natolik, že uvedl do pohybu tato kola. Snad bylo jen dobře, že jsme se s Nightyesem na čas rozešli.

Zatímco se snášel soumrak, vystoupal jsem na malé návrší na břehu řeky. Předě mnou svítilo několik světel, zastrčených v ohbí řeky. Pravděpodobně další překupní stanice nebo přívoz, aby se farmáři a pastevci mohli snáze dostat přes řeku. Pozoroval jsem ta světla, zatímco jsem kráčel směrem k nim. Tam vepředu bude teplé jídlo a lidé, a přístřeší na noc. Mohl bych se zastavit a popovídat si s nimi, kdybych chtěl. Stále jsem měl pár mincí, jež jsem mohl pokládat za své vlastnictví. V patách mi nebyl žádný vlk, který by vznášel dotazy, žádný Nighteyes nečíhal poblíž v naději, že psi nezachytí jeho pach. Nebylo o koho se strachovat kromě sebe sama. Inu, možná že to udělám. Možná se zastavím na kus řeči a sklenku vína. Možná se dozvím, jak je to ještě daleko do Tradefordu, a vyslechnu si pár klepů, které se tu šíří. Bylo načase, abych sestavil reálný plán, jak se vypořádám s Regalem. Bylo načase, abych se začal spoléhat sám na sebe.

8 Tradeford

Zatímco se léto chýlilo ke konci, nájezdníci zdvojnásobili své úsilí uchvátit co největší část pobřeží bearnského vévodství, dříve než dorazí zimní bouře. Věděli, že jakmile by měli v držení hlavní přístavy, mohli by útočit podél zbytku pobřežní linie Šesti vévodství, jak by se jim zlíbilo. Takže i když toho léta podnikali nájezdy až po vévodství Shoaks, jak se hezké dny krátily, soustředili své síly na získání pobřeží

Bearnsu.

Jejich taktika byla prazvláštní. Nevvyvíjeli žádnou snahu uchvacovat města či zajímat lidi. Zaměřovali se jen na destrukci. Města, jež dobyli, byla beze zbytku vypálena, lidé byli zmasakrováni, vykováni nebo se ocitli na útěku. Jen několik si jich nájezdníci ponechali na nucené práce, zacházejíce s nimi hůře než se zvířaty, nebo pro pobavení, když pak pro své vězňatele pozbyli cenu, vykovali je. Zřizovali si svá vlastní primitivní přístřeší, pohrdající našimi budovami, které si přece mohli namísto zničení zabrat pro sebe. Nesnažili se zřizovat trvalé usedlosti, ale místo toho jen obsadili nejlepší přístavy posádkami, aby měli jistotu, že o ně nepřijdou.

Ačkoli vévodství Rippon a Shoaks pomáhala Bearnsu, kde to jen šlo, musela střežit svá vlastní pobřeží a měla jenom skrovné využitelné prostředky. Vévodství Buck mezitím lavírovalo, jak nejlépe umělo. Lord Bright opožděně zjistil, že Buck se v otázce obrany spoléhá na své předsunuté pevnosti, ale usoudil, že už je příliš pozdě na záchranu této defenzivní linie. Vrhł své muže a finance na opevňování Buckkeepu samotného. Zbytek vévodství Buck tak zůstal odkázaný jen na své lidi a nepravidelné oddíly, které se zavázaly věrností lady Patience jakožto záštita proti nájezdníkům. Bearns z této strany neočekávalo již žádnou pomoc, ale tamní lidé vděčně akceptovali vše, co k nim dorazilo pod břečťanovou zástavou. Vévoda Brawndy z Bearnsu, jako bojovník již dávno za vrcholem slávy, se výzvě nájezdníků postavil s ocelí zakalenou došeda, v barvě jeho vlasů a vousů. Jeho odhodlání neznalo hranic. Nerozpakoval se ožebračit sám sebe o vlastní poklad ani riskovat životy svých příbuzných v závěrečném úsilí ubránit své vévodství. Střetl se statečně se smrtí, když se snažil ubránit svůj domovský hrad Ripplekeep. Ale ani jeho skon, ani pád Ripplekeepu nezabránily jeho dcerám, aby pokračovaly v odboji proti nájezdníkům.

Má košile získala podivný nový vzhled, jak byla po tak dlouhou dobu smotaná v ranci. Přesto jsem si ji na sebe natáhl, mírně se ušklíbaje nad tou zatuchlinou. Byla jen slabě cítit dýmem ze spáleného dřeva a o něco více plesnivinou. Dala se do ní vlhkost. Přesvědčil jsem sám sebe, že čerstvý vzduch zápach rozptýlí. S vlasy a s vousy jsem udělal, co jsem mohl. To jest: vykartáčoval jsem si vlasy a stáhl si je vzadu do copu, prsty jsem si prodrbal a uhladil vousy. Nesnášel jsem ten porost na bradě, ale protivilo se mi každodenní holení. Opustil jsem břeh řeky, kde jsem se ještě narychlo opláchl, a zamířil ke světlům města. Tentokrát jsem se rozhodl, že budu lépe připraven. Řekl jsem si, že mé jméno bude Jory. Býval jsem vojákem a trochu jsem to uměl s koňmi a perem, avšak nájezdníci mě připravili o domov. V současné době mám namířeno do Tradefordu, abych začal nový život. Byla to role, kterou bych mohl sehrát přesvědčivě.

Zatímco denního světla valem ubývalo, v poříčním městě se zažehovalo stále více lamp a já zjistil, že jsem se velmi mylil v odhadu jeho velikosti. Město se táhlo podél břehu do daleka. Cítil jsem jisté rozechvění, ale přesvědčil jsem sám sebe, že cesta přes město bude mnohem kratší, než kdybych ho obcházel. Když jsem teď neměl v patách Nighteyese, neměl jsem důvod prodlužovat si cestu o další míle a hodiny.

Vztyčil jsem hlavu a nasadil sebevědomý krok.

Město bylo po setmění o hodně živější než většina míst, jež jsem dosud navštívil. Z lidí, kteří se procházeli ulicemi, jsem vycíťoval slavnostní náladu. Většina jich měla namířeno do středu, a jak jsem se tam blížil i já, přibývalo pochodní, lidí v pestrých šatech, smíchu a zvuku hudby. Překlady nade dveřmi hostinců byly ozdobeny květinami. Došel jsem až na jasně ozářené náměstí. Hrála tam hudba a hodovníci tančili. Byly zde rozestaveny sudy s pitím a stoly se prohýbaly pod chlebem a ovocem. Při pohledu na jídlo se mi začaly v ústech sbíhat sliny, zvláště chléb voněl báječně někomu, kdo tak dlouho strádal.

Okouněl jsem na okraji davu a pozorně naslouchal, přičemž jsem zjistil, že předák města slaví svatbu, odtud to posvícení a tanec. Usoudil jsem, že předák je farrowský titul pro šlechtice a že zejména tenhle se u lidu těší úctě pro svoji štedrost. Jedna postarší žena, která si mě všimla, ke mně přišla a strčila mi do hrsti tři měďáky. "Běž ke stolům a najež se, mladíku," pravila laskavě. "Předák Logis vyhlásil, ať o jeho svatební noci všichni slaví s ním. Jídlo je na příděl. Jen běž, pospěš si, neostýchej se." Povzbudivě mě poklepala po rameni, musela si přitom stoupnout na špičky, aby na mě dosáhla. Začervenal jsem se při pomyslení, že si mě spletla s žebrákem, ale raději jsem ji v tom nechal. Pokud si to o mně myslela, jistě jsem tak vypadal, a bude proto lepší, když se za něj budu vydávat. Ovšem jakmile jsem vsunul tři měďáky do měšce, měl jsem nezvyklý pocit viny, jako kdybych je na ní vymámil nějakým trikem. Udělal

jsem, co mi řekla, šel jsem ke stolům a postavil se do řady lidí čekajících na chléb, ovoce a maso. U stolů obsluhovalo několik mladých žen a jedna z nich mi navršila podnos, načež mi ho přes stůl spěšně podala, jako kdyby se chtěla vyhnout jakémukoli kontaktu se mnou. Poděkoval jsem jí, což vyvolalo chichotavý smích mezi jejími družkami. Zatvářila se dotčeně, jako kdybych si ji spletl s prostitutkou, a já se rychle odebral stranou. Našel jsem si místo k sezení na rohu jednoho stolu, dávaje si dobrý pozor, aby nikdo neseděl blízko mne. Mladík, jenž roznášel džbánky s pivem a doléval je, mi jeden podal a projevil tolik zvědavosti, že se mě zeptal, odkud přicházím. Řekl jsem mu jenom to, že jsem cestoval proti proudu řeky a že se poohlížím po práci, načež jsem se zeptal, zda neví o někom, kdo najímá lidi. "Och, to musíš na burzu námezdní práce, na horním toku řeky v Tradefordu," sdělil mi důvěrně. "Je to necelý den chůze pěšky. V tuhle roční dobu bys mohl dostat práci na žních. A když ne, ještě pořád se tam staví Králův cirk. Najmou kohokoli, kdo uzvedne kámen a umí vzít do ruky lopatu."

"Králův velký cirk?" zeptal jsem se.

Natočil ke mně hlavu. "Aby každý mohl na vlastní oči vidět, jak se vykonává králova spravedlnost."

Potom ho kdosi odvolal pryč, mávaje na něho prázdným džbánkem, a já zůstal sám se svým jídlem a úvahami. Najmou kohokoli. Tak divně a nevyzpytatelně jsem tedy vypadal. Inu, nedalo se s tím nic dělat. Jídlo mi neuvěřitelně chutnalo. Už jsem skoro zapomněl na vlákninu a vůni dobrého pšeničného chleba. To, jak se lahodně mísil se šťávou pod masem na talíři, mi připomnělo kuchařku Sáru a její štedrou kuchyni. Kdesi na horním toku řeky, v Tradefordu, teď jistě hněte lístkové těsto nebo možná špikuje pečení všemožným kořením, než ji vloží do jednoho ze svých těžkých černých kotlů a řádně zakryje, aby se maso mohlo po celou noc zvolna vařit na žhavých uhlících. Ano, a v Regalových stájích teď Hands koná svou poslední obchůzku před příchodem noci, jako to dělával Burrich ve stájích na Buckkeepu, dohlížeje na to, aby každé zvíře mělo čistou vodu a aby každá stáj byla bezpečně uzavřená. Bude tam i dobrý tucet čeledínů z Buckkeepu, tváře a srdce, které jsem dobře poznal za ty roky strávené společně v Burrichově panství a pod jeho výukou. A také domácí sluhové, které si s sebou odvedl Regal z Bucku. A je tam nejspíš rovněž paní Hasty, a Brant a Lowden a...

Najednou mě zaplavila osamělost. Bylo by tak dobré znovu je vidět, opírat se o stůl a naslouchat nekonečnému tlachání kuchařky Sárky či ležet naznak na seníku s Handsem a předstírat, že věřím jeho fantastickým historkám o ženských, jež dostal do postele od doby, co jsem ho naposled viděl. Zkoušel jsem představit si reakci paní Hasty, kdyby spatřila můj současný oděv, a zjistil jsem, že se mírně usmívám při představě jejího pohoršení a rozhořčení.

Z mého zadumání mě vytrhl sled hlasitých nadávek jakéhosi muže. Ani nejopilejší námořník, jakého jsem kdy poznal, by takhle neznesvětil svatební hostinu. Nejedná hlava včetně mojí se otočily tím směrem a na chvíli veškerý hovor ustal. Zůstal jsem zírat na to, čeho jsem si předtím nevšiml.

Stranou čtvercového náměstí, na pomezí dosahu pochodní, stálo spřežení a povoz. Na něm byla posazená velká mřížovaná klec a v ní tři vykování. Nic víc jsem nebyl s to rozeznat, jenom že byli tři a že jsem je svou Moudrostí vůbec nezaregistroval. Kočí vykročila ke kleci s palicí v ruce. Hlasitě jí zařinčela o mříže a přikázala těm uvnitř, aby byli zticha, načež se otočila ke dvěma mladíkům, kteří se klátili v závěsu za károu. "A vy je taky necháte na pokoji, lumpové jedni!" nadávala jim. "Patří do Králova cirk, bez ohledu na to, jaká spravedlnost či milost je tam čeká. Ale do té doby je necháte být, rozumíte? Lily! Lily, vezmi támhle ty kosti od pečeně a zanes je těm tvorům. A vy, už jsem povídala, klid'te se od nich! Nedrážděte je!"

Dva mladíci rychle ustupovali před jejím hrozícím klackem a s rukama nad hlavou se hlasitě smáli.

"Nechápu, proč bychom si s nimi nemohli nejdříve zašpásovat my," namítl vyšší z hochů. "Slyšel jsem, že dole v Rundsfordu město staví svůj vlastní cirk spravedlnosti."

Druhý hoch okázale vybouřil svaly na ramenou. "Já sám patřím do Králova cirk."

"Jako přeborník, nebo jako vězeň?" houkl kdosi posměšně a oba mladíci se zasmáli, přičemž ten vyšší do svého druha žertem drsně strčil.

Zůstal jsem stát na svém místě. Sítilo ve mně nepříjemné podezření. Králův cirk. Vykování a přeborníci. Vzpomněl jsem si, jak podezíravě Regal sledoval své muže, kteří mě mlátili, rozestoupeni v kruhu okolo mne. Zachvátila mě malátná otupělost, když žena jménem Lily zamířila k povozu a pak mrštila talíř s ohryzanými kostmi po věznicích v kleci. Dychtivě se na ně vrhli a přitom do sebe strkali a chňapali po

sobě, jak se každý snažil urvat si pro sebe co největší podíl. Nemálo lidí stálo v hloučku okolo povozu, navzájem si na ně ukazovali a smáli se. Zhnuseně jsem na to zíral. Copak nechápali, že tihle lidé byli vykováni? Nebyli to zločinci. Byli to manželé a synové, rybáři a farmáři Šesti vévodství, jejichž jediným zločinem bylo to, že se nechali zajmout nájezdníky z rudých lodí.

Neznal jsem počet vykovaných, které jsem vlastnoručně usmrtil. Cítil jsem k nim odpor, to byla pravda, ale byl to tentýž odpor, který jsem cítil při pohledu na nohu postiženou gangrénou anebo na psa natolik zasaženého prašivinou, že už mu nebylo pomoci. Zabíjení vykovaných nemělo co dělat s nenávistí, potrestáním nebo spravedlností. Smrt byla jediným východiskem z jejich stavu a měla jim být vyměřena co nejkratší, s ohledem na rodiny, které je milovaly. A tito mladíci se chovali, jako by jejich zabíjení bylo nějakým druhem zábavy. Znechuceně jsem se díval ke kleci.

Znovu jsem usedl k jídlu. Pořád mi na talíři zbývalo jídlo, ale můj apetýt se mezitím vytratil. Zdravý rozum mi říkal, že bych se měl pořádně najíst, dokud k tomu mám příležitost. Chvilí jsem na jídlo jen civěl.

Přinutil jsem se jíst.

Když jsem zvedl zrak, spatřil jsem dva mladíky, jak si mě prohlížejí. Na okamžik jsem si s nimi vyměnil pohledy, pak jsem si vzpomněl, za koho mě tu pokládají, a sklopil jsem rychle oči. Evidentně se bavili na můj účet, protože se přišourali až ke mně, aby se posadili, jeden naproti přes stůl a druhý nepříjemně blízko vedle mne. A právě ten druhý krčil okázale nos a zakrýval si rukou chřípí a ústa k velikému pobavení svého kamaráda. Oběma jsem jim popřál dobrý večer.

"Dobrý večer, chceš-li. Už dlouho ses tak nenacpal, vid', žebráku?" zeptal se ten naproti mně, vytáhlý klacek s pihatou maskou ve tváři.

"No, to je pravda, a vřelé díky vašemu předákovi za jeho štědrost," řekl jsem mírně. Mezitím jsem hledal způsob, jak bych se z toho vyvlékl.

"Pověz. Co tě přivádí do Pome?" zeptal se ten druhý. Byl vyšší než jeho pasivní společník a mnohem svalnatější.

"Hledám práci." Zpríma jsem se střetl s jeho světlýma očima. "Říkali mi, že v Tradefordu je námezdní burza."

"A jaký druh práce by ti vyhovoval, žebráku? Strašák? Nebo snad svým zápachem vyháníš krysy z lidských obydlí?" Dal loket na stůl, až příliš blízko mě, a potom se o něj v předklonu opřel, jako by mi chtěl ukázat naběhlé svaly na své paži.

Nadechl jsem se, pak ještě dvakrát. Pocítil jsem něco, co už jsem nějakou dobu nepoznal. Byl v tom nádech strachu a ono neviditelné chvění, které mnou projelo vždy, když jsem stanul tváří v tvář výzvě. Rovněž jsem věděl, že občas to přešlo v třas, který věstil záchvat. Ale vzedmulo se ve mně ještě něco jiného, a já na ten pocit již skoro zapomněl. Hněv. Ne. Zuřivost. Bezmyšlenkovitá, zběsilá zuřivost, jež mi dávala sílu zvednout sekýru a utnout muži ruku i s ramenem nebo se na něj vrhnout a vyrdousit mu život z těla, ať do mě přitom buší sebevíc.

V jakémsi úžasu jsem tento pocit přivítal zpátky a podivil se, co ho vůbec vyvolalo. Byla to vzpomínka na přátele, kteří mi byli už navždy odepření, nebo bitevní výjevy, jež jsem v poslední době tak často vídal Uměním? To nehrálo roli.

Cítil jsem po boku váhu svého meče a pochyboval jsem, že ti hlupáci o tom vědí nebo že mají ponětí o tom, jak s ním umím zacházet. Nejspíš se nikdy neohnali jinou čepelí než ostřím kosy, nejspíš nikdy neviděli jinou krev než z kuřete či krávy. Nikdy je v noci neprobudil štěkot psů, aby se rozechvěle ptali, zda se to neblíží nájezdníci, nikdy se nevraceli z celodenního rybaření s modlitbou a přáním na rtech, aby jejich město, až objedou mys, pořád ještě stálo. Byli to jenom blaženě nevědomí farmářští chasníci, spokojeně tyjící v přívětivé poříční krajině, daleko od pobřeží ve zbrani, a neznali lepší způsob, jak se ukázat, než provokovat cizince nebo dráždit lidi v klecích.

Kdyby jen všichni chlapci ze Šesti vévodství byli tak nevědomí.

Ustrnul jsem, jako by mi na rameno položil ruku sám Verity. Jen taktak, že jsem se neohlédl. Raději jsem však bez hnutí seděl a pátral po něm uvnitř, ale nenašel jsem nic. Vůbec nic.

Nemohl jsem s jistotou říci, odkud se ta myšlenka vzala. Snad to bylo jen mé vlastní přání. A přesto to pro něho bylo typické. Již jsem nemohl pochybovat o jejím zdroji. Můj hněv zmizel tak rychle, jak rychle se objevil, a já na ně zůstal civět v jakémsi údivu, překvapen tím, že jsou stále tam. Chlapci, ano, nic víc

než velcí chlapi, nedočkaví a dychtiví se předvést. Nevědomí a zatvrzelí, jak už mladí lidé často bývají. Inu, nestanu se ani prubířským kamenem jejich mužství, ani neproliji jejich krev do prachu na svatební hostině místního předáka.

"Myslím, že je načase, abych už šel," pravil jsem vážně a vstal od stolu. Najedl jsem se již dost a věděl jsem, že nemusím dopíjet rozpitý džbánec s pivem, který stál vedle talíře. Viděl jsem, jak si mě oba měří, když jsem vstával, i to, jak jeden z nich očividně ustrnul, když spatřil meč houpající se po mém boku. Ten druhý vstal, jako by mi chtěl zabránit v odchodu, jenže já viděl, jak jeho přítel malinko zavrtěl hlavou. Když se naše šance takto vyrovnaly, farmářský chasník mi s úšklebkem ustoupil z cesty, stáhnul se, jako by se ode mě nechtěl umazat. Bylo podivně snadné tu urážku ignorovat. Necouval jsem před nimi, ale prostě jsem se otočil a odešel do tmy, pryč od všeho toho veselí, tance a hudby. Nikdo za mnou nešel.

Našel jsem nábreží, a jak jsem krácel, sílil ve mně záměr. Takže už nejsem daleko od Tradefordu, už nejsem daleko od Regala. Pocítil jsem náhlé nutkání připravit se na něj. Dnes v noci si pronajmu pokoj v nějakém hostinci, nejlépe s koupelnou, abych se mohl umýt a oholit. Jen ať se na mě podívá, na ty jizvy, které mi způsobil, jen ať ví, kdo ho zabije. A potom? Jestli se dožiji nějakého potom a jestli mne někdo, kdo mě spatří, pozná, tak ať. Jen ať vědí, že Fitz se vrátil z hrobu, aby vykonal Spravedlnost skutečného Krále na tomto rádoby králi.

Takto utvrzen, minul jsem první dvě krčmy, na něž jsem narazil. Z jedné se nesly výkřiky, buď nějaká rvačka, nebo přemíra dobrého přátelství, v každém případě nebylo pravděpodobné, že bych se tam kdovíjak vyspal. Druhá putyka měla sesedlý přístřešek před vchodem a dveře v pantech hrozivě vrzaly. Usoudil jsem, že to nevěstí nic dobrého, co se týče stavu zdejších lůžek. Místo toho jsem si vybral hostinec, na jehož vývěsním štítu byl namalovaný kotlík a venku hořela pochodeň zvoucí pocestné dovnitř.

Stejně jako většina velkých staveb v Pome byl i tento hostinec vystavěný z říčního kamene a malty, i podlahy byly z téhož materiálu. Na jednom konci místnosti se nacházel velký krb, ale protože bylo léto, hořel v něm jen mímý oheň, tak aby slibovaný kotlík s dušeným pozvolna vřel. Navzdory poslednímu jídlu a jeho okolnostem mi pokrm zavoněl. V nálevně panoval klid, protože většina hostů se toho dne nechala zlákat na svatební hostinu svého předáka. Hostinský vypadal jako bodrý a přívětivý muž, ale při pohledu na mě poněkud zachmuřil čelo. Položil jsem na stůl stříbrňák, abych ho uklidnil. "Rád bych pokoj na noc, a koupel."

Pochybovačně si mě změřil od hlavy až k patě. "Jen když se napřed vykoupete," prohlásil nekompromisně.

Zazubil jsem se na něj. "S tím nemám problémy, dobrý pane. Vyperu si také oblečení, žádný strach, že bych vám do lůžkovin zavlekl nějakou havěť."

Jen neochotně přikývl a poslal pomocníka do kuchyně pro horkou vodu. "Máte za sebou dlouhou cestu, vidíte?" prohodil bodře, když mi ukazoval cestu do koupelny za hostincem.

"Dlouhou cestu a ještě kousek k tomu. Ale v Tradefordu na mě čeká nějaká práce a rád bych vypadal co nejlépe, až se dostavím na místo." Když jsem to říkal, usmíval jsem se, potěšen pravdivostí svého výroku.

"Och, práce čeká. Aha, chápu, aha. Jistě, nejlepší je, když se člověk dostaví klidný a odpočatý, a támhle v rohu je hrnec s mýdlem, a nebojte se ho použít."

Ještě než odešel, vyžebrał jsem si od něho břitvu, protože místnost se honosila zrcadlem, a on mi s radostí jednu poskytl. Přinesl mi ji chlapec spolu s prvním vědrem vody. Než skončil s naléváním kádě, já si mezitím zakrátil vousy, aby je bylo možné oholit. Nabídl se, že za měďák navíc mi vypere oděv, a já mu s převelikou radostí vyhověl. Bral si ode mě šaty s pokrčeným nosem, z čehož jsem poznal, že páchnu mnohem více, než jsem tušil. Cesta močálem se na mě podepsala víc, než jsem si myslel.

Dal jsem si načas, namočil se pěkně v horké lázni, naplácal na sebe vrstvu mýdla a pak se důkladně vydrhl, načež jsem se opláchl. Dvakrát jsem si umyl hlavu, než měly stékající mydliny barvu bílou namísto šedé. Voda, jež po mně zůstala v kádi, byla hustší než křídová voda v řece. Pro tentokrát jsem se holil pomaloučku, takže jsem se pořezal jen dvakrát. Když jsem si uhladil vlasy dozadu a svázel šije do vojenského copu, vzhlédl jsem a spatřil v zrcadle tvář, kterou jsem stěží poznával.

Bylo tomu už několik měsíců, co jsem se naposledy viděl, a tehdy to bylo v Burrichově zrcátku. Tvář, která na mě vyhlížela ze zrcadla nyní, byla vyzáblejší, než jsem čekal, a vystupovaly z ní lící kosti, které mi připomněly portrét Chivalryho. Bílý proužek vlasů, který mi vyrůstal nad čelem, mě činil starším než ve skutečnosti a vypadal jako pruh na hlavě rosomáka. Čelo a horní část lící jsem měl temně osmahlé, jak jsem celé léto trávil venku, ale můj obličej v místě oholených vousů byl bledší, takže dolní polovina jizvy táhnoucí se tváří odshora dolů se zdála zsinalejší než její zbytek. Pokud jsem dobře viděl, můj hrudník stavěl na odív mnohem více žeber než kdykoli předtím. Pravda, byly tam svaly, ale zato tuku ani ne tolik, aby omastil pánev, jak by řekla kuchařka Sára. Ustavičné cestování a povětšinou masitá strava mě silně poznamenaly.

S trpkým úsměvem jsem se odvrátil od zrcadla. Mé obavy z toho, že by mě na pohled poznal někdo, kdo mě dříve znal, nyní definitivně došly klidu. Stěží jsem se poznával já sám.

Převlékl jsem se do zimního oblečení, abych se mohl přemístit k sobě na pokoj. Chlapec mě ujistil, že mé vyprané šaty pověsí ke krbu a nechaje tam do rána schnout. Doprovodil mě na pokoj, nechal mi tam svíčku a s přáním dobré noci odešel.

Zjistil jsem, že místnost je spoře vybavená, ale čistá. Stály v ní čtyři postele, já však byl tu noc jediným zákazníkem, za což jsem byl vděčný. Měla jedno okno, jež bylo na léto bez okenic i bez záclon. Do místnosti vanul studený vzduch od řeky. Chvilí jsem jen stál a hleděl oknem do tmy. O něco dále proti proudu řeky jsem rozeznával světla Tradefordu. Byla to značná obydlená plocha. Cesta mezi Pome a Tradefordem byla tečkovaná světly. Bylo mi jasné, že nyní se nacházím v hustě osídlené oblasti. Jen dobře, že jsem na cestě sám, řekl jsem si odhodlaně a zapudil bolest ze ztráty, kterou jsem pocítil, kdykoli jsem pomyslel na Nigtheyese. Svůj ranec jsem zastrčil pod postel. Povlečení na lůžku bylo dost hrubé, ale vonělo čistotou stejně jako matrace vycpaná trávou. Po měsících spánku na tvrdé zemi mi připadla skoro tak měkká jako má stará péřová spodnice na Buckkeepu. Sfoukl jsem svíčku a ulehl v domnění, že ihned usnu.

Místo toho jsem se však přistihl, jak zírám do potměšlého stropu. V dále jsem slyšel nejasné zvuky veselí. Z větší blízkosti ke mně doléhalo pro mne již takřka neznámé vrzání a skřípění budovy, a šoupavé zvuky, jak lidé pocházeli v ostatních místnostech hostince. Dost mne to znervózňovalo, na rozdíl od větru ve větvích lesa či zurčení řeky poblíž místa, kde jsem během cesty spal pod širým nebem. Báł jsem se příslušníků vlastní rasy víc než čehokoli, čímž by mě mohl ohrozit svět přírody.

Má mysl se vydala za Nigtheyesem, aby zjistila, jak se mu daří a jestli je dnes večer v bezpečí. Začal jsem pátrat jeho směrem, ale pak jsem se zarazil. Zítra budu v Tradefordu, abych udělal věc, s níž by mi stejně nemohl pomoci. A navíc jsem se nacházel v oblasti, kde by za mnou nemohl přijít, aniž by riskoval. Pokud zítra uspěji a přežiji, abych mohl pokračovat v cestě do hor a vypátrat Verityho, pak snad mohu doufat, že se na mě rozpomene a připojí se ke mně. Ale jestli zítra zemřu, pak ať je raději tam, kde je, ať se pokusí připojit ke svému druhu a zařídí si vlastní život.

Dospět k tomuhle závěru a uznat svoje rozhodnutí jako správné bylo snadné. Těžší už bylo zůstat v tom pevný. Neměl jsem platit za tu postel, ale měl jsem raději strávit noc na cestě, protože bych si více odpočal. Připadal jsem si teď osamělejší než kdy v životě předtím. Dokonce i v Regalově hladomorně, tváří v tvář smrti, jsem byl schopen nahmátnout svého vlka. Ale této noci jsem byl sám, zaobíral se vraždou, kterou jsem nebyl s to naplánovat, a obával jsem se toho, že Regal bude střežen koterií adeptů Umění, o jejichž talentu jsem se mohl pouze dohadovat. Navzdory teplé pozdní letní noci mne obestřel chlad a mdloby, kdykoli jsem na to pomyslel. Své rozhodnutí zabít Regala jsem nikdy nezpochybňoval, pouze své sebevědomí, že to dokážu. Na vlastní pěst jsem si nevedl tak dobře jako dřív, ale nyní jsem se rozhodl, že zítra to provedu způsobem, na nějž by byl Chade hrdý.

Když jsem přemýšlel o koterii, cítil jsem úzkostlivou jistotu, že jsem klamal sám sebe, pokud jde o strategii. Přišel jsem sem o své vlastní vůli, anebo to bylo nějaké lstivé popíchnutí ze strany Willa, jenž potají hnětl mé myšlenky, aby mě přesvědčil, že běžet rovnou k němu je ta nejbezpečnější věc, kterou mohu udělat? Will byl v Umění velmi rafinovaný. Jeho dotek byl tak zálučně jemný, že ho přitom člověk stěží cítil. Pojednou jsem zatoužil vyrukovat s Uměním ven, abych se přesvědčil, jestli neucítím, jak mě pozoruje. Potom jsem nabył jistotu, že mé nutkání použít Umění bylo ve skutečnosti ovlivňováním ze strany Willa, který mě pokoušel, abych mu otevřel svou mysl. A tak mé myšlenky pokračovaly, honíce

se v stále menších a menších kruzích, až jsem skoro cítil jeho pobavení, s jakým mne sledoval.

Po půlnoci jsem konečně pocítil, jak jsem vtahován do hlubin spánku. Bez zaváhání jsem se vzdal svých trýznivých myšlenek, vrhnuv se do náruče spánku, jako bych byl skokan, který hodlá pátrat v hloubkách. Až příliš pozdě jsem poznal, odkud ten popud ke skoku přichází. Byl bych se vzepřel, kdybych si byl vzpomněl jak. Místo toho jsem již kolem sebe rozeznával závěsy a trofeje, jež zdobily velký sál na Ripplekeepu, hlavním hradu vévodství Bearn.

V pantech vyvrácená visela velká dřevěná brána, oběť beranidla, jež leželo přes práh, jeho úděsná práce již byla vykonána. V ovzduší sálu se vznášel kouř a ovíjel korouhve připomínající minulé vítězství. Byla zde hustě navršená těla, jak se bojovníci snažili zadržet příval nájezdníků, jemuž se těžká dubová prkna podvolila. Pár kroků za tímto valem mrtvol stále vzdorovala linie válečníků z Bearnu, jenže již značně neuspořádaně. Uprostřed hloučku bojovníků byl vévoda Brawndy, měl po boku dvě dcery, Celerity a Faith. Ty se oháněly meči, mezitímco se marně snažily zaštitit svého otce před náporem nepřítele. Obě se bily s obratností a zběsilostí, jaké bych u nich nečekal. Vypadaly jako párek sokolů, tváře lemované krátce střiženými hladkými černými vlasy, temně modré oči zúžené nenávistí. Ale Brawndy odmítal nechat se krýt, odmítal se podvolit vražednému náporu nájezdníků. Stál doširoka rozkročený, potřísněný krví, a oběma rukama svíral válečnou sekyru.

Vepředu pod ním, pod ochranou jeho máchající sekyry, leželo tělo jeho nejstarší dcery a dědičky.

Hluboko mezi ramenem a krkem zela rána po meči, který jí rozštípl klíční kost a zaklínal se v hrudníku.

Byla mrtvá, beznadějně mrtvá, ale Brawndy odmítal ustoupit od jejího těla. Slzy a krev se mu řinuly po tváři. Hrud' se mu s každým vdechem dmula jako měch a pod potřhanou košilí byly vidět provazce starých svalů na jeho trupu. Držel v odstupu dva šermíře, jednoho zapáleného mladíka, který celým srdcem dychtil vévodu skolit, a druhého, jakousi zmijí v lidské kůži, který se držel poněkud stranou šarvátky, dlouhý meč stále připravený, aby využil případné škvíry v Brawndyho obraně, kterou by mladík vytvořil.

Ve zlomku vteřiny jsem to všechno zhlédl a seznal, že Brawndy už dlouho nevydrží. Slizká krev znemožňovala, aby v již tak dost zemdlených rukou udržel sekyru, zatímco každý sípavý nádech mu ve vyschlém hrdle působil muka sám o sobě. Byl to již starý muž a srdce měl zlomené, navíc věděl, že i kdyby tuhle bitvu přežil, Bearn rudým lodím podlehne. Má duše úpěla při pohledu na jeho muka, ale on přesto učinil ten jeden nemožný krok vpřed a rozmáchl se sekyrou odshora dolů, aby ukončil život zapáleného mladíka, který s ním bojoval. V okamžiku, kdy se sekyra vnořila do hrudníku nájezdníka, druhý muž pokročil kupředu, využiv kratičkého okamžiku a jeho roztančený meč hbitě zajel do Brawndyho hrudi a hned zase vyjel. Starý muž následoval svého umírajícího protivníka, když klesl na zkrvavenou dlažbu svého hradu.

Celerity, sama upoutaná svým protivníkem, se maličko otočila za úzkostlivým výkřikem své sestry.

Nájezdník, se kterým bojovala, využil příležitosti. Jeho těžší zbraň náhle obtočila její lehčí čepel a vyrvala jí zbraň z ruky. Celerity ustoupila před jeho zběsile rozzářeným úšklebkem, odvrátila hlavu od své smrti, jen aby uviděla, jak vrah jejího otce drží Brawndyho za vlasy, chystaje se vzít si jeho hlavu jako trofej. Nemohl jsem se na to dívat.

Vrhl jsem se po sekyře, kterou Brawndy upustil, uchopil její zkrvavenou rukojeť, jako kdybych sevřel ruku starého přítele. Připadala mi podivně těžká, ale já se jí rozmáchl vzhůru, zadržel zbraň útočníka a pak způsobem, na nějž by byl Burrich hrdý, jsem ji zase spustil, tak aby dráha ostří prot'ala jeho tvář. Trochu jsem se zachvěl, když jsem ucítil, jak se při tom úderu bortí lící kosti. Neměl jsem čas se tím zaobírat. Vrhl jsem se kupředu a mohutně se rozmáchl sekyrou, takže jsem ut' al ruku muže, který se snažil získat hlavu mého otce. Sekyra zařinčela o kamenné dláždění podlahy, až mi cuklo v pažích. Vtom mě zropila krev, jak Faith mečem rozčísila předloktí svého protivníka. Právě se tyčil nade mnou, a tak jsem povystrčil rameno a otočil se, vyskočiv na nohy, a přitom jsem mu ostřím sekyry otevřel napříč břicho. Vzápětí upustil meč a v pádu se chytil za vyhrzezlé vnitřnosti.

V malinké bublině bitvy, kterou jsme obývali, zavládl šílený okamžik naprostého klidu. Faith na mě zhlížela s užaslým výrazem, který rychle přešel v triumfální pohled, než ho nahradila nejryzejší úzkost.

"Nesmíme jim nechat jejich těla!" prohlásila znenadáni. Zvedla prudce hlavu a krátké vlasy jí na chvíli zavlály jako hříva bojového hřebce. "Bearn! Za mnou!" vykřikla a tu nebylo pochyb o velitelském tónu v

jejím hlase.

V jedné chvíli jsem vzhlížel k Faith. Pak má vize zbledla, na okamžik se rozdvojila. Tu omámená Celerity popřála své sestře: "Ať žije vévodkyně z Bearnsu." Byl jsem svědkem pohledu mezi nimi, pohledu, který říkal, že žádná z nich ne

čeká, že tento den přežije. Pak se hlouček bojovníků z Bearnsu odpoutal od bitvy a připojil se k nim.

"Můj otec a má sestra. Odneste jejich těla pryč," přikázala Faith dvěma mužům. "Vy ostatní, za mnou!"

Celerity se vyškrábala na nohy, v údivu pohlédla na těžkou sekýru, načež se shýbla, aby znovu uchopila svůj starý známý meč.

"Támhle, potřebují nás támhle," zvolala Faith se vztyčeným prstem a Celerity ji následovala, aby posílily bitevní linii alespoň na tak dlouho, aby se jejich lidé mohli dát na ústup.

Díval jsem se za Celerity, jak odchází, žena, kterou jsem nikdy nemiloval, ale kterou budu vždycky obdivovat. Celým svým srdcem jsem zatoužil jít za ní, ale už jsem nedokázal výjev déle podržet, vše se mi ztrácelo v dýmu a stínech. Tu mě kdosi uchopil.

To bylo hloupé.

Hlas v mé mysli zněl tak spokojeně. Will! pomyslel jsem si zoufale a srdce v hrudi mi poskočilo.

Ne. Ale klidně by to mohl být on. Zase přestáváš střežit své zdi, Fitzi. To si nemůžeš dovolit. Ať nás volají sebevíc, musíš být opatrný. Verity do mě strčil a já odletěl pryč, až jsem znovu ucítil, jak mě přijímá maso mého vlastního těla.

"Jenže ty to děláš," zaprotestoval jsem, leč uslyšel jsem pouze bezbarvý zvuk svého hlasu v pokoji hostince. Otevřel jsem oči. Za jediným oknem v místnosti vše tonulo v temnotě. Nebyl jsem s to říci, zda uběhly okamžiky či celé hodiny. Pouze jsem s povděkem zjistil, že venku je stále tma a já mohu spát, neboť strašlivá únava, která mě nyní prostoupila, žádné jiné myšlenky nepřipouštěla.

Když jsem nazítří procitl, byl jsem dezorientovaný. Bylo to už dlouho, co jsem se naposled probudil v opravdové posteli, nemluvě o probuzení s pocitem čistoty. Přiměl jsem se zaostřit zrak, pak jsem pohlédl na suky ve stropě nade mnou. Po chvíli jsem se rozpomněl na to, že jsem v hostinci a že nejsem daleko od Regala. A skoro v téže okamžiku jsem si vzpomněl, že vévoda Brawndy je mrtev. Srdce v hrudi mi ztěžka pokleslo. Stiskl jsem víčka při vzpomínce na tu bitvu, zřenou Uměním, a vzápětí jsem ucítil, jak kladivo a kovářina v mé hlavě spouštějí svou trýznivou písničku. V jednom iracionálním okamžiku jsem z toho vinil Regala. To on rozehrál tuto tragédii, která mi vzala srdce a zanechala mé tělo rozechvělé slabostí. Právě toho rána, kdy jsem doufal, že vstanu pln síly a odpočatý, připraven zabíjet, jsem v sobě stěží našel sílu, abych se převálil z boku na bok.

Po chvíli přikvačil hostinský pomocník s vypranými šaty. Dal jsem mu další dva měďáky a hoch se vrátil chvíli nato s podnosem. Vzhled a vůně ovesné kaše v misce mě naplnily odporem. Najednou jsem pochopil averzi k jídlu, kterou vždy dával najevo Verity během letních měsíců, kdy s pomocí Umění držel nájezdníky z dosahu našeho pobřeží. Jediná položka na podnose, která mě zaujala, byl hrnek a konvice s horkou vodou. Vystrachal jsem se z postele a sehnul se, abych vytáhl zpod postele ranec. Před očima mi přitom tančily a poletovaly mžitky. Když jsem konečně ranec otevřel a našel elfí kůru, ztěžka jsem supěl, jako bych právě doběhl závod. Musel jsem vynaložit veškerou pozornost, abych odvedl své myšlenky od bolesti hlavy. Vzhledem k pulsující intenzitě bolesti hlavy jsem do hrnku nadrolil více kůry než obvykle. Málem se to vyrovnalo dávce, kterou Chade vždy aplikoval Veritymu. Od té doby, co mě opustil vlk, jsem těžce trpěl těmito sny navozenými Uměním. Ať jsem své zdi stavěl, jak jsem chtěl, nedokázal jsem je zadržet venku. Ale poslední noc byla vůbec nejhorší po velmi dlouhé době. Tušil jsem, že je to proto, že jsem do snu vstoupil a prostřednictvím Celerity jednal. Tyto sny strašlivě vyčerpávaly jak mé síly, tak mé zásoby elfí kůry. Netrpělivě jsem sledoval, kterak se elfí kůra luhuje v pozvolna tmavnoucí kouřící vodě. Jakmile už jsem nedohlédl na dno hrnku, vzal jsem ho a vypil jej. Z té trpkosti jsem se málem udávil, což mi ale nezabránilo, abych kůru na dně hrnku nezalil další horkou vodou.

Tuhle drahou, o něco slabší dávku jsem pil pomaleji, zatímco jsem seděl na okraji postele a civěl oknem do dále. Měl jsem dost dobrý výhled na zdejší plochou říční krajinu. Viděl jsem obdělaná pole a dojně krávy na obehnaných pastvinách hned za Pome, a za tím jsem mohl pozorovat stoupající kouř z nevelkých farem rozestých kolem silnice. Nebyly zde již žádné další mokřiny, které by bylo třeba přejít, žádná další rozlehlá divočina mezi Regalem a mnou. Odsud již budu muset cestovat jako člověk.

Bolest hlavy mezitím polevila. Přinutil jsem se sníst studenou kaši, ignoruje vzpouzející se žaludek. Už jsem za ni zaplatil a její výživná hodnota mi jistě přijde k duhu, ještě než den skončí. Oblékl jsem se do čistých šatů, které mi hoch přinesl zpátky. Byly čisté, ale to bylo asi tak vše, co se o nich dalo říci. Košile byla poničená a vybledlá do několika odstínů hnědi. Kamaše byly v kolenou a v sedu značně obnošené a příliš krátké. Když jsem si na nohy natáhl vlastnoručně zhotovené boty, znovu jsem si uvědomil, jak žalostně vypadají. Bylo to už dlouho, co jsem na sebe přestal pohlížet očima druhých, takže jsem byl překvapen zjištěním, že vypadám hůře než kterýkoli buckkeeperský žebrák, pokud jsem si pamatoval. Žádný div, že jsem minulé noci budil lítost i opovržení. Cítil bych totéž ke komukoli, kdo by byl oblečen jako já.

Myšlenka na to, že bych sešel po schodech dolů tak, jak jsem byl, mi naháněla děs. Avšak druhá možnost byla vzít si na sebe svůj teplý, zimní vlněný oděv a po celý den umdlévat horkem a potit se jako kůň. Zdravý rozum mi radil, abych sešel v tom, co mám na sobě, ale natolik jsem si nyní připadal jako terč posměchu, že jsem si přál, abych mohl proklouznout nepozorovaně.

Když jsem si chvatně balil ranec, zažil jsem okamžik zděšení, jakmile jsem si uvědomil, kolik elfí kůry jsem spotřeboval na jeden lektvar. Zneklidnilo mne to, tolik už nikdy více. Před rokem bych se po takovém množství elfí kůry vyvrátil. Pak jsem odhodlaně konstatoval, že je to stejné jako s mým oblečením. Nemám prostě na výběr. Sny navozené Uměním mě nenechají na pokoji, a já neměl čas se tu povalovat a čekat, až se mé tělo samo zotaví, nemluvě o penězích za pokoj v hostinci a jídlo, zatímco bych se vzpamatoval. Ale když jsem si přehodil ranec přes rameno a sešel po schodech dolů, uvědomil jsem si, že je to mizerný způsob, jak začínat den. Brawndy je mrtev a vévodství Bearns padá v pln nájezdníkům, a k tomu můj hastroší oděv a berla z elfí kůry. To vše mě uvádělo do stavu mírné sklíčenosti.

Jakou jsem měl skutečnou šanci, že proklouznu přes Regalovy hradby a stráže a skončuji s ním? Ponurá nálada, řekl mi jednou Burrich, je jedním z následků požití elfí kůry. Takže to bylo vše, co jsem cítil. To bylo vše.

Dal jsem hostinskému sbohem a on mi popřál hodně štěstí. Venku bylo již slunce vysoko na obloze. Slibovalo další hezký den. Nasadil jsem vyrovnané tempo, když jsem zamířil pryč z Pome vstříc Tradefordu.

Když jsem dorazil na předměstí, naskytla se mi zneklidňující podívaná. Stály tam dvě šibenice a na každé se houpalo tělo. Už to bylo velice znepokojující, avšak byly tam i další konstrukce - pranýř a dva kůly. Jejich dřevo slunce ještě nestačilo postříbřit, byly tu zřízeny teprve nedávno, ale při bližším pohledu jsem viděl, že už doznaly jistého použití. Prošel jsem rychle kolem, neubrnil jsem se však vzpomínce, jak blízko se ocitl tomu, abych podobnou konstrukci krášлил svým tělem já. Zachránilo mne jedině to, že jsem v sobě měl bastardi královskou krev, a jeden starý dekret, podle kterého takový člověk nesmí být oběšen. Vzpomněl jsem si také na Regalovu netajenou rozkoš, s jakou sledoval mé mláčení.

Podruhé mě zamrazilo, když jsem si položil otázku, kdepak je asi Chade. Pokud by ho Regalova soldateska dokázala lapit, nepochyboval jsem o tom, že Regal by s ním urychleně skoncoval. Raději jsem si nepředstavoval, jak by tu stál na pódiu, vysoký, vyzáblý a šedovlasý, pod zářivým sluncem. Nebo by byl jeho konec rychlý?

Potřásl jsem hlavou, abych z ní takové myšlenky vytřepal, a pokračoval v cestě podél zubožených vetchých těl, jež na slunci chátala jako zapomenuté prádlo. Vlivem špetky zvráceného černého humoru jsem v duchu konstatoval, že i tady tihle jsou lépe oblečení než já.

Jak jsem tak šlapal silnicí, často jsem musel uhýbat povozům a dobytku. Obchod mezi dvěma městy vzkvétal. Nechal jsem Pome za sebou a nějakou dobu jsem kráčel podél dobře udržovaných selských stavení, jež lemovala silnici a vzadu pak ústila do obilních polí a sadů. O kousek dál už jsem míjel panská sídla, přepychové kamenné domy s bytelnými stodolami ve stínu stromů a okolních hájků a s pastvinami, na nichž se pásli jezdečtí a lovečtí koně. Více než jednou jsem nabyl jistotu, že jsem mezi nimi zahlédl kusy z buckkeeperského chovu. Tyto usedlosti na čas ustoupily širým lánům, většinou osetým lnem nebo konopím. Nakonec jsem u cesty začal vídat poněkud skromnější rolnická hospodářství a pak už okrajové části městečka.

Či za takové jsem je aspoň považoval. Leč pozdní odpoledne mě zastihlo v samém srdci velkoměsta,

kde byly ulice dlážděné kočičími hlavami a lidé chodili sem a tam za nejrůznějšími záležitostmi, jež si lze představit. Zjistil jsem, že se v údivu rozhlížím kolem. Nikdy jsem neviděl, jak vypadá Tradeford. Byl zde krám vedle krámu, krčmy, hostince a stáje pro všelijak movité měšce, a to vše se prostíralo ve zdejší rovinaté krajině, jako si to žádné město v Bucku nemohlo nikdy dovolit. Došel jsem do jedné čtvrti se zahradami a fontánami, chrámy, divadly a školními budovami. Byly tam parky vytyčené oblázkovými pěšinami a dlážděnými vozovkami, jež se vinuly mezi osázenými plochami, sochami a stromy. Lidé, kteří se procházeli po chodnících či projížděli v kočárech, byli oblečení v přepychových šatech, které by doma byly k vidění pouze při nějaké navýsost oficiální příležitosti konané na Buckkeepu. Někteří z nich měli na sobě tradiční zlatohnědé farrowské livreje, avšak i úbor těchto sluhů byl přepychovější než kterýkoli kus šatstva, jež jsem kdy vlastnil.

Právě tady trávil Regal každé léto v dobách svého dětství. Městem Buckkeep odjakživa pohrdal jakožto zapadlou vesnicí. Snažil jsem se představit si malého chlapce, jak na podzim tohle všechno opouští, aby se vrátil na návětný hrad, stojící na dešti bičovaném a bouřemi otrásaném přímořském útesu nad špinavým přístavním městečkem. Není divu, že jakmile mohl, přestěhoval se sem i s celým svým dvorem. Tu jsem pocítil náznak pochopení pro Regala. To mě rozhněvalo. Je dobré znát dobře muže, jehož se chystáte zabít: není však dobré mu rozumět. Připomněl jsem si, jak zabil svého vlastního otce, a utvrdil jsem se ve svém záměru.

Zatímco jsem bloumal těmito honosnými čtvrtěmi, přitahoval jsem nemálo soucitných pohledů. Kdybych byl odhodlaný vydělávat si na živobytí jako žebrák, mohlo by se mi zde dařit. Já však hledal skromněji vyhlížející oblasti a prosté lidi, od nichž bych si mohl vyslechnout něco o Regalovi a o tom, jaká vládne na jeho hradě organizace a jak je obsazený. Vydal jsem se směrem k nábřeží v naději, že se zde budu cítit více jako doma.

A zde jsem našel pravou příčinu existence Tradefordu. Jak už praví jeho název², řeka se v těchto místech rozšířila a zploštila do rozsáhlých zčeřených mělčin se štěrkovým a skalním podložím. Rozlila se do takové šíře, že protilehlý břeh se ztrácel v mlze a řeka jako by dosahovala na samý horizont. Viděl jsem celá stáda dobytka a ovcí, jak jsou hnány přes brod Vinné řeky, zatímco o něco níže po proudu se činila celá řada mělkých vlečných pramic, jež využívala hlubších vod, aby přes řeku donekonečna sem a tam přepravovala zboží. Právě zde se Tilth a Farrow setkávaly obchodně, právě sem se svážela úroda ze sadů a polí a taky dobytek, právě zde se konečně vykládalo zboží, přivezené po řece z Bucku či Bearnsu nebo z dalekých zemí za nimi, a obratem se posílalo ke šlechticům, kteří si ho mohli pořídit. Do Tradefordu za lepších časů proudil také artikl z Horského království a zemí za ním: jantar, drahé kožešiny, vyřezávaná slonovina a vzácná kůra na kadidlo, původem z Deštné divočiny. Sem se také svážel len, jenž se zpracovával v jemné farrowské plátno, a konopí na výrobu vláken pro lana a plachtovinu.

Byla mi nabídnuta několikahodinová práce, a to vykládání obilních pytlů z malé pramice na povoz. Vzal jsem ji, spíš kvůli poklábování s lidmi než pro těch pár měďáků. Nikdo nemluvil o rudých lodích či válce zuřící podél pobřeží, pokud si zrovna nestěžoval na mizernou kvalitu zboží, jež přicházelo od pobřeží, a na to, kolik si kupci účtují za to málo, co přivezli. Málo se mluvilo též o králi Regalovi, a těch několik slov, která jsem zaslechl, se obdivovalo jeho schopnostem přitahovat ženy a hojně pít. S překvapením jsem se doslechl, že se o něm mluví jako o mountwellovském králi, což bylo jméno královské dynastie jeho matky. Pak jsem si řekl, že mi vlastně vyhovuje, když se nepojmenoval Farseer. Aspoň o jednu věc méně, co jsem s ním měl společnou.

Avšak vyslechl jsem si hodně o Králově cirku, a z toho, co jsem slyšel, se mi dělalo zle.

Celá koncepce souboje na obranu pravdy svých slov byla v Šesti vévodstvích známa odedávna. V Buckkeepu stály mohutné pilíře, zvané Svědecké kameny. Říká se, že když se u nich střetnou dva lidé, aby svůj problém rozřešili pěstmi, El a Eda při tom osobně svědčí a dohlížejí, že spravedlnost nedojde újmou. Tyto kameny a dotýčný zvyk jsou velmi staré. Když jsme mluvili o králově spravedlnosti na Buckkeepu, dosti často se to vztahovalo na tichou práci, kterou jsme vykonávali Chade a já pro krále Shrewda. Někteří lidé přicházeli za králem Shrewdem osobně, aby mu přednesli veřejnou petici, a pak se řídili tím, co eventuálně shledal jako správné. Ale byly též doby, kdy se král dozvěděl o jiných nespravedlnostech, a mohl pak vyslat Chadea či mne, abychom se, dle jeho vůle, o pachatele tiše

postarali. Ve jménu královny spravedlnosti jsem vyměřoval lidem smrt milosrdnou a rychlou, ale pro výstrahu i vleklou. Měl bych tudíž být vůči smrti otrlý.

Avšak Cirk krále Regala měl více co do činění s estrádou než se skutečnou spravedlností. Pojetí bylo prosté. Lidé odsouzení králem k potrestání či smrti byli posláni do jeho cirku. Tam mohli čelit vyhladovělým zvířatům, vydrážděným až k nepřičetnosti, nebo bojovníkovi, královu přeborníkovi. Občas nějaký zločinec, který předvedl velmi dobrou podívanou, mohl obdržet královskou milost anebo se dokonce stát královým přeborníkem. Vykovaní žádnou takovou šanci neměli. Vykovaní byli předhazováni zvířatům k rozsápání, nebo je nechali vyhladovět a pak je vypustili na ostatní provinilce. Takové soudy začaly být v poslední době populární, natolik populární, že davy se srocovaly kolem kruhového tržiště v Tradefordu, kde se "spravedlnost" průběžně vykonávala. Nyní dal Regal zbudovat nový cirk výlučně jen k tomuto účelu. Měl stát v příhodné blízkosti jeho panského sídla, měl mít zadržovací cely a bezpečnostní zdi, které by lépe střezily zvířata i vězně, a místa k sedění pro ty, kteří přišli zhlédnout velkolepou podívanou, jak se vyměřuje králova spravedlnost. Stavba Králova cirku zajišťovala městu Tradeford nové obchodní styky a pracovní místa. Všichni to uvítali jako výborný nápad, jenž přišel vzápětí po uzavření obchodních tras s Horským královstvím. Neslyšel jsem nikoho, že by mluvil proti tomu.

Když byl vůz naložen, vyzvedl jsem si mzdu a následoval ostatní vykladače do blízké krčmy. Kromě piva a ležáku si zde člověk mohl zaplatit hrstku bylin a ke stolu vykuřovací kahan. Ovzduší uvnitř krčmy bylo ztěžka prosyceno výpary a mně z toho zakrátko slzely oči a pátilo v hrdle. Nikdo další si dýmu zjevně nevšímal, ani se jím nezdál být nějak zvlášť ovlivněný. Používání vykuřovacích bylin a narkotik nebylo v Buckkeepu nikdy běžné a já tomu nikdy na chuť nepřišel. Za své peníze jsem si koupil porci ovesného nákypu s medem a džbánek velmi hořkého piva, které chutnalo po zdejší říční vodě.

Ptal jsem se několika lidí, zda je pravda, že najímají čeledíny do královny stáje, a pokud ano, pak kde by se člověk mohl na práci vyptat. To, že by se někdo jako já mohl ucházet o práci ve službách samotného krále, vyvolalo u většiny z nich jisté pobavení, jelikož jsem si však po celou dobu, co jsem s nimi pracoval, hrál na mírného prostáčka, dokázal jsem jejich drsný humor a průpovídky přijímat s dobromyslným úsměvem. Jeden flamendr mi nakonec řekl, že bych se měl jít zeptat krále samotného, a popsal mi cestu k tradefordskému zámku. Poděkoval jsem mu, vypil své poslední pivo a odkvačil. Myslím, že jsem čekal nějakou impozantní kamennou budovu s hradbami a opevněními. Něco takového jsem vyhlížel, když jsem se podle instrukcí ubíral do vnitrozemí, vzdaluje se od řeky. Nakonec jsem došel až k nízkému pahorku, pokud lze tímto způsobem pojmenovat tak skromnou vyvýšeninu. Těch pár stop výšky však stačilo, aby odsud byl jasný výhled na řeku v obou směrech, přičemž krásné kamenné budovy na kopci z toho patřičně těžily. Stál jsem na rušné cestě dole a civěl na ně dočista jako t'ulpas. V žádném případě se nevyznačovaly oním odpudivým vojenským vzhledem jako Buckkeep. Bílá oblázková cesta, zahrady a vzrostlé stromy zde obklopovaly spíše obydlí honosná a zároveň zvoucí. Tradefordský zámek a okolní budovy nikdy nedoznaly využití jakožto pevnost nebo hrad. Byly vystavěny jako elegantní a nákladná rezidence. Do kamenných zdí byly vytesány vzory a nad vchody se skvěly půvabné oblouky. Byly tam i věže, ale nebyly v nich střelny. Člověk na první pohled poznal, že byly postaveny proto, aby jejich obyvatelé měli širší výhled na okolí, spíše pro radost než z popudu nějaké ostražitosti. Byly tam i hradby, které oddělovaly rušnou veřejnou cestu od zámku, leč byly to nízké, tlusté kamenné zdi, obrostlé mechem či břečťanem, s výklenky a nikami, v nichž stály sochy orámované kvetoucími révami. Přímo k mohutnému obydlí vedla vzhůru široká cesta pro kočáry. Jiné, poněkud užší pěšiny a cesty člověka zvaly, aby probádal rybníkové zátiší s liliemi, nápaditě prořezané ovocné stromy či tiché, stinné cestičky. Někáký předvídavý zahradník, alespoň před sto lety, zde totiž vysázel duby a vrby a ty se nyní tyčily do výše, skýtaly stín a šepotaly ve vánku jdoucím od řeky. Celá ta krása se prostírala na výměře větší než pěkně rozlehlý statek. Zkoušel jsem představit si vládce, který měl čas i prostředky na to, aby tohle všechno vytvořil.

Tak tohle by člověk mohl mít, kdyby nepotřeboval válečné lodě a stálé armády? Poznala snad kdysi Patience tento druh krásy v domě svých rodičů? Neodráželo se to snad v šaškových křehkých vázách s květinami a mísách se stříbrnými rybkami u něj v pokoji? Připadal jsem si umouněný a neotesaný, a nebylo to jen kvůli mému ošacení. Ano, právě takhle, pocítil jsem znenadání, by měl žít král. Uprostřed

umění, hudby a krásy, pozvedaje životy svých lidí tím, že poskytne místo, na němž by mohly vzkvétat takové věci. Tu jsem užíval svou vlastní nevědomost a ještě něco horšího, ošklivost muže vycvičeného k tomu, aby zabíjel ostatní. Pocítil jsem také náhlý přívál hněvu, za všechno, co mě nikdy neučili, za vše, co jsem ani nikdy nespasil. Neměli v tom ruce také Regal a jeho matka, když Bastarda drželi tam, kde byl? Byl jsem neustále vybrušován jako ošklivý, účelový nástroj, zrovna tak jako drsný, pustý Buckkeep byl pevností, a nikoli palácem.

Ale kolik té krásy by tu přežilo, kdyby Buckkeep nestál jako nasupený pes v ústí Jelení řeky? Jako bych dostal sprchu ledové vody do tváře. Byla to pravda. Nebyl právě proto postaven Buckkeep jako první, aby zajistil kontrolu nad říčním obchodem? Kdyby někdy Buckkeep padl do rukou nájezdníků, zdejší široké řeky by se staly cestami pro jejich mělká plavidla. Vnořili by se jako dýka do tohoto měkkého podbřišku Šesti věvodství. Zdejší tupí šlechticové a nadutí selští chasníci by byli probuzeni výkřiky a dýmem uprostřed noci, nemajíce žádný hrad, na nějž by se utekli, nemajíce stráže, které by povstaly a bojovaly za ně. A dříve než by zemřeli, možná by si uvědomili, co ostatní vystáli, aby jejich bezpečí uchránili. Dříve než by zemřeli, možná by spílali králi, který tyto bašty opustil, aby prehl do vnitrozemí a ukryl se v zahradě rozkoší.

Já však pojal úmysl, aby tento král zemřel jako první.

Začal jsem opatrně obcházet obvod hradu Tradeford. Bylo třeba zvážit nejsnazší způsob, jak se dostat dovnitř, aby byl i nejméně nápadný, bylo třeba také naplánovat nejlepší únikové cesty. Bylo třeba si do soumraku zjistit všechno, co jen šlo, o tradefordském zámku.

9 Úkladný vrah

Poslední skutečný mistr Umění, který na Buckkeepu předsedal žákům z královské krve, nebyl Galen, jak se často uvádí, ale jeho předchůdkyně Solicity. Ta dlouho otálela, možná až příliš, s volbou svého učně. Když si vybrala Galena, trpěla již silným kašlem, který měl její život ukončit. Někteří tvrdí, že ho přijala v zoufalství, protože věděla, že umírá. A podle druhých k tomu byla přinucena královnou Desire, která chtěla vidět, jak její oblíbenec u dvora povýší. Ať už to bylo jakkoli, jisté je, že Galen byl jejím učněm teprve dva roky, když Solicity kašle podlehla a zemřela. Jelikož předchozí mistři Umění si v učení odsloužili až sedm let, nežli se z nich stali tovaryši, bylo poněkud ukvapeně, když se Galen prohlásil mistrem Umění ihned po smrti Solicity. Zdá se být stěží možné, že by mu za tak krátkou dobu stihla předat veškeré své vědění o Umění a všech jeho možnostech. Ačkoliv asistoval Solicity při výcviku dvou mladých princů Verityho a Chivalryho, prohlásil jejich výcvik za skončený následně po smrti Solicity. Od té doby vytrvale odmítal návrhy, aby přijal do učení někoho dalšího, a to až do války s rudými loděmi, kdy se nakonec podvolil požadavku krále Shrewda a utvořil svou první a poslední koterii.

Na rozdíl od tradičních koterií, které si své členy a vůdce volily samy, zřídil Galen tu svoji z vlastnoručně vybraných studentů a během svého života si nad nimi udržoval až hrozivou míru kontroly. Formální vůdce koterie August zmařil svůj talent následkem nehody při praktikování Umění, když plnil misi v Horském království. Serene, jež si po Galenově smrti jako další přisvojila vůdcovství, zahynula spolu s dalším členem, Justinem, při nepokojích, jež následovaly po odhalení vraždy krále Shrewda. Jako další se do čela takzvané Galenovy koterie postavil Will. V tu dobu už v ní zůstávali toliko tři členové: řečený Will, Burl a Carrod. Zdá se být pravděpodobné, že Galen všem třem vtiskl neochvějnou oddanost vůči Regalovi, což jim však nebránilo, aby mezi sebou soupeřili o Regalovu přízeň.

Než se snesl soumrak, velice důkladně jsem prozkoumal okolní pozemky královského sídla. Zjistil jsem, že po dolních pěšinách se může kdokoli svobodně procházet, kochat se fontánami a zahradami, živými tisovými ploty a vzrostlými kaštany, čehož vskutku využívalo množství lidí v nádherných šatech. Většina na mne hleděla přísně a nelibě, několik lidí soucitně a jeden strážník v uniformě, na kterého jsem natrefil, mi důrazně připomněl, že zebrání není v královských zahradách dovoleno. Ujistil jsem ho, že jsem přišel jen proto, abych zhlédl divy, o nichž jsem tak často slyšel ve vyprávěních. On mi nato navrhl, že vyprávění o zahradách jsou pro moji sortu víc než dostatečné, a ukázal mi nejkratší cestu ze zahrad ven. Velmi poníženě jsem mu poděkoval a odkráčel. On stál a díval se za mnou, dokud mě pěšina nezavedla za živý

plot a ze strážníkovy dohledu.

Má další průzkumná výprava už byla diskrétnější. Chvilí jsem uvažoval o tom, že bych si počíhal na jednoho z mladých šlechticů, kteří se promenovali po pěšinách roubených květinami a bylinami, a pomohl si k jeho šatům, ale pak jsem to zavrhl. Bylo nepravděpodobné, že bych našel někoho tak hubeného, aby mi jeho oděv přiměřeně padl, navíc fešné garderoby, jež tito lidé měli na sobě, zjevně vyžadovaly několikeré zašněrování pestře zbarvených stuh. Pochyboval jsem, že bych se do některé z těch košil nasoukal bez pomoci komorníka, natož abych z ní dostal muže v bezvědomí. Ani cinkající stříbrné ozdůbky našité na plandajících krajkách u manžet se nezdály být moc nápomocné tiché práci úkladného vraha. Raději jsem se proto uchýlil do skrytu hustého porostu podél nízkých zdí a zvolna stoupal vzhůru do svahu.

Nakonec jsem narazil na zeď z hladce opracovaného kamene, jež obepínala vrcholek kopce. Její hřeben byl jenom o něco výše, než kam by ve výskoku dosáhl vysoký muž. Zapochyboval jsem, že měla sloužit jako vážně míněná překážka. Nic kolem ní nerostlo, avšak pahýly starých kmenů a kořenů napovídaly, že kdysi byla zkrášlena révy a křovinami. Napadlo mě, jestli je nenechal vymýtít Regal. Nad zdí jsem spatřil koruny četných stromů, a tak jsem směle počítal s tím, že mi poskytnou úkryt.

Trvalo mi valnou část odpoledne, než jsem obešel celou zeď, aniž jsem riskoval vstup do otevřeného prostoru. Bylo v ní několik bran. U honosné hlavní brány stály stráže v livrejích a zdravily kočáry s lidmi, kteří přijížděli a odjížděli. Podle počtu přijíždějících kočárů jsem usoudil, že na večer se chystá nějaká oslava. Tu se jeden strážník otočil a drsně se zasmál. Vlasy na šíji mi vstaly hrůzou. Na okamžik jsem ustrnul, zíraje na něj ze svého úkrytu. Neviděl jsem tu tvář už někde? Na tu dálku jsem to mohl s těžší posoudit, ale při tom pomýšlení se ve mně vzedmula podivná směsice strachu a hněvu. Regal, připomněl jsem si. Mým cílem je Regal. Pokračoval jsem v cestě.

U několika menších bran pro dodavatele zboží a služebnictvo stály stráže již méně oprýmované, ale to si vynahrazovaly hrubým vyslýcháním každého muže či ženy, kteří šli dovnitř nebo ven. Kdybych měl na sobě lepší oblečení, byl bych se zkusil vydávat za sluhu, jenže ve svých žebráckých hadrech jsem si netroufal. Místo toho jsem si našel místo z dohledu strážích stojících u brány a začal žebrat u kolemjdoucích kupců. Počínal jsem si mlčky, prostě jsem se k nim přiblížil s nastavenými rukama a prosebným výrazem. Většina z nich udělala to, co lidé dělají, když stanou tváří v tvář žebrákovi. Ignorovali mě a pokračovali ve svých debatách. A tak jsem se dozvěděl, že dnes v noci se pořádá Šarlatový bál, že na slavnost byli přizváni další muzikanti, kejklíři a sluhové, že veselá poupata jakožto královo oblíbené kuřidlo nahradila veselé lupení a že král se velmi hněval ve věci kvality žlutého hedvábí, které mu dodal jistý Festro, a vyhrožoval, že dá kupce zmrskat jenom za to, že mu přivezl tak mizernou tkaninu. Bál se současně konal u příležitosti rozloučení s králem, který se nazítrí chystal vyplout na výlet, aby navštívil svou drahou přítelkyni lady Celestru v Jantarovém zámku na Vinné řece. Vyslechl jsem si toho ještě mnohem víc, ale jen málo z toho nějak souviselo s mým záměrem. Skončil jsem s hrstkou měďáků v kapse odměnou za takto strávený čas.

Vrátil jsem se do Tradefordu. Našel jsem ulici, kde byly samé krejčovské dílny. U zadních dveří Festrova obchodu jsem natrefil na učedníka, který právě zametal. Dal jsem mu několik měďáků za několik ústřížků žlutého hedvábí v rozličných odstínech. Potom jsem vyhledal nejlacinější obchod v celé ulici, kde jsem za všechny zbylé peníze zakoupil volné kalhoty, halenu a šátek na hlavu, jaké měl na sobě onen učedník. V obchodě jsem se převlékl, zapletl si vojenský cop vzhůru a skryl ho pod šátkem, natáhl jsem si boty a vynořil se z obchodu jako naprosto jiný člověk. Meč mně nyní visel u nohy uvnitř plandavých kalhot. Bylo to nepohodlné, ale ne moc viditelné, když jsem předstíral klátivou chůzi Svůj obnošený oděv a zbytek rance, s výjimkou jedů a dalších příslušných nástrojů, jsem zanechal v záhonku kopřiv za odporně páchnoucím záchodkem na dvorku jedné krčmy Zamířil jsem zpátky k tradefordskému hradu.

Nepovolil jsem si žádné váhání. Šel jsem rovnou k bráně pro zásobovače a stoupl si do řady spolu s ostatními, kteří se chtěli dostat dovnitř Srdce v hrudi mi divoce bušilo, ale navenek jsem předstíral klid. Během čekání v řadě jsem se pozorně díval, co z budovy zahlédnu skrze stromy. Byla obrovská. Předtím mě udivoval fakt, že tolik orné půdy padlo za obět' okrasným zahradám a chodníkům. Nyní jsem viděl, že zahrady tvoří pouze okolní scenerii sídla, které se tu prostíralo a tyčilo ve stavebním stylu, jenž mi byl

naprosto neznámý. Nic z toho, co jsem zahlédl, nepoukazovalo na pevnost nebo hrad, vše bylo honosné a elegantní. Když na mě přišla řada, ukázal jsem vzorky hedvábí a řekl, že přináším Festrovu omluvu a několik vzorků, které, jak mistr doufá, se budou králi zamlouvat víc. Když jeden nevrlý strážník poznamenal, že Festro zpravidla chodívá osobně, odpověděl jsem, dost nadurděně, že můj mistr má za to, že pokud se vzorky nebudou králi líbit, pruhy na mých zádech se budou vyjímat lépe než na jeho. Strážní si vyměnili úsměvy a vpustili mě dovnitř.

Pospíšil jsem si po cestě, až jsem se ocitl v patách skupiny muzikantů, kteří sem vešli přede mnou. Držel jsem se jich, až jsme zezadu došli k panskému sídlu. Když se vyptávali na cestu, poklekl jsem, abych si zašněroval rozvázané boty, a potom jsem se narovnal právě včas, abych je následoval dovnitř. Ocitl jsem se v malé vstupní chodbě, studené a takřka temné oproti žhnoucímu a oslnivému odpolednímu slunci.

Vlekl jsem se chodbou za nimi. Zpěváci mezi sebou hovořili a smáli se, zatímco pospíchali dále. Zpomalil jsem krok a zůstal pozadu. Když jsem míjel pootevřené dveře vedoucí do prázdné místnosti, vešel jsem dovnitř a tiše je za sebou zavřel. Zhluboka jsem se nadechl a rozhlédl se kolem.

Byla to malá obytná místnost. Nábytek byl ošumělý a nevhodně sestavený, z čehož jsem vyvodil, že je určen pro sluhy či řemeslníky na návštěvě zámku. Nemohl jsem se spoléhat na to, že tu vydržím dlouho sám. Bylo tu však několik velkých skříní stojících podél zdi. Vybral jsem si jednu, jež nebyla přímo naproti dveřím, kdyby se nečekaně otevřely, a rychle přeskládal její obsah, abych mohl uvnitř sedět. V ní jsem se ukryl a zanechal dveře na škvíru, aby světlo mohlo dovnitř, pak jsem se pustil do práce. Prohlédl jsem a poskládal své ampulky a balíčky s jedem. Svoji příruční dýku i čepel meče jsem potřel jedem, pak jsem je opatrně vrátil do pochvy. Meč jsem si přendal zevnitř kalhot ven. Potom jsem si udělal pohodlí a usadil se, abych počkal.

Zdálo se mi, že uběhlo několik dní, než soumrak ustoupil naprosté tmě. Mezitím dvakrát vešli do místnosti lidé, avšak z jejich řeči jsem pochytil jen to, že všichni sluhové se o překot chystají na večerní shromáždění. Trávil jsem čas v představách, jak by mě asi Regal usmrtil, kdyby mě dopadl. Několikrát jsem málem pozbyl kuráž. Pokaždé jsem si ovšem připomněl, že kdybych od toho teď upustil, musel bych pak navždycky žít ve strachu. Raději jsem se snažil připravit. Pokud tu Regal je, tak jeho koterie bude jistě nablízku. Pečlivě jsem prováděl cviky, jímž mě naučil Verity, abych zaštítil svou mysl před ostatními adepty Umění. Měl jsem hrozné pokušení vyjít ze sebe ven a lehounkým dotekem Umění se ujistit, jestli je necítím. Ale zdržel jsem se toho. Pochyboval jsem, že bych je dokázal vycítit, aniž bych se sám prozradil. A i kdybych je dokázal zjistit, řeklo by mi to něco, co ještě nevím? Raději se soustředil na obranu před nimi. Zakázal jsem si myslet zejména na to, co se chystám udělat, kdyby snad zachytili stopu mých myšlenek. Když bylo nebe za oknem konečně temné a prospěkované nádhernými hvězdami, vyklouzl jsem ze svého úkrytu a odvážil se do chodby.

Hudba se nesla nocí. Regal a jeho hosté byli již na slavnosti. Naslouchal jsem chvíli nejasným tónům známé písně o dvou sestrách, z nichž jedna druhou utopila. Na této písni mě neuváděla v úžas ani tak harfa, která hraje sama, ale spíše pěvec, který tělo ženy najde a dostane vnuknutí, aby z její hrudní kosti harfu zhotovil. Pak jsem to pustil z hlavy a soustředil se na svou práci.

Nacházel jsem se v obyčejné chodbě s kamennou podlahou a dřevěným obložením, ozářené pochodněmi rozmístěnými ve velkých odstupech od sebe. Prostory pro služebnictvo, usoudil jsem, pro Regala nebo jeho přátele byla málo honosná. To mi ovšem ještě neskýtalo bezpečí. Potřeboval jsem najít schodiště pro sluhy a dostat se na druhé podlaží. Plížil jsem se chodbou. Šel jsem od dveří ke dveřím, u každých jsem se zastavil a naslouchal. Dvakrát jsem zevnitř zaslechl přítomnost lidí, v jedné se bavily ženy, ze druhé vycházelo klapání tkalcovského stavu. Nezamčené dveře, za nimiž bylo ticho, jsem vždy krátce otevřel. Většinou to byly pracovny, několik z nich bylo určeno k šití a tkání. V jedné z nich jsem na stole uviděl rozložené díly na oblek z jemné modré látky, připravené k sešití. Bylo vidět, že Regal stále hoví své vášni pro vybrané oblečení.

Došel jsem až na konec chodby a nakoukl za roh. Byla tam další chodba, mnohem hezčí a širší. Štukový strop nade mnou zdobily motivy kapradí. Opět jsem tou chodbou plíživě vykročil, naslouchaje za dveřmi a opatrně nakukuje do některých z nich. Bližím se, řekl jsem si. Objevil jsem také knihovnu, kde se nacházelo mnohem více velinových knih a svitků, než bych se kdy byl nadál. Zastavil jsem se v jedné místnosti, kde na bidýlkách v bizarních klecích klimbali pestře zbarvení chocholatí ptáci. Byly zde

rozmístěny desky z bílého mramoru, do nichž byly zapuštěny nádrže s mrštnými rybičkami a vodními lilii. Kolem hracích stolků byly rozestaveny lavičky a polstrované sedačky. Na malých podstavcích z třešňového dřeva, tu a tam rozmístěných, stály vykuřovací kahany. O něčem takovém se mi nikdy ani nesnilo.

Nakonec jsem došel do skutečného sálu s orámovanými portréty po stěnách a s podlahou z třpytivě černé břidlice. Když jsem zahlédl strážníka, okamžitě jsem se stáhl a mlčky stál v jednom přístěnku a čekal, než se svým znuřeným krokem pronese kolem. Potom jsem vyklouzl ven, abych se prosmekl podél těch pánů v sedlech a usmívajících se dam v drahocenných rámech.

Vpadl jsem do jednoho budoáru. Byly tam závěsy na stěně a malé stolečky podpírající sošky a vázy s květinami. Ba i držáky pochodní zde byly okrasnější. Po obou stranách krbu s umělecky provedenou římsou visely malé portréty v pozlacených rámech. Židle byly přistaveny blíže k sobě pro intimnější hovor. Hudba zde zněla hlasitěji a slyšel jsem též smích a hlasy. Navzdory pozdní hodině veselí pokračovalo.

V protější zdi se nacházely dvoje vysoké vyřezávané dveře. Vedly do společenského sálu, kde Regal a jeho šlechta tančili a smáli se. Stáhl jsem se za roh, když jsem zahlédl dva sluhy v livřejích, jak vcházejí dveřmi po mé levici. Nesli podnosy se sadou kadidelnic. Předpokládal jsem, že se chystají vyměnit ty vyhořelé. Stál jsem jako socha, naslouchaje jejich krokům a rozhovoru. Otevřeli vysoké dveře a dovnitř se vlila hudba harfy a omamný pach kuřidla. Obojí bylo zase utlumené zavřením dveří. Odvážil jsem se opět vykouknout. Všude přede mnou byl čistý vzduch, ale za mnou -

"Co tady děláš?"

Srdce mi spadlo až do bot, avšak přesto jsem si nasadil navýsost ostýchavý úsměv, když jsem se otočil tváří v tvář strážníkovi, který do místnosti vešel po mně. "Sire, ztratil jsem se tady v tom velikém bludišti," pravil jsem bezelstně.

"Opravdu? To ale ještě nevysvětluje, proč nosíš ve zdech královského paláce meč. Všechny známé zbraně jsou tu zakázány, nevztahuje se to pouze na královu osobní stráž. Právě jsem tě viděl, jak se tady kradeš jako stín. Myslel sis, že když bude probíhat veselice, podaří se ti sem proklouznout a naplnit si kapsy vším, co ti přijde pod ruku, zlodějičku?"

Zkoprněl jsem hrůzou a díval se, jak ten muž jde ke mně. Určitě podle mne věřil, že odhalil můj záměr podle ohromeného výrazu v mé tváři. Verde by se nikdy tak neusmíval, kdyby si byl myslel, že se blíží k muži, jehož spolu s ostatními umlátí k smrti v žaláři. Ruka mu bezstarostně spočívala na jílci meče a on se sebevědomě zubil. Byl to pohledný muž, hodně vysoký, světlých vlasů a pleti jako mnozí Farrowci. Odznak, který měl na sobě, znázorňoval mountwellský motiv se zlatým farrowským dubem, přes něhož se skokem nesl farseerowský jelen. Takže Regal pozměnil také svůj erb. Jen mě mrzelo, že z něj nevypustil toho jelena.

Jedna moje část si všímala všech těchto věcí, zatímco druhá opět zažívala hrůzu z toho, jak jsem za košili vytahován na nohy a staven, aby mě tento muž mohl znovu udeřit a srazit na podlahu. Nebyl to Bolt, ten, který mi přerazil nos. Ne, Verde následoval po něm, aby mě surově zmlátil vzápětí poté, co mě Bolt ztloukl natolik, že jsem sám nedokázal stát. Verde se nade mnou tyčil a já se krčil a ucukával před ním, škrábaje se marně z jeho dosahu po studené kamenné podlaze, která již byla potřísněna mou krví. Vzpomněl jsem si na kletby, které pronášel pokaždé, když mě musel vytáhnout na nohy, aby mě mohl znovu praštit. "Do Edovy prdele," zamumlal jsem si pro sebe a při těch slovech ve mně pohasl všechny strach.

"No tak se podíváme, co máš v tom měšci," pravil a popošel blíž.

Nemohl jsem mu ukázat jedy ve svém měšci. Nebylo jak se z toho vymluvit. Žádné sebevětší lichotivé lhaní by mi nepomohlo, abych tomu muži unikl. Budu ho muset zabít.

Pojednou to bylo tak snadné.

Byli jsme moc blízko společenského sálu. Nechtěl jsem, aby někoho vyplašil nebo zburcoval nějaký zvuk. A tak jsem před ním ustupoval, pomalu krůček po krůčku, couvaje širokým obloukem do pokoje, z něhož jsem před chvílí vyšel. Portréty na zdech se dívaly, kterak váhavě ustupuji před vysokým farrowským strážníkem.

"Zůstaň stát!" přikázal mi, ale já jen prudce zavrtěl hlavou, doufaje, že jsem podal přesvědčivý důkaz

svého zděšení. "Říkám, zůstaň stát, ty vychrtlý lapko!" Rychle jsem pohlédl přes rameno a pak zase na něho, naoko zoufalý, jako kdybych se snažil sebrat odvalu, abych se otočil a utekl před ním. Když jsem to udělal potřetí, skočil po mně.

Přesně v to jsem doufal.

Ustoupil jsem bokem a loktem ho surově praštil do beder, takže jsem urychlil jeho výpad a on šel do kolen. Uslyšel jsem, jak jeho kosti zachrastily na kamenné podlaze. Zařval vzteky a bolestí. Vycítil jsem, jak ho strašlivě popudilo, že se ho takový vychrtlý zlodějíček odváží udeřit. Ostře jsem ho umlčel, když jsem ho tvrdě nakopl do brady a zavřel mu s cvaknutím ústa. Ještě že jsem střelhibitě přenesl váhu na obě nohy. Než stačil vydat další zvuk, tasil jsem nůž a podřízl mu hrdlo. Užasle zachroptěl a zvedl obě ruce, aby se pokusil zadržet příval teplé krve. Stoupl jsem si nad něj a pohlédl mu shora do očí. "FitzChivalry," pravil jsem potichu. "FitzChivalry." Tu se mu oči rozšířily náhlým pochopením a hrůzou, pak pozbyl veškerý výraz, jak ho život opustil. Náhle byl tak nehybný a nicotný, prostý života jako kámen. Pro můj šestý smysl zmizel.

Tak rychle se to stalo. Pomsta. Stál jsem a shlížel na něj, očekávaje, že pocítím triumf nebo úlevu či alespoň uspokojení. Ale místo toho jsem necítil nic, připadáje si pro život ztracený tak jako on.

Neznamenal pro mne ani maso, které bych mohl sníst. Opožděně jsem si položil otázku, zda někde není žena, která toho pohledného muže milovala, světlovlasé děti, které závisely na jeho mzdě, aby měly co do úst. Není dobré, aby vrah z povolání měl takové myšlenky, nikdy mne netížily, když jsem vykonával královu spravedlnost pro krále Shrewda. Vytřepal jsem je raději z hlavy.

Na podlaze se mezitím utvářela veliká kaluž krve. Umlčel jsem ho rychle, ale takový nepořádek jsem si zrovna nepřál způsobit. Byl to velký muž a měl v sobě spoustu krve. Má mysl běžela na plné obrátky, zatímco jsem přemýšlel, zda si mám dát práci s odklizením těla, nebo se smířit s tím, že jeho druhové ze stráže ho budou brzy postrádat, a využít objevu jeho těla k odvedení pozornosti.

Nakonec jsem si sundal košili a vysál s ní co nejvíce krve. Pak jsem mu ji hodil na hrud' a otřel si krvavé ruce do jeho košile. Popadl jsem ho za ramena a vyvlekl ho ze sálu s portréty, po celou tu dobu jsem se takřka chvěl vypětím, abych udržel smysly ve střehu a včas zjistil, kdyby někdo šel. Boty mi klouzaly po naleštěné podlaze a zvuk mého supícího dechu mi v uších zněl jako dunění. I přes mou snahu vytřít krev jsme za sebou na podlaze nechávali rudou lesklou stopu. U dveří do místnosti s ptáky a rybami jsem se přiměl pozorně se zaposlouchat, dříve než vejdu dovnitř. Zadržel jsem dech a snažil se nevnímat tlukot srdce ve vlastních uších. Avšak v místnosti žádní lidé nebyli. Ramenem jsem dveře otevřel a vtáhl Verdeho dovnitř. Pak jsem ho pozvedl a překotil do jedné z kamenných nádrží s rybami. Ryby se zběsile mihaly, jak vířící stružky jeho krve barvily čistou vodu. Spěšně jsem si v další nádrži omyl ruce a hrudník od krve a druhými dveřmi jsem odešel. Po krvavé stopě přijdou až sem. Doufal jsem, že budou chvíli hloubat nad tím, proč ho vrah odvedl sem a hodil do nádrže.

Ocitl jsem se v neznámé místnosti. Spěšně jsem se rozhlížel po obložených zdech a klenutém stropě. Na pódiu na vzdáleném konci místnosti stálo honosné křeslo. Takže nějaká audienční síň. Rozhlédl jsem se kolem, kudy se vydám, když vtom jsem na místě ztuhl. Vpravo opodál se nečekaně rozlétly vyřezávané dveře. Zaslechl jsem smích, mumlavou otázku a chichotavou odpověď. Nebyl čas se ukrýt, nebylo zač se schovat. Připlácí jsem se k závěsu na zdi a zůstal nehybně stát. Skupina se vnesla dovnitř na vlně smíchu. Bylo z něj cítit náznak jisté bezmocnosti, který mi říkal, že jsou buď opilí, nebo omámení kuřidlem. Prošli těsně kolem mě, dva muži, kteří soupeřili o přízeň ženy, která se uculovala a chichotala za střapatým vějířem. Všichni tři byli oděni výhradně v rudých odstínech a jeden z mužů měl malé cinkající stříbrné zvonečky nejen na krajkoví u manžet, ale i podél volných rukávů až po lokty. Druhý muž nesl na zdobené tyči malý kahan s kuřidlem, skoro to připomínalo žezlo. Kýval jím za chůze před nimi sem a tam, takže byli neustále obestřeni nasládlými výpary. Pochyboval jsem, že by si mě všimli, i kdybych před ně vyskočil a přitom kutálel kolo od vozu. Bylo zřejmé, že Regal svou po matce zděděnou zálibu v narkotikách nyní u dvora prosazoval jako módní styl. Stál jsem bez hnutí, dokud neprošli kolem. Zamířili do komnaty s ptáky a rybami. Přemýšlel jsem, jestlipak si všimnou Verdeho v nádrži. Dost jsem o tom pochyboval.

Úprkem jsem se přemístil ke dveřím, jimiž dvořané před chvílí vešli, a proklouzl jimi ven. Ocitl jsem se ve velkém vstupním sále. Podlaha byla dlážděná chladným mramorem a mnou v duchu oťrásla představa

horentních nákladů, jež muselo stát přepravení takového množství kamene do Tradefordu. Vysoký strop měl bílé štukování, znázorňující motivy obrovských rostlin a listů vytlačených do omítky. Byla tam oblouková okna s barevnými skly, nyní temnými uprostřed noci, ale mezi nimi visely tapiserie zářící tak pestrými barvami, že připomínaly okna do nějakého jiného světa a času. Vše bylo ozářeno skvostnými lustry, které byly ověšeny jiskřivými krystaly a visely na zlacených řetězech. Hořely v nich stovky svíček. Na piedestalech rozmístěných podél místnosti byly vystaveny sochy a při bližším pohledu to většinou byli Regalovi mountwellští předci z matčiny strany. Navzdory nebezpečí, v němž jsem se nacházel, mě na chvíli uchvátila nádhera okolních prostor. Potom jsem zvedl oči a uviděl široké stoupající schody. Tohle bylo určitě hlavní schodiště, žádné boční schody pro sluhy, které jsem hledal. Snadno by po něm mohlo kráčet deset mužů v řadě vedle sebe. Vyřezávané dřevěné balustrády, plné krouticích se zauzlin, byly tmavé, zářily však hlubokým třpytem. Jako modrá kaskáda splýval středem schodiště dolů hustý koberec.

Vestibul byl prázdný stejně jako schodiště. Nepovolil jsem si žádné váhání, nýbrž jsem se mlčky mihl místností a po schodech nahoru. Byl jsem na půli cesty vzhůru, když vtom jsem uslyšel výkřik. Určitě již zpozorovali Verdeho. Na první podestě jsem zaslechl hlasy a kroky blížící se zprava. Vyrázil jsem doleva. Zastavil jsem se u dveří a přitiskl k nim ucho, když jsem uvnitř nic nezaslechl, vklouzl jsem dovnitř - to všechno se semlelo rychleji, než se dá vypovědět. Stanul jsem ve tmě, srdce mi divoce bušilo a děkoval jsem Edovi a Elovi a všem ostatním bohům, kteří snad existují, že dveře nebyly zamčené. Stál jsem uprostřed tmy, ucho přitisknuté k silným dveřím, a snažil se uslyšet víc než jen své bušící srdce. Zezdola jsem slyšel výkřiky a zvuky bot běžících po schodišti. Uběhlo pár okamžiků a já zaslechl pánovitý hlas, jak vydává rozkazy. Vklouzl jsem do míst, kde mě otevřené dveře alespoň dočasně ukryjí, a čekal jsem, dech zatajený, ruce roztřesené. Jako záludná temnota se ve mně náhle vzedmul strach a hrozil, že mě pohltí. Ucítíl jsem kámen na podlaze pod sebou a okamžitě se přikrčil, abych nepadl v mdlobách. Svět se se mnou zatočil. Schoulil jsem se, objal se co nejpevněji rukama a stiskl křečovitě víčka, jako bych tím mohl nějak lépe utajit svou přítomnost. Přelila se prese mne druhá vlna strachu. Klesl jsem na podlahu a převálil se na bok, taktak že jsem nezakňoural. Stočil jsem se do klubka, zakoušeje hroznou svíravou bolest v hrudi. Zemřu. Zemřu a už je nikdy neuvidím, ani Molly, ani Burriche, ani svého krále. Měl jsem jít raději za Veritym. Teď už jsem to věděl. Měl jsem jít raději za Veritym. Chtělo se mi křičet a plakat, protože náhle jsem s určitostí věděl, že odsud už nikdy nevyvážnu, že budu odhalen a mučen. Najdou mne a usmrtí mě velmi, velmi pomalu. Pocítil jsem takřka neodolatelné nutkání prostě vyskočit a vyběhnout z místnosti, tasit meč proti strážím a přinutit je, aby to se mnou rychle skoncovaly.

Jenom se uklidni Snaží se tě uskokem přimět, aby ses prozradil Verityho Umění bylo jemnější než pavučina. Zadržel jsem dech, avšak měl jsem tolik rozumu, že jsem zůstal v klidu.

Po zdánlivě velmi dlouhé době má slepá hrůza zčásti polevila. Dlouze a rozechvěle jsem se nadechl a znovu přišel k sobě. Když jsem zaslechl kroky a hlasy za dveřmi, opět se ve mně vzedmul strach, ale přinutil jsem se ležet zticha a naslouchat.

"Byl jsem si tím jist," řekl nějaký muž.

"Kdepak. Ten už je dávno pryč. Pokud ho vůbec najdou, bude to venku na pozemcích Nám dvěma by nikdo nedokázal vzdorovat. Pokud by byl stále zde v domě, již bychom ho z úkrytu vyplašili."

"Říkám ti, že tam něco bylo."

"Nic," trval ten druhý hlas poněkud zlostně na svém. "Já necítil nic."

"Zkus to znovu," naléhal ten druhý.

"Ne. Je to ztráta času. Myslím, že ses mýlil." Hněv prvního muže začínal být zřejmý i navzdory jejich tlumených hlasům.

"Doufám, že ano, ale bojím se, že ne. Pokud mám pravdu, poskytlí jsme Willovi záminku, již hledá."

Také v hlase druhého muže byl znát hněv, zároveň však v něm byla znát i kňouravá sebelítost.

"Že hledá nějakou záminku? Kdepak ten. Pomlouvá nás před králem při každé příležitosti. Kdybys ho slyšel mluvit, myslel by sis, že on je jediný, kdo vykonal nějakou oběť v králových službách. Jedna služebná mi včera povídala, že už si v tom vůbec nebere servítky Ty že jsi tlustý, říká prý, a mne zase obviňuje ze všech tělesných slabostí, jež člověk může mít."

"Jestliže nejsem štíhlý jako voják, je to proto, že voják nejsem. Není to mé tělo, které by sloužilo králi, ale má mysl. Ať se raději podívá na sebe, než začne vinit nás, zrovna on, jen s jedním okem zdravým." To kňourání už si nebylo možné splést. Burl, uvědomil jsem si náhle. Burl hovořící s Carrodem.

"Nu což. Jsem rád, že aspoň pro dnešní večer na nás nemůže svalovat vinu. Tady není nic, co by se mi zdálo podezřelé. To on tě nutí skákat ze stínu do stínu a vidět nebezpečí za každým rohem. Uklidni se. Tohle je problém stráží, a ne náš. Nejspíš zjistí, že to udělal nějaký žárlivý manžel či jiný strážník. Slyšel jsem řeči, že Verde trochu moc často vyhrával v kostkách. Snad právě proto byl nalezen v herně. Takže když mě omluvíš, vrátím se teď do půvabnější společnosti, z níž jsi mě vyrušil."

"Jen běž, pokud nedokážeš myslet na nic jiného," řekl ten kňoural trucovitě. "Ale máš-li ještě chvíli nazbyt, pak myslím, že by bylo rozumné, kdybychom se společně poradili." A po chvíli Burl dodal:

"Raději bych šel za ním teď hned. Ať je to jeho problém."

"Skončíš pouze jako šašek. Když se tolik bojíš, jenom se podvoluješ jeho vlivu. Jen ať si rozhlašuje ta svá varování a "hrozné předpovědi a tráví každý okamžik života na stráží. Když ho tak slyším mluvit, mám dojem, že bez jeho bdělosti by se král neobešel. Snaží se ten strach naočkovat také nám. Tvá rozechvělost mu zřejmě poskytuje velké zadostiučinění. Měj se před takovými myšlenkami na pozoru." Tu jsem uslyšel, jak jedny kroky rázně odcházejí. Hukot v mých uších se trochu zmínil. Po chvíli jsem zaslechl odcházet též druhého muže, šel zamyšleně i a sám pro sebe si mumlal. Když už jsem jeho kroky neslyšel, bylo mi, jako by ze mne sňal veliké břemeno. Suše jsem polkl a zamyslel se nad svým dalším krokem.

Vysokými okny dovnitř prosvítalo mdlé světlo. Rozeznával jsem postel, odhrnuté pokrývky a pod nimi bílé povlečení. Byla prázdná. V rohu se temně rýsoval šatník a u postele stojan s mísou a džberem. Nutil jsem se ke klidu. Chvilí jsem dlouze a vyrovnaně dýchal, pak jsem se mlčky zvedl na nohy. Potřebuji se dostat do Regalovy ložnice, připomněl jsem si. Měl jsem tušení, že se bude nacházet na tomto podlaží, jsou-li pokoje sluhů ve vyšších podlažích domu. Jen díky své kradmosti jsem se dostal až tak daleko, jenže možná bylo načase trochu se osmělit. Přešel jsem k šatníku v koutě a tiše ho otevřel. Znovu mě poctilo štěstí, byla to mužská komnata. Pohmatu jsem se prohraboval šatníkem, hledaje látku, která by se mi hodila. Musel jsem si počínat rychle, poněvadž jsem předpokládal, že právoplatný vlastník je dole na slavnosti a mohl by se každým okamžikem vrátit. Našel jsem jakousi světlou košili, kolem rukávů a límce mnohem více vyšňořenou, než bych si přál, ale jinak mi v ruku skoro padla. Podářilo se mi dostat se do ní a také do páru kamašů tmavší barvy, které na mně zas moc plandaly. Zapnul jsem si je v pase a doufal, že na mně nebudou moc viset. Byla tam nádoba s navoněnou pomádou. Prsty jsem si ji vetřel od čela do vlasů a nanovo si je zapletl do copu, kupecký šátek jsem mezitím odhodil. Většina dvořanů, které jsem viděl, měla vlasy natočené do naolejovaných kudrlinek podobně jako Regal, avšak několik mladších nosilo vlasy stažené do copu. Prošmátral jsem též několik zásuvek. Našel jsem jakýsi medailon na řetězu a pověsil si ho na krk. Byl tam také prsten, na můj prst až příliš velký, to však stěží hrálo rohu. Měl jsem v úmyslu působit nenuceným dojmem a doufal jsem, že nepřitáhnu větší pozornost. Budou hledat muže bez košile a v hrubých kalhotách, jemuž padne zkrvavená košile, již jsem odhodil. Odvažoval jsem se doufat, že ho budou hledat venku. Na prahu jsem se zastavil, nadechl jsem se a pak pomalu otevřel dveře. Chodba byla prázdná a já vyšel z komnaty ven.

Jakmile jsem se ocitl na světle, s nelibostí jsem zjistil, že kamaše mají tmavě zelenou barvu a košile je máslově žlutá. Nebylo to sice o nic křiklavější než šaty, které jsem zde na lidech již viděl, ačkoli jsem stěží mohl splynout s ostatními hosty na Šarlatovém báli. Rázně jsem svou obavu zapudil z hlavy a vydal se chodbou, šel jsem nenuceným krokem, ale přesto se záměrem objevit dveře, jež budou větší a honosnější než ty ostatní.

Směle jsem vyzkoušel první dveře, na které jsem narazil, a zjistil jsem, že nejsou zamčené. Vešel jsem a ocitl se v místnosti s velikou harfou a několika dalšími hudebními nástroji rozmístěnými tak, jako kdyby čekaly na muzikanty. Zbytek pokoje zaplňovaly rozličné polstrované židle a pohovky. Zdejší malby se všechny zabíraly tematikou zpěvného ptactva. Potřásl jsem hlavou, zaskočen nesmírným bohatstvím tohoto domu. Pokračoval jsem v pátrání.

Byl jsem tak nervózní, že mi chodba připadala nekonečně dlouhá. Nutil jsem se kráčet volným a sebevědomým krokem. Míjel jsem dveře za dveřmi a několik jich opatrně vyzkoušel. Řada po mé levici

vypadala na ložnice, zatímco po pravici byly větší místnosti, knihovny, jídelny a tak podobně. Místo malých nástěnných svíců byla chodba ozářená svícemi pod stínítky. Na zdech visely pestré barevné závěsy a v určitých odstupech v nich zely výklenky s vázami plnými květů či malými soškami. Nemohl jsem si pomoci a musel jsem to v duchu srovnávat se strohými kamennými zdmi Buckkeepu. Kladl jsem si otázku, kolik by se bylo postavilo a posádkami obsadilo válečných lodí za peníze, jež místo toho putovaly na zkrášlení tohoto skvostně nadýchaného hnízdečka. Můj hněv živil mé odhodlání. Musím najít Regalovu komnatu.

Minul jsem troje další dveře, pak jsem přišel k jedné, které vypadaly slibně. Byly to dvojité dveře, ze zlatého dubu, a tento dub, jenž byl symbolem Farrow, na nich byl intarzovaný. Přiložil jsem krátce ucho ke dveřím a nic jsem neslyšel. Opatrně jsem zkusil za naleštěnou kliku, dveře byly na petlici. Nůž z pochvy za opaskem byl poněkud hrubý nástroj na tento typ práce. Pot už mi prosákoval košilí na zádech, než se západka konečně poddala mému snažení. Snadno jsem dveře otevřel a vklouzl dovnitř, kde jsem se rychle rozhlédl kolem.

Tohle byl najisto Regalův pokoj. Nikoliv jeho ložnice, to ne, ale přesto byl jeho. V rychlosti jsem ho prozkoumal. Byly zde hned čtyři vysoké šatníky, dva podél každé boční zdi, a v čele mezi nimi se nacházelo vysoké zrcadlo. Zdobně vyřezávané dveře u jednoho šatníku byly pootevřené, nebo spíše natěsnané šatstvo uvnitř bránilo v jejich úplném dovření. Ostatní kusy oděvů visely na háčích a věšácích po místnosti nebo byly přehozeny přes židle. Souprava uzamčených zásuvek v nevelké komodě nejspíš obsahovala klenoty. Zrcadlo mezi šatníky bylo orámované dvěma rameny svíček, jež už nyní v držácích dohořivaly. Po obou stranách židle, která stála naproti dalšímu zrcadlu, se nacházely dva vykuřovací kahany. Stranou za křeslem stál stolek s kartáči, hřebeny, nádobkami s pomádou a lahvičkami s parfémy. Z jednoho kahanu se stále vinul úzký proužek našedlého dýmu. Při té nasládlé vůni jsem nelibě pokrčil nos a pustil se do práce.

Fitzi. Co to děláš? Slabounký dotaz ze strany Verityho.

Spravedlnost. Nevložil jsem do té myšlenky víc než jeden dech svého Umění. Nebyl jsem si jist, zda to, co jsem náhle pocítil, je má vlastní nebo Verityho obava. Zapudil jsem ji a vrátil se ke svému úkolu. Bylo to frustrující. Nabízelo se jenom málo možností, jak najisto aplikovat své jedy. Mohl bych upravit pomádu, ale spíš bych tím usmrtil někoho, kdo Regala češe. V kahanech se nacházel většinou popel. Kdybych do nich něco vpravil, pravděpodobně by to bylo vyhozeno i s popelem. Krb v rohu místnosti byl na léto čistě vymetený a nebyla zde žádná zásoba dříví. Jen trpělivost, řekl jsem si. Jeho ložnice nemůže být daleko a tam budou lepší možnosti. Prozatím jsem jednou ze svých silnějších směsí ošetřil štetiny jeho kartáče na vlasy a zbytek jsem aplikoval na co největší množství náušnic. Poslední kapky jsem přidal do jeho voňavek, ale měl jsem jen malou naději, že je použije v takovém množství, které by ho zabilo. Pro navonění kapesníky složené v zásuvce jsem měl připraveny bílé spory muchomůrky zelené, abych mu čas před smrtí ukrátil halucinacemi. Větší rozkoš mi způsobilo, když jsem mu poprášil vnitřky čtyř párů rukavic práškem z kořene smrti. Právě tento jed proti mně Regal použil v horách a byl s největší pravděpodobností příčinou záchvatů, které mě od té doby občas přepadaly. Doufal jsem, že mu jeho vlastní záchvaty padoucnice budou připadat stejně zábavné jako ty moje. Vybral jsem tři z jeho košil, které jsem pokládal za jeho oblíbené, a posypal mu límec i manžety. V krbu nebylo žádné dřevo, ale měl jsem u sebe jed, který se dobře mísil se stopami popele a sazí, jež ulpěly na cihlách. Hodně jsem je postříkal v naději, že až zažehnou oheň, uvolněné výpary by mohly zasáhnout Regalův nos. Sotva jsem vrátil jedy do váčku, tu jsem zaslechl ve dveřním zámku klíč.

Tiše jsem si stoupl za roh šatníku a zůstal tam stát. Nůž jsem měl v ruce a čekal jsem. Pocítil jsem smrtelný klid. Tiše jsem dýchal, čekal a doufal, že mi štěstěna přihraje do cesty Regala. Byl to však jen další strážník v Regalových barvách. Tento muž vpadl do místnosti a rozhlédl se kolem. Ve tváři se mu zračila podrážděnost, když rozhořčeně řekl: "Bylo to zamčené. Nikdo tu není." Čekal jsem, že jeho partner odpoví, ale byl sám. Chvilí tiše stál, pak si povzdechl a přešel k pootevřenému šatníku. "Nesmysl. Já tu jenom marním čas, zatímco on je dávno na útěku," zamumlal si pro sebe, ale přesto tasil meč a opatrně jím prohledával vnitřek skříně za šaty.

Když se předklonil, aby dosáhl hlouběji do skříně, zahlédl jsem letmo jeho tvář v zrcadle naproti sobě. Rázem se mi udělalo mdlo od žaludku a vzplála ve mně nenávisť. Tady toho jsem neznal jménem, ale jeho

potměšilý úšklebek se mi navždy vtiskl do paměti. Byl součástí Regalovy osobní stráže a jako svědek přihlížel mé smrti.

Myslím, že spatřil můj odraz ve stejném okamžiku jako já jeho. Nedal jsem mu čas zareagovat a vrhl se na něj zezadu. Čepel jeho meče byla stále zapletená v Regalově šatníku, když se můj nůž vnořil hluboko do jeho břicha. Sevřel jsem mu předloktím hrdlo, abych se mohl zapřít, když jsem nožem trhl vzhůru, kuchaje ho jako rybu. Jeho ústa se otevřela k výkřiku a já pustil nůž, abych mu rukou připlácí ústa. Chvilí jsem ho tak držel, zatímco z rány po mém noži mu vyhrězly vnitřnosti. Když jsem ho pustil, klesl na zem a jeho zadušený řev přešel v sténání. Stále však nepouštěl svůj meč, a tak jsem mu stoupl na ruku a zlomil mu prsty svírající jílec. Trochu se překulil na bok, zíraje na mne v němé agónii a šoku. Poklekl jsem vedle něj a přiblížil tvář k jeho.

"FitzChivalry," pravil jsem tiše, střetnuv se s jeho očima, abych měl jistotu, že mě poznává. "FitzChivalry." Podruhé té noci jsem podřízl hrdlo. Stěží to bylo nutné. Když umíral, otřel jsem si nůž o jeho rukáv.

Když jsem vstal, postřehl jsem u sebe dvě věci. Zklamání z toho, že skončil tak rychle. A pocit, jako by zadrnčela struna harfy a vydala zvuk, který jsem spíše cítil než slyšel.

V dalším okamžiku jsem ucítil, jak mne zaplavuje vlna Umění. Byla obtížena hrůzou, avšak tentokrát jsem poznal, o co jde, a znal jsem její zdroj. Rázně jsem se jí postavil, má obrana byla pevná. Skoro jsem cítil, jak se dělí a oblévá mě svými vodami. Avšak přesto jsem cítil, že i tento akt kdosi kdesi zaregistroval. Neptal jsem se kdo. To Will si oťukával moji obranu. Zaregistroval jsem ozvěnu jeho náhlého triumfu. Na okamžik mě ochromila panika. A potom už jsem byl v pohybu, zasul jsem dýku do pochvy a vstal jsem, abych proklouzl dveřmi do stále prázdné chodby. Měl jsem jenom chvilku na to, abych si našel nový úkryt. Will měl osedlanu strážníkovu mysl, viděl ten pokoj a mne stejně jasně, jako onen umírající muž. Jako když zazvučí rohy, cítil jsem, jak vyzařuje do všech stran své Umění a uvádí jím do pohybu strážce, jako kdyby naváděl psy na liščí stopu.

Zatímco jsem prchal, jedna moje část s nepopiratelnou jistotou věděla, že už jsem mrtev. Možná se mi podaří na nějakou dobu se skrýt, jenže Will již věděl, že se nacházím uvnitř paláce. Stačilo mu jen uzavřít všechny východy a začít se systematickou prohlídkou. Prohnal jsem se chodbou, zahrnul jsem za roh a vyběhl po tamním schodišti. Udržoval jsem hradby kolem mysli semknuté a uvnitř jsem křečovitě svíral svůj nepatrný plán, jako by to byl vzácný drahokam.

Najdu Regalovy komnaty a všechno tam otrávím. Potom se vydám hledat samotného Regala. Pokud mě zbrojnoši objeví dřív, inu, pak je trochu povodím za nos. Nemohli mě zabít. Nikoli s těmi všemi jedy, které jsem měl u sebe. Život si vezmu dřív, než se nadějí. Nebyl to bůhvíjaký plán, ale jediná další možnost byla vzdát se jím.

A tak jsem pádil dál, okolo dalších dveří, dalších sošek a květin, kolem dalších závěsů. Každé dveře, za které jsem zkusil, byly zamčené. Zahrnul jsem za další roh a pojednou se ocitl zpátky na vrcholu schodiště. Chvilí jsem si připadal popletený a dezorientovaný. Snažil jsem se to zapudit, jenomže panika uvnitř mé mysli jako temný příliv vzrůstala. Pouze to vypadalo jako totéž schodiště. Věděl jsem, že jsem nezahrnul za tolik rohů, abych se na něj vrátil. Proběhl jsem kolem schodů, znovu okolo dveří, a zezdola jsem slyšel výkřiky stráží, zatímco plíživá jistota v mém nitru sílila, až se mi dělalo mdlo.

Na moji mysl naléhal Will.

Závrat' a tlak uvnitř očí. Přesto jsem znovu zatvrzele vztyčil své mentální zdi. Rychle jsem otočil hlavu a mé vidění se na okamžik rozdvojilo. Kuřidlo? podivil jsem se. Nebyl jsem zvyklý na nějaké omamné výpary, jimž holdoval Regal. Ale za tímhle jsem tušil něco víc než závrat' z kuřidla či omámenost z veselých poupat.

Umění je mocný nástroj v rukou mistra. Býval jsem s Veritym, když ho používal proti rudým lodím, aby natolik zmátl kormidelníka, že navedl loď na skály, aby přesvědčil lodivoda, že ještě neproplul okolo bodu na pevnině, který již byl daleko za ním, aby vzbudil obavy a pochybnosti v kapitánově srdci těsně předtím, než vyrazil do boje, či aby zburcoval odvahu posádky nějaké lodi, takže ztřeštěně vypluli rovnou vstříc bouři.

Jak dlouho už na mně Will pracoval? Nevlákal mě sem, na toto setkání, svým rafinovaným přesvědčováním, že on sám by se nikdy nebyl nadál mého příchodu?

U dalších dveří jsem se přinutil zastavit. Pevně jsem se držel, soustředěn na petlici, zatímco jsem ji

uvolňoval. Nebylo zamčeno. Vklouzl jsem dovnitř a zavřel za sebou dveře. Na stole přede mnou byly rozloženy kusy modré látky, připravené k sešití. Už jsem v této místnosti byl. Na chvíli jsem pocítil úlevu, potom jsem se podíval lépe. Ne. Ta místnost se nacházela v přízemí. A já byl nahoře v patře. Nebo ne? Rychle jsem přešel k oknu, stoupl si stranou a vykoukl ven. Hluboko pode mnou se prostíraly pozemky královských zahrad, ozářené pochodněmi. Ve tmě jsem rozeznával třpytivou bělost široké příjezdové cesty. Jezdily po ní kočáry a sluhové v livrejích pobíhali sem a tam a otevírali dveře. Dámy a páni v rudých výstředních večerních toaletách houfně odjížděli. Usoudil jsem, že Verdeho konec poněkud zkazil Regalovi bál. U dveří stáli uniformovaní zbrojnoši, kteří rozhodovali, kdo může jít a kdo musí počkat. To vše jsem postřehl jedním letným pohledem a zároveň jsem si uvědomil, že jsem o hodně výše, než jsem si zprvu myslel.

Přesto jsem si předtím byl jist, že tento stůl a díly modré látky čekající na sešití se nacházely dole ve služebnickém křídle přízemního podlaží.

Inu, nebylo by zas tak nepravděpodobné, kdyby si Regal dal šít dvě různé soupravy modrých šatů. Nebyl čas o tom hloubat, musel jsem najít jeho ložnici. Když jsem vyklouzl z místnosti a znovu prchal chodbou, pocítil jsem zvláštní euforii, podobné rozechvění, jaké se mě zmocňovalo při dobrém lovu. Jen ať si mě chytí, jestli to dokážou.

Náhle jsem se octl na křižovatce chodeb ve tvaru "T" a na okamžik jsem se bezradně zastavil. Nějak mi to nesouhlasilo s tím, co jsem z budovy pozoroval zvenčí. Rozhlédl jsem se nalevo a pak napravo. Chodba vpravo byla očividně honosnější a vysoké dvojité dveře na jejím konci byly ozdobeny farrowským erbem se zlatým dubem. Jako by mi nasadil ostruhy, když jsem zaslechl mumlání zlostných hlasů z místnosti kdesi po mé levici. Vyrázil jsem doprava a v prudkém běhu tasil dýku. Když jsem doběhl až k velkým dvojitým dveřím, tiše jsem rukou spočinul na petlici, domnívaje se, že bude bezpečně zamčeno. Místo toho dveře snadno povolily a tiše se přede mnou rozlétly. Bylo to až příliš snadné. Zapudil jsem ty obavy stranou a s tasenou dýkou vklouzl dovnitř.

Místnost přede mnou byla temná, až na několik málo svíček hořících ve stříbrných držácích na křbové římse. Ocítl jsem se v místnosti, jež očividně sloužila jako Regalův obývací pokoj. Další dveře byly pootevřené a já zahlédl roh postele, ověšené skvostnými závěsy, a za ní krb se stojanem vrchovate naplněným dřívím. Opatrně jsem za sebou zavřel dveře a popošel do místnosti. Karafa s vínem a dvě sklenice na nízkém stolku čekaly na Regalův návrat, stejně jako mísa se sladkostmi. Kahan stojící vedle byl naplněn práškovým kuřidlem, jež rovněž čekalo, až bude Regalem zažehnuto. Vše jako vystřižené z fantazie úkladného vraha. Ani jsem se nemohl rozhodnout, kde začít.

"Vidíš, vidíš, takhle se to dělá."

Prudce jsem se otočil, potom se mé vjemy rozostřily, až se mi zatočila hlava. Stál jsem uprostřed dobře osvětlené, ale poměrně holé místnosti. Will si ledabyly hověl v polstrovaném křesle. Na stolku vedle něj čekala sklenice bílého vína. Ze stran ho obklopovali Carrod a Burl, tváře se podrážděné a rozpačité. Ačkoliv jsem tuze chtěl, netroufal jsem si spustit z nich oči.

"Jen do toho, Bastarde, ohlédni se za sebe. Nepůjdu po tobě. Byla by to ostuda, lapit do takové pasti někoho, jako jsi ty, a nechat tě zemřít, aniž by sis vychutnal hloubku svého selhání. Jen do toho. Ohlédni se."

Pomalu jsem otočil celým svým tělem, abych mohl pohlédnout za sebe pouhým přesunem očí. Pryč, to vše bylo pryč. Žádný obývací pokoj krále, žádná postel se závěsy či karafa vína, nic. Jen holá, obyčejná místnost, nejspíš společný pokoj několika služek nějaké dámy. Stálo tu šest uniformovaných strážníků, tiše, leč ve střehu. Všichni měli tasené meče.

"Mí společníci se zřejmě domnívají, že nápor strachu vyplaší z úkrytu kohokoli. Oni však samozřejmě nepoznali sílu tvé vůle, tak jako já. Doufám, že oceňuješ finesu, kterou jsem použil, když jsem tě jen ujišťoval, že vidíš přesně to, co sám chceš nejvíc vidět." Pohlédl na Carroda a potom na Burla. "Má kolem sebe hradby, jaké jste vy dva nikdy nepoznali. Ale zeď, která se nepodvolí bušícímu beranidlu, může být přesto rozrušena jemně se vinoucím brečťanem." Strhl svou pozornost zpět ke mně. "Byl bys býval důstojným protivníkem, jenže mne ve své ješitnosti vždycky podceňuješ."

Dosud jsem nepověděl jediné slovo. Zíral jsem na ně na všechny a nechával nenávist, která mě naplňovala, aby vyztužila zdi mého Umění. Všichni tři se změnili od doby, co jsem je naposled viděl. Na

Burlovi, kdysi velice svalnatém tesaři, byly vidět účinky dobrého apetýtu a nedostatku pohybu. Carrodův háv naprosto zastiňoval člověka v něm. Jeho oděv věnčily stuhy a všemožné ozdůbky jako květy na jarní jabloni. Ale Will, usazený v křesle mezi nimi, vykazoval největší změnu ze všech. Byl celý oděný v tmavě modré a jeho šaty díky preciznímu střihu působily ještě přepychověji než Carrodův kostým. Jednoduchý stříbrný řetěz, stříbrný prsten na ruce, stříbrné náušnice, to byly jeho jediné ozdoby. Z jeho temných očí, kdysi tak hrozivě pronikavých, zbývalo pouze jedno. To druhé bylo zapadlé v oční jamce a zakalené, takže v té hloubce vypadalo jako mrtvá ryba ve špinavé tůni. Usmál se na mě, když si všiml, že hledím na jeho oko. Ukázal si na něj.

"Památka na naše poslední setkání. Na to, co jsi mi hodil do tváře."

"Škoda," řekl jsem docela upřímně. "Chtěl jsem těmi jedy zabít Regala, a ne napůl oslepit tebe."

Will si strojeně povzdechl. "Další přiznání k velezradě. Jako bychom ho ještě potřebovali. Ach, nu což. Tentokrát už budeme důkladnější. Samozřejmě že nejdřív věnujeme nějaký čas na to, abychom se dopídili, jak jsi unikl smrti. Říkám nějaký čas, a pak ještě o to déle, oč víc se v tobě králi Regalovi zalíbí. Tentokrát nebude mít důvod ke spěchu či diskrétnosti." A nepatrně pokynul strážím za mnou.

Usmál jsem se na něho a přiložil si otrávenou čepel dýky k levému předloktí. Zařal jsem zuby bolestí, zatímco jsem si podélně rozřízl ruku, ne do hloubi, ale dost na to, abych otevřel kůži a nechal tak jed z čepele vniknout do krve. Will v úleku vyskočil na nohy, zatímco Carrod a Burl se tvářili zděšeně a znechuceně. Přendal jsem nůž do levé ruky a pravíci tasil meč.

"Nyní umírám," oznámil jsem jim s úsměvem. "Nejspíš to bude velmi brzy. Nemám času nazbyt ani co ztratit."

Will měl však pravdu. Vždycky jsem ho podceňoval. Nějak jsem se ocitl nikoli tváří v tvář členům koterie, ale šesti strážníkům s tasenými meči. Zabít sám sebe byla jedna věc. A druhá být rozsekán na kusy, zatímco by ti, kterým jsem sliboval pomstu, pokojně přihlíželi. Prudce jsem se otočil a přitom ucítil vlnu závratě, jako by se pohnula místnost, a ne já. Zvedl jsem zrak a zjistil, že šermíři stále stojí přede mnou. Točil jsem se znovu a znovu a měl jsem pocit, že se houpám. Tenká krvavá linka na mé paži začínala pálit. Má šance udělat něco s Willem, Burlem a Carrodem postupně mizela, jak mi jed prosakoval do krve.

Stráže zvolna postupovaly ke mně, rozestoupeny v půlkruhu, a tlačily mě před sebou, jako bych byl zbloudilá ovce. Couval jsem, jednou jsem se ohlédl přes rameno a v krátkém prchavém okamžiku jsem zahlédl členy koterie. Will stál asi krok před ostatními a ve tváři měl zlostný výraz. Přišel jsem sem v naději, že zabiji Regala. A stěží jsem uspěl v tom, že jsem rozzlobil jeho nohsleda vlastní sebevraždou. Sebevražda? Verity, kdesi hluboko v mém nitru, byl zasažen děsem.

Lepší než mučení. Tu myšlenku jsem sotva zašeptal, ale přísahám, že jsem ucítil, jak po ní Will zašmátral. Chlapče, přestaň s tím šílenstvím. Vypadni odtud. Pojď za mnou.

Nemohu. Už je moc pozdě. Není úniku. Běž ode mě pryč, nebo se jim odhalíš.

Odhalit se? Tu Verityho Umění zaburácelo v mé mysli jako hrom za letní noci, jako rozbouřené vlny otrásající břidlicovým útesem. Vídal jsem ho, jak to dělával předtím. Ve své rozlícenosti teď vydá všechnu svou sílu Umění náraz, aniž by pomyslel na to, co ho může postihnout vzápětí. Ucítil jsem, jak Will na chvíli zaváhal a pak se do toho proudu vrhl, šmátraje po Veritym, aby se k němu přisál.

Jen pohleďte na to odhalení, vy klubko zmijí! završel hněvem můj král.

Verityho Umění bylo jako zášleh, tak mocný, že jsem se s tím ještě nesetkal. Nebylo to namířeno na mě, ale přesto jsem šel do kolen. Uslyšel jsem vykřiknout Carroda a Burla, jakési zděšené hrdelní zaštkání. Na malou chvíli se mi hlava a vnímání vyjasnily a já uviděl místnost tak, jak vždycky vypadala: stráže byly sešikované mezi mnou a koterií. Will ležel v bezvědomí natažený na podlaze. Snad jenom já sám jsem cítil ten mocný nápor síly, kterou Verity vydal, aby mě zachránil. Stráže vrávoraly, pojednou nicotné jako svíčky ve sluneční záři. Otočil jsem se a uviděl dveře za sebou, jak se otvírají a dovnitř se hrnou další stráže. Tři kroky mě dělily od okna.

POJĎ ZA MNOU!

Ten povel mi nedával na vybranou. Byl prosycen Uměním, na jehož vlnách dorazil, a vpálil se mi do mozku, stal se za jedno s mým dechem a tlukotem srdce. Musel jsem jít za Veritym. Byl to rázný povel, ale současně i výkřik v nouzi. Můj král obětoval své rezervy, aby mě zachránil.

Přes okno visely těžké závěsy a za nimi bylo tlusté rýhované sklo. Nic mě nezastavilo, když jsem se vrhl do prostoru za oknem v naději, že dole bude aspoň nějaké křoví, které trochu ztlumí můj pád. Místo toho jsem sebou vzápětí praštil o zem mezi úlomky roztržitého skla. Vyskočil jsem z přízemního okna, zatímco jsem čekal, že poletím přinejmenším z prvního patra. Na zlomek vteřiny jsem si uvědomil, jak mě Will oklamal. Pak jsem se vystrachal na nohy, v rukou stále nůž a meč, a dal se na útěk.

Pozemky v okolí služebnického křídla nebyly moc osvětlené. Blahořečil jsem temnotě a prchal. Za sebou jsem slyšel výkřiky a pak Burlovy vřiskavé povely. Za pár okamžiků mi budou na stopě. Pěšky jim neuteču. Stočil jsem svůj krok do ještě hustší tmy v okolí stájí.

Odjezd hostů z bálu zburcoval stáje k činnosti. Většina čeledínů ve službě bude nejspíš někde venku před palácem, kde budou držet koně. Vrata do stáje byla dokořán otevřená, aby hebký noční vzduch mohl dovnitř, a uvnitř plápolaly lucerny. Vpadl jsem dovnitř a málem svalil děvečku. Nemohla mít více než deset, takové vyzáblé, pihovaté děvče, nejprve klopýtla dozadu a pak, při pohledu na mé tasené zbraně, hlasitě zaječela.

"Jen si vezmu koně," uklidňoval jsem ji. "Nic ti neudělám." Stále couvala dozadu, když jsem zasul meč i dýku do pochvy. Najednou se otočila. "Handsi! Handsi!" Odběhla, vřiskajíc z plna hrdla jeho jméno. Neměl jsem čas se tím zabývat. Tři příhrady od sebe jsem uviděl Regalová vraníka, jak mě zvědavě okukuje přes svůj žlab. V klidu jsem se k němu přiblížil, natáhl jsem ruku a podrbl ho na chřípí, abych se mu připomněl. Bylo to snad už osm měsíců, co mě naposledy cítil, ale znal jsem ho už od hříběte. Hryznul mě do límce a vousy mě polechtal na krku. "Pojď, Arrowe. Vyrážíme si na noční vyjížďku. Jako za starých časů, co, kamaráde?" Otevřel jsem mu zlehka příhradu, vzal ho za ohlávku a vedl ven. Nevěděl jsem, kam děvče odběhlo. Ale už jsem ji neslyšel.

Arrow byl vysoký kůň a nebyl zvyklý jezdit bez sedla. Když jsem se škrábal na jeho hladký hřbet, trochu poskočil. I vprostřed toho všeho nebezpečí jsem pocítil radost z toho, že zase sedím na koni. Chytil jsem se ho za hřív a kolenem ho pobídl kupředu. Udělal tři kroky a pak se zastavil, když mu cestu zastoupil muž. Pohlédl jsem dolů na Handsův nevěřící výraz. Musel jsem se usmát šoku v jeho tváři.

"To jsem jen já, Handsi. Přišel jsem si půjčit koně, jinak mě zabijí. Už zase."

Snad jsem myslím čekal, že se zasměje a odmávne mě, abych jel. Ale on na mě jen zíral, bledl a bledl, až mě napadlo, že omdlí.

"To jsem já, Fitz. Nejsem mrtvý! Pusť mě ven, Handsi!"

Ustoupil o krok dozadu. "Dobrý Edo!" zvolal a já si v tu chvíli najisto pomyslel, že zvrátí hlavu nazad a rozesměje se. Místo toho zasyčel: "Zvířecí magie!" Potom se otočil a prchl do tmy s pokřikem: "Stráž! Stráž!"

Ztratil jsem asi dvě vteřiny, jak jsem za ním civěl. Uvnitř to se mnou bolestivě cuklo, jako naposled tehdy, když mě opustila Molly. Ty roky přátelství, ty dlouhé hodiny společné práce od tmy do tmy ve stájích, to vše odplavil jediný okamžik jeho pověřivé hrůzy. Bylo to vůči němu nespravedlivé, ale já byl jeho zradou zhnusen. Prostoupil mě chlad, ale přesto jsem patami pobídl Arrowa a vyrazil do temnot. Důvěřoval mi, ten dobrý kůň tak skvěle vycvičený Burrichem. Svedl jsem ho z pochodněmi ozářené cesty pro kočáry a stranou vymetených chodníků a prchal s ním přes záhony květin a bylin, až jsme brzy prosvištěli okolo hloučku strážných u jedné z vedlejších bran pro kupce. Hlíдали cestu, ale Arrow a já jsme se s dusotem přihnali přes trávník a byli jsme za branou dříve, než jim došlo, kdo jsme. Zítra jim za to navléknou oprátku, pokud jsem Regala dobře znal.

Za branou jsme si to opět stříhli přes zahrady. Za námi jsem slyšel výkřiky pronásledovatelů. Na koně, který byl zvyklý na otěže, Arrow skvěle reagoval na má kolena a přesuny váhy. Přesvědčil jsem ho, aby prorazil živým plotem a sjel na postranní silnici. Nechali jsme královské zahrady za sebou a pokračovali v trysku po dlážděných ulicích zámožnější části města, kde stále hořely pochodně. Ale záhy jsme za sebou nechali i výstavní domy boháčů. S dusotem jsme se mihli okolo hostinců dosud osvětlených pro pocestné, kolem setmělých krámů na noc zavřených okenicemi, zatímco podkovy Arrowa duněly na jílových cestách. Jelikož bylo pozdě, na ulicích byl jen nepatrný pohyb. Prohnali jsme se jimi, nezadržitelní jako vítr.

Když jsme dorazili do chudší části města, nechal jsem ho zpomalit. Pouliční pochodně zde byly rozmístěny poněkud řidce a některé již mezitím dohořely. Arrow stále vycit'oval můj nutkavý spěch a

udržoval slušné tempo. Jednou jsem zaslechl dalšího koně, štvaného nějakým jezdcem, a na chvíli jsem si pomyslel, že nás pronásledovatelé dostihli. Pak se kolem nás mihl posel jedoucí v opačném směru, aniž vůbec koně přibrzdil. Jel jsem dál a dál, neustále v obavě, že za sebou uslyším koně a zaslechnu zvuky rohů.

Už když jsem si začínal myslet, že jsme pronásledováni unikli, zjistil jsem, že Tradeford má pro mě v záloze ještě jednu hrůzu. Vjel jsem na někdejší velké kruhové tržiště Tradefordu. V dřívějších dobách to bývalo srdce města, nádherné rozlehlé tržiště, kde mohl člověk bloumat a prohlížet si vystavené zboží ze všech koutů známého světa.

Jak vlastně zdegenerovalo v Regalův Královský cirk, to jsem nikdy přesně nezjistil. Pouze jsem věděl, že jak jsem projížděl přes rozlehlé kruhové tržiště, Arrow odfrkoval vlivem pachu krve na dláždění pod jeho kopyty. Pořád tu stály staré šibenice a pranýře, teď pro potěchu davu ještě vyvýšené, spolu s dalšími mechanickými vynálezy, jejichž využití jsem ani nechtěl rozumět. Nebylo pochyb o tom, že ty v novém Králově cirk budou ještě rafinovanější a krutější. Pobídl jsem Arrowa koleno a projel kolem nich s chvějivým mrazením v zádech a s modlitbou k Edovi, abych jich byl uchráněn.

Potom jsem ve vzduchu ucítil jakési krouživé vlnění, ovíjelo to moje myšlenky a deformovalo je. Najeden úděsný okamžik jsem si pomyslel, že to po mně šmátrá Will svým Uměním a snaží se mě dohnat k šílenství. Ale mé zdi byly silné, jak jen jsem je svedl postavit, a já pochyboval, že by Will či kdokoli jiný byl tak záhy po Verityho úderu schopen navodit Umění. Ne. Tohle bylo ještě horší. Tohle totiž pocházelo z hlubšího, původnějšího zdroje, bylo to záludné jako čistá voda, jež byla otrávena. Vlilo se to do mě, nenávist a bolest, dusivá klaustrofobie a hlad, to vše se nahnulo do jednoho hrozivého dychtění po svobodě a odplatě. Probudilo se tak všechno, co jsem kdy zažíval v Regalově žaláři.

Přicházelo to směrem od klecí. Od jejich řady na okraji cirk se šířil mohutný puch, zápach infikovaných poranění, moči a shnilého masa. A přesto ten nápor v mém nose nebyl tak silný jako tlak peklem načichlé Moudrosti, která z nich vycházela. V klecích byla nepříčetná zvířata, tvorové chovaní proto, aby rozsápali lidské zločince a vykované, které jim předhodí Regal. Byl zde medvěd, jenž měl nasazený těsný náhubek, navzdory mřížím, za nimiž pocházel. Byly zde dvě velké kočky víté šelmy, jaké jsem nikdy předtím neviděl, těmi cloumala bolest jejich zpřelámaných tesáků a roztrhaných pazourů, poraněných o mříže, a přesto se stále sáply na stěny svého vězení. Byl zde také obrovitý černý býk s mohutnými rohy. Tělo tohoto zvířete bylo poseté opentlenými šipkami zabodanými v ranách, které se již podebíraly a mokvaly hnisem stékajícím po kůži. Jejich utrpení mi rvalo srdce, dožadovalo se úlevy, avšak já nemusel zastavovat, abych viděl ty těžké řetězy a zámky, které zajišťovaly každou klec. Kdybych měl u sebe paklíč, mohl bych zkusit zámky otevřít. Kdybych měl maso či obilí, mohl bych je osvobodit s pomocí jedu. Jenže já nic z toho k dispozici neměl, a navíc se mi nedostávalo času. A tak jsem projížděl okolo nich, až vlna jejich šílenství a agónie dosáhla vrcholu a zalila mě.

Zatáhl jsem za otěže. Nemohl jsem je tam jenom tak nechat. Ale vtom se ve mně ozval povel Pojd' za mnou, vyleptaný Uměním. Nedalo se neuposlechnout. Pobídl jsem tedy patami neklidného Arrowa a nechal je za sebou, připisuje v duchu Regalovi na účet další dluh, který jednoho dne vyrovná.

Skutečné denní světlo nás zastihlo na předměstí. Nikdy jsem si nemyslel, že by byl Tradeford tak veliký. Přijeli jsme k línému potůčku, který napájel řeku. Zatáhl jsem za otěže, sesedl z Arrowa a zavedl ho dolů k vodě. Nechal jsem ho trochu se napít, pak ho chvíli povodil, načež jsem ho napojil ještě jednou. Má mysl po celou tu dobu kypěla tisícerými myšlenkami. Nejspíš prohledávají silnice, jež vedou na jih, protože čekají, že zamířím k Bucku. Měl jsem teď před nimi dobrý náskok, pokud se nezastavím, mám slušnou šanci, že uniknu. Vzpomněl jsem si na svůj chytře ukrytý ranec, který nikdy nebude vyzvednut. Mé zimní oblečení, má houně, můj kabát, to vše bylo v nenávratnu. Náhle mě napadlo, zda Regal neobviní Handse, že jsem mu ukradl koně. Pořád jsem si vybavoval ten pohled v Handsových očích, než se přede mnou dal na útěk. Zjistil jsem, že jsem jen rád, že jsem nepodlehл pokušení najít Molly. Bylo už tak dost těžké vidět tu hrůzu a znechucení ve tváři přítele. Nikdy jsem to nechtěl spatřit v jejích očích. Znovu jsem si vzpomněl na tu otupělou agónii zvířat, jíž jsem byl díky své Moudrosti svědkem. Tyto myšlenky vzápětí potlačila frustrace z toho, že můj pokus zabít Regala byl zmařen, a zároveň otázka, jestli objeví jedy, jimiž jsem mu potřísnil šaty, nebo jestli se mi ještě někdy podaří ho zabít. A nad tím nade vším mne jako hrom rozezníval Verityho povel. Pojd' za mnou, pravil, a já nyní nedokázal jeho

slova umlčet. Jedna částčka mé mysli jimi byla dočista posedlá, i teď na mě naléhala, abych neztrácel čas myšlením či pitím, ale abych se vyšvihl na koně a ujížděl, ujížděl za Veritym, který mě potřeboval, který mi to prikazoval.

Přesto jsem se shýbl, abych se napil, a právě v okamžiku, kdy jsem byl na kolenou u kraje vody, jsem uviděl, že nejsem mrtev.

Namočil jsem v potoce rukáv žluté košile a pak si opatrně vyhrnul zkrvavenou látku. Rána, kterou jsem si způsobil, byla mělká, nic víc než dlouhé podélné říznutí na paži. Bylo to bolestivé a napohled hrozné, ale nevypadalo to otráveně. Opožděně jsem si vzpomněl, že té noci jsem svým nožem dvakrát zabil a nejméně jednou si ho otřel. Když jsem se řízl, nespíš už na něm zůstávala jen pouhá stopa jedu.

Jako ranní svítání mi znenadání svítla naděje. Budou přece hledat mé tělo u silnice, nebo pátrat po otráveném muži, který se ukrývá někde ve městě a je příliš vysílený na to, aby mohl jet na koni. Celá koterie přihlížela, jak jsem se otrávil, a musela vycítit moji naprostou víru v okamžitou smrt. Nemohli by přesvědčit Regala, že umírám? Moc bych tomu nevěřil, ale mohl jsem v to aspoň doufat. Vsedl jsem na koně a pokračoval svižně v cestě. Měli jsme zemědělské usedlosti, obilní lány a sady. Měli jsme též farmáře na povozech, jak vezou do města úrodu. Jel jsem s rukou přitisknutou k hrudi a zíral rovně před sebe. Je to jen otázka času, než někoho napadne zpovídat lidi přijíždějící do města. Raději se spoléhat sám na sebe.

Nakonec před námi začaly vyvstávat rozlohy neobdělané půdy, kde byla na otevřené pastvě tu a tam roztroušena stáda ovcí a haragarů. Krátce po poledni jsem udělal to, co jsem považoval za nutné. Na jednom křovinatém břehu potoka jsem sesedl, nechal Arrowa znovu napít a pak jsem mu natočil hlavu zpátky k Tradefordu. "Běž do stájí, hochu," řekl jsem mu, a když se nehýbal, poplácal jsem ho hlasitě po plecích. "Jenom běž, vrať se zpátky k Handsovi. Pověz jim všem, že někde ležím mrtev." Zobrazil jsem mu v duchu jeho žlab přeplněný ovsem, který, jak jsem věděl, měl velmi rád. "Jen běž, Arrowe. Běž." Zvědavě si odfrkl, ale pak přece jen odklusal. Jednou se zastavil a ohlédl se po mně v domněnání, že se vydám za ním a chytím ho. "Jenom běž!" zavolal jsem na něj a dupl nohou. Arrow ustrnul, a potom nasadil svůj vznešený cval, potřásaje přitom hlavou. Ani nebyl moc unavený, rošťák jeden. Až se vrátí bez jezdce do stáje, pak snad uvěří, že jsem mrtev. Snad ještě promarní nějaký čas hledáním mrtvého těla, místo aby mě pronásledovali. Byl to ten nejlepší tah, který jsem mohl udělat, abych je zmátl, a jistě lepší než projíždět se na králově koni, aby mne všichni mohli vidět. Zvuky Arrowových podkov postupně umlkaly. Napadlo mě, jestli se ještě někdy projedu na tak ušlechtilém zvířeti, nemluvě o tom, že bych takové vlastnil. To se nezdálo být pravděpodobné.

Pojď za mnou. Ten povel mi stále zněl v uších.

"Vždyť jdu, vždyť už jdu," mumlal jsem si pro sebe. "Až si ulovím něco k snědku a trochu se vyspím. Ale už jsem na cestě." Opustil jsem cestu a spěchal podél potoka do hustšího křoví. Měl jsem před sebou dlouhou cestu a s sebou stěží něco víc než oblečení na sobě.

Farseer: Kniha třetí svazek 1

Robin Hobb Stará krev

Z anglického originálu

THE FARSEER: - Book Three

ASSASSIN'S QUEST - Volume One

vydaného firmou Bantam Books, A Division of Bantam Doubleday

Dell Publishing Group, Inc" 1540 Broadway,

New York, NY 10036, USA v roce 1997

přeložil Jan Kozák

Vydáno v nakladatelství NÁVRAT

Vydal Radomír Suchánek,

ul. Kosmonautů 2, Brno,

jako svou 776 . publikaci v roce 2002

První vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod

Doporučená cena včetně DPH 199 Kč

ISBN 80-7174-497-2